

ХИТЛЕРЪ
Говори

ХИТЛЕР

ГОВОРИ

I Том
Band

ХИТЛЕР ГОВОРИ
DER FÜHRER SPRICHT

ADOLF HITLER

DIE GRUNDSÄTZE
DES NATIONALSOZIALISMUS

AUSGEWÄHLTE REDEN UND
PROKLAMATIONEN

SCHRIFTFLEITER DER BULGARISCHEN AUSGABE
Prof. Dr. L. WLADIKIN

АДОЛФ ХИТЛЕР

ПРИНЦИПИТЕ НА
НАЦИОНАЛСОЦИАЛИЗМА
ИЗБРАНИ РЕЧИ И ПРОКЛАМАЦИИ

ПОД РЕДАКЦИЯТА НА
Проф. д-р Л. ВЛАДИКИН

КОРИЦАТА Е ОТ ХУДОЖНИКА
ЕВГЕНИ ЙОНОВ

София – Придворна печатница – 1942

Съдържание

Адолф Хитлер, идеология и биография, от проф. д-р Л. Владикин	9
---	---

I. Смислът на борбата

Обвинението на реакцията – 27 март 1924	89
Първите стъпки на новата власт – 1 февруари 1933	102
Към осъществяването на партийната програма – 23 март 1933	109

II. Организиране на народната общност

Организационните задачи на новата власт – 2 септември 1933	125
Основите на расизма и културата – 2 септември 1933	133
Политическото водачество на народа – 2 септември 1933	144
Същина, значение и организиране на нацията – 16 септември 1935	159
Водачът говори на германските жени – 8 септ. 1934	176
Фюрерът към Хитлеровата младеж – 14 септември 1934	181
21-годишната равносметка на Движението – 24 февруари 1941	184

III. Водач, народ и войска

Водачът към войниците на Третия Райх – 14 септември 1936	201
Фюрерът при откриването на Военната зимна помощ 1939/40 г.	203

IV. Трудът и стопанството в новата държава

Новите основи на националния труд – 10 май 1933	208
Възвисяване на селячеството – 1 октомври 1934	226
Идеология на трудовата повинност – 10 септември 1936	229
Водач и работници – на бойния фронт за нов ред – 10 декември 1940	231

АДОЛФ ХИТЛЕР

ИДЕОЛОГИЧНА БИОГРАФИЯ

от проф. д-р Любомир Владикин

Той е най-великият човек на нашата епоха. Неговите сънародници го считат за изпратен им от Провидението, за да извърши чудото на едно национално възкресение: да осъществи хилядолетната мечта на германските кайзери – обединението на всички немци в един Райх – и да издигне германския народ от безправие и мизерията на Версайския диктат до висините на чутовен победител и неоспорван водач на нова Европа. – Враговете му треперят от него и всичко биха дали да го премахнат от света, защото вярват, че без него ще изчезне чудото на германската мощ. Те го обсипват с хули, за да заглушат съзнанието си за неговото недостижимо превъзходство. – Приятелските нему народи следят със затаен дъх стъпка по стъпка живота и делата му, защото чувстват, че с неговата звезда е свързана и тяхната съдба. Много рядко е имало в историята на света личност, която да събира в себе си погледите и съдбините на петте континента.

Човекът, който овладя сърцата на цял един народ, не чрез принуда, а с доброволно следване; който пробуди народния дух към творчески труд, за да извоюва отново благоденствие; който му вдъхна вяра в неговата историческа мисия всред другите народи; който от унижените във Версай направи световни ръководители – този необикновен човек вече прекрачи границата на своята родина и поведе измъчените от неправди европейски народи към солидарност, искрено приятелство, взаимно зачитане и подпомагане, общо благоденствие в един вечен мир. Но водачът на Нова Европа, макар и вожд на най-могъщата войска на света, не изпъква пред нас като завоевател и повелител, а като пророк на новия ред, на истината и справедливостта.

Много часове и много страници са нужни, за да се изброят борбите, подвизите, резултатите от преустройството на целия духовен, социален, стопански и държавен живот на Германия, извършени от Адолф Хитлер и неговите сътрудници, които той създаде духовно в кадрите на Националсоциалистическото движение. Тези дела, които надминаха всички човешки възможности, които историята познава и които наблюдателят би приписал на един необикновен гений или свръхчовек – все пак са дело на един народен син, изникнал из най-ниските недра на своя народ, изпитал всички

горчивини на обикновения човешки живот, борил се години наред за хляб и правда, както милиони други... но и с тайния Божи знак на челото, който го прави *един* между всички.

Личността на Адолф Хитлер е рядък Божи дар. Неговият идеализъм привлича като магнит младежта и всичко честно се стича към него. Но той не само привлича, а *свързва* хората с вярно и вечно другарство. Той не заслепява отначало, за да разочарова отпосле – защото е искрен в думите и делата си, а неговият живот е въплъщение на учението му. Затова всички негови сътрудници и последователи са му всецяло предани, с онази обич и вяра, които бликат направо от сърцето, а не са пресметнати изводи от предпоставени условности.

Към привлекателната сила на *човека* Адолф Хитлер се прибавя завладяващата духовна мощ на *идеолога-апостол* и на *държавника-творец*. Всеки германец лесно може да си даде сметка какво е Хитлер за него и за милиони като него – стига само да си припомним мрачните 14 години, от края на Световната война до съставянето на националсоциалистическото правителство. Хитлер вдигна от праха погазеното бойно знаме и създаде нова, още по-мощна армия; поруганата във Версай и Женева национална чест се възправи горда и самоуверена повече от всеки друг път; милиони безработни постепенно се възвърнаха към радостите на честния труд и нуждата като сутринна дрезгавина изчезна от германските градове и села. Загасените от частния капитал фабрични комини запушиха отново; националсоциалистическата икономика откри неподозирани нови възможности за стопански възход на творческия труд на нацията. Който познава живота в Германия, преди Хитлер да вземе властта и няколко години след това, остава смаян от чудотворното заместване на мизерията с рядко благосъстояние.

Но не само в областта на стопанския живот. Материалното благоденствие без *идеализъм*, без духовен живот, е не само невъзможно за дълго време, но принизява личността и народа до нивото на блажено-вегетиращо животно. В цялостното учение на Хитлер, материалното е само основа на духовното! Затова той полагаше винаги големи усилия да възвиси германеца духовно; да го възвърне към здравите традиции на полузабравения истински германски бит; да развие и укрепи гражданските му добродетели: да възкреси честта и храбростта на тевтонските рицари; да вдъхне всекиму вяра в силата на правдата и справедливостта – всеки трябва твърдо да бъде уверен, че ще му се въздаде точно според заслугите към общността, без властнически прищявки и лицеприятие. Още през пролетта на 1931 година Хитлер основава училище за млади водачи – „Райхсфюрершуле“ – където най-даровитите младежи, без никакъв оглед към материалното или общественото им положение, се обучаваха умствено, духовно и физически, за да станат достойни водачи на народа, като заемат ръководни места в държавната администрация. По-късно, като шеф на правителството,

Хитлер разви още повече тази своя основна мисъл, която е истинския фундамент на равенството, на справедливото отдаване „всекому неговото“, т.е. всекому според заслугите и способностите. Така, чрез проповед, чрез упорито обучение и личен пример, Хитлер и неговите сътрудници успяха да създадат в Германия **новия човек** – гражданинът на новата държава.

Личните качества на Адолф Хитлер, които останаха неизменно чисти през всички промеждия на дългогодишната му политическа борба, както и непоколебимата твърдост и безукорна честност на характера му, съчетани с блестящите резултати на неговата обществена и държавническа дейност, изградиха у германския народ един **култ към личността на Фюрера**, една безгранична вяра в непогрешимостта на решенията му и сляпо осляняне на неговата гениална интуиция. Този политически мистицизъм на германеца и на германския народ към Фюрера, не е чужд и на самия Хитлер – при всяко съдбоносно начинание, при всяко смело решение, той призовава Божията помощ или благодари на Провидението. Мистицизмът е присъщ на всяко голямо духовно движение, но в националсоциализма и в личността на Адолф Хитлер той е подчертан особено силно. Затова национал-социализмът е не само политико-философско учение, но и нова политическа религия.

Вярващ в Бога, убеден в светостта на своето дело, той го осъществява с религиозен фанатизъм – затова трябва да вярваме, в обещанията му за нов ред в Европа – където държавите ще получат националните си граници и така успокоените народи ще се предадат на мирно творчество; където трудът ще замести златото, а капиталът ще бъде впрегнат в ралото на националното производство; където ще разполага народната воля, а не тайната ръка на масонството и еврейството; където цялата икономика ще бъде поставена на съвсем нови начала, съобразно с интересите на народната общност, а не в полза само на спекулиращия индивид. От това стопанско преустройство ще последва само по себе си така силно желаната от народите **социална справедливост**. Идеологичният фанатизъм и мистичната вяра в съдбовното му призвание са най-голямата гаранция, че чудната приспособителна способност на либерализма и на всичките му сателити не ще успее да превземе Нова Европа с помощта на новия Троянски кон.

Пламенен борец, неотстъпчив доктринер, динамичен организатор – Хитлер е същевременно разсъдлив, планомерен, тактичен. Съдейки по неговата стоманена воля и по смелата ръка, която изпълнява взетите решения, повърхностният или пристрастен наблюдател е склонен да вижда в Хитлер един суров човек. Но тези, които го познават отблизо, са дълбоко трогнати от неговото добро сърце и от неговата **човечност**. Верен и нежно внимателен към своите сътрудници и приятели, признателен за сторените му обществени и лични услуги, той е напълно чужд на старите парламентарни йезуитски похвати – да

пренебрегва верните, за да прави от враговете приятели, да противопоставя едни на други, да разделя – за да владее – защото всичко това е излишно: за него верността е вяност, приятелството – приятелство, а владееенето е резултат от доброто следване и доброволно подчиняване.

Макар решителен и безстрашен, Хитлер никога не взема крайно решение и не започва борба, преди да е изчерпал всички благоразумни мирни средства за разбирателство. Тази съществена черта у Фюрера трябва добре да се схване, за да ни станат ясни множество негови решения от вътрешен и международен характер. Ето няколко примери: При първия опит за национална революция в Мюнхен, той предпочете да се споразумее с фон Кар и Геслер, отколкото да ги обезвреди по насилствен начин; преди да мине към строги мерки, Хитлер се помъчи в един 5-часов разговор да вразуми бунтовника Рьом и да си възвърне верността му; във външната политика: паметни са неговите неуморни усилия да се споразумее миролюбиво с Англия и Франция, та дори и с Полша; пактът с Югославия говори за грижата на Хитлер да избегне една нова война, макар и с нищожна във военно отношение държава; а търпението му към болшевишките провокации беше феноменално! Отлагането на въздушните нападения над Англия и заклинанията към лондонските власти – да не предизвикват убийства и разорения над мирното гражданско население, прехвърля вината тъкмо върху онези, които все говорят за християнско човеколюбие. Много характерно от психологично гледище беше неколкотократно предупреждение на германското главно командване към коменданта на Варшава и към населението преди да започне въздушната бомбардировка на града – първата от този род. Повечето пъти добротата и човеколюбието на Фюрера не са били достатъчно оценявани. Повечето пъти враговете са злоупотребявали с тях и – това е върхът на юдео-масонското лицемерие – след като съзнателно го предизвикват да действа смело и сурово, започват от всички страни да го замерят с укори за жестокост и безчовечие!

В своята 14-годишна организационна борба, Хитлер съчетаваше неизчерпаема енергия със спокойна планомерност и такт. Най-напред той изкова оръжието си – Националсоциалистическото движение. Срази своите най-зли и принципино-непримирими врагове – марксизъм, либерализъм, еврейство и масонство – но всички останали преобрази и прие в своята народна общност. Той считаше спечелени за своето учение тези, които се присъединиха към Движението, докато то беше в опозиция и не можеше да раздава никакви блага. След вземането на властта, притокът стана бърз и многоброен – между новодошлите имаше и множество идеалисти, които не се приспособяваха с цел да изкористят новата конюнктура, а се присъединяваха искрено. Все пак, обаче, отделянето на тежките житни зърна от ветрогонната плява беше дълга и отговорна работа, която беше поверена на Партията и на времето. Основното начало беше и остава: крайната цел е всеки германец да стане член на народната

общност. Това значи, че никой желаещ да се присъедини към общността не трябва да бъде отблъснат, освен онези малцинства, които идват с предварително нечисти намерения. Но тази тенденция се кръстосва със задължението: *същността на националсоциализма да се запази чиста и крепка*, като не се позволява на разнородни, несигурни или малоценни елементи да нахълтат масово и да изменят фактически не само състава, но и духовния образ на Движението. Тази трудна задача Хитлер разреши, като възложи на Партията да извърши внимателна проверка на новодошлите. Всички приобщени са народни другари и членове на народната общност, но не всички са призвани да управляват. Обаче, управляващият елит не е затворена каста – той непрестанно се попълва от свежите струи на народната общност, само че по пътя на качествения и политически подбор. Тъкмо този момент затвърдява народовластническото начало у националсоциализма и поради неговата особена важност, ще цитирам самата формулировка на Фюрера, дадена в заключителната му реч пред партийния конгрес, на 16 септември 1935 година:

„Щом задачата на Партията е да образува една организация, в която политическият подбор на нацията да намира своето постоянно и вечно попълване, тогава тя е длъжна да се грижи, щото държавното ръководство да има един светогледно-стабилен характер. Следователно, на Партията се налага историческата повеля: да създава в своята среда предпоставките за стабилизирането на водачеството в държавата, чрез подбор, обучение и отстояване на това водачество. В тази своя работа, Партията ще се ръководи от правилото, че всички германци трябва да бъдат възпитани в националсоциализъм; че най-добрите националсоциалисти трябва да станат членове на Партията и че най-добрите партийни членове трябва да поемат водачеството на държавата“.

Така Хитлер преобразува не само целия стопански и социален живот, поставяйки го на съвсем нови основни начала, но постигна и най-трудното – в заветите на своята идеология той превъзпита затворения в себе си егоистичен човек на либералистичната епоха и го превърна в *народен другар*, който е човекът с новия светоглед, гражданинът на новата демокрация, квасът на новия ред в Европа и в света. Този именно нов човек беше и е в състояние да осъществи стопанските и социалните реформи – да запази частната собственост, но да я постави в служба на общността; да издигне пренебрегваното и експлоатирано селячество до централен стълб на новата държава, за да бъде извор на свежа и расово-чиста кръв за нацията и опора на прехраната ѝ; да подчини капитала на труда и да направи творческия човешки труд обществен дълг, лична и национална чест, радост и красота на живота.

Цялото това голямо и всестранно преустройство – което е същината на националсоциалистическата революция и чиито блякави резултати достигнаха

крайните човешки-възможни постижения – е дело на Адолф Хитлер и на неговата 20-годишна идеологична борба. Сам борец с необикновена издръжливост, той непрекъснато държи бодри духовете на своите сътрудници и иска от тях неуморна и всеотдайна служба на народа – искане не по заповед, а с авторитета на личния пример.

В частния си живот Хитлер е образец на новия човек. Той винаги съгласува делата с думите си. Безукорно чист в нравите, мисълта и действията си, той е чужд на нашите обикновени страсти и забавления. Неговата голяма, дори аскетична скромност е вродена – иначе не можем да си обясним липсата на съществена промяна във външната обстановка на живота му, от времето, когато беше беден водач на една опозиционна и преследвана партия и живееше в две мебелирани стаи в дома на един мюнхенски работник и сега, когато огромното съкровище на Райха е под ръката му. Неговото облекло, съчетаващо войнишката строгост с работническото удобство, остава неизменно същото, въпреки всичките промени в общественото положение. Той не получава от държавата никаква заплата; в миналото добиваше приходите си само от личен писателски труд, а сега главно от вече написани трудове, които се препечатват. И тези свои частни средства Хитлер употребява за обществени и народополезни цели – където има нужда от помощ, Фюрерът пръв се явява с щедрата си ръка. Той живее почти като аскет – храни се само с растителна храна, не пие никакъв алкохол, не употребява кафе, не пуши, не се развлича с никакви игри. Цялото си време и цялата си енергия посвещава само на своята обществена работа. Любовта и грижите, които всеки човек отдава на своето семейство, Хитлер посвещава на германския народ. Неговият живот може да се нарече *един живот за Германия*.

Животът и делата на този необикновен човек станаха ключ за вникването в същината на нашето време. Той е първоизворът на националсоциализма като идеология на новата държава, на новия стопанско-социален строй, на новия човек. Той осъществи своята идеология в могъщия Трети Райх. Неговото учение и неговият пример вече надхвърлят границите на Германия и обхващат народите на другите държави – тази универсалност на националсоциализма и победата срещу силите на реакцията направиха Адолф Хитлер естествен и неоспорван водач на Нова Европа.

Всичко това ни задължава да опознаем живота и делото на Фюрера. Настоящата, предимно идеологична биография, има за цел да бъде едно улеснение за българския читател в тази насока. Изпълнявайки това задължение на времето, в което живеем ние, българите от обединена България, прибавяме към него и едно искрено удоволствие, защото ние сме издълбали дълбоко в сърцата си следните исторически думи на Фюрера от 4 май 1941:

„Фактът, че сторената на времето над България неправда се поправи, ме вълнува особено много, защото след като германският народ направи възможна, чрез своето оръжие, ревизията на българските граници, ние имаме правото да вярваме, че сме изпълнили един исторически дълг към нашия верен боен другар от Световната война“.

Тези думи са неръкотворният паметник на Адолф Хитлер в обединена България.

И още едно голямо основание имаме ние, българите, като народ и държава – да бъдем безкрайно признателни на Фюрера. По най-безспорен начин вече е установено, че след подлата и страхотна окупация на трите балтийски държавици и след нахлуването в Бесарабия, болшевишкото чудовище се готвеше да се хвърли и върху България и през нея – върху Дарданелите. Райхът бе принуден да преглъща много неправди, поне временно. Най-после голямото търпение се изчерпа и Молотов бе поканен в Берлин да изясни намеренията на кремълските диктатори. Ще цитирам буквално думите на Фюрера, изказани в речта му от 3 октомври 1941, защото всеки българин днес и всички български поколения занапред трябва да знаят какво страшно премердие сме преминали щастливо и дори без никакви жертви от наша страна:

– „Третият въпрос, казва Фюрерът, се отнасяше до България. Молотов поиска, щото Съветска Русия да получи правото да изпрати гарнизони в България, за да упражнява върху тази държава руска гаранция. Какво значеше това, ние вече достатъчно знаехме от Естония, Латвия и Литва. Аз се позовавах на това, че една такава гаранция е обусловена от желанието на страната, която ще приеме гаранцията. Обаче, на мене не ми е известно нищо за едно такова желание на България, затова трябва предварително да се осведомя по въпроса и да го обсъдя с моите съюзници“.

След отказа на Хитлер да задоволи кървавите апетити на болшевизма, струпването на грамадни войскове части по източната граница на културна Европа се засили трескаво. Характерно за Хитлер, като човек и държавник е, че той не се опита да преговаря, претегляйки плюсовете и минусите за себе си; не се опита дори да отлага и печели време. В речта си той казва просто: „Молотов ми постави тези искания, но аз ги отблъснах. Аз трябваше да ги отблъсна (ich musste sie ablehnen) и за мене беше вече ясно, че отсега нататък беше необходима по-голяма предпазливост. И аз започнах грижливо да наблюдавам действията на Съветска Русия“.

„Аз трябваше да ги отблъсна“ – и никакви обяснения по-нататък, защото Хитлер е апостол на нов ред, инструмент на народния дух, месия на Нова Европа,

а не дипломат и държавник от школата на плутократиите, които считат за гордост и заслуга да жертват другите, заради своите лични интереси. За да избегне рисковете на една голяма война, Хитлер трябваше само да пожертва малката България, Европейска Турция и част от Европа.

Колко морален човек и колко искрен идеалист е Хитлер, се подчертава и от обстоятелството, че след като предвижда една предстояща борба „на живот или смърт“, той споделя със своя народ мъката си, че „тогава е трябвало да мълчи“, вместо веднага да заклейми и накаже безчестника; и още това, че е трябвало да не казва на своите войници защо ги изпраща на източната граница. Любовта към истината и презрението към лъжата вървят ръка за ръка.

В своя сляп егоизъм англо-саксонците бяха обрекли цяла Югоизточна и Средна Европа като плячка на болшевиизма. Това значи: всичко източно от Холандия и Франция да се болшевизира, т.е. цялата интелигенция да бъде изклана след азиатски изтезания, а останалата част от многомилionenното население да попадне под безчовечната власт на червените. Всички материални и духовни ценности на една хилядолетна култура да бъдат затрити.

От това истинско пришествие на Антихриста ни избавиха самоотвержените германски войници, които Адолф Хитлер, чрез своята дълга идеологична борба, подготви духовно за исполинските напрежения на Източния фронт. Райхът на Адолф Хитлер спаси нас и цяла Европа от четвъртото азиатско нахлуване, което щеше да бъде по-страшно от нахлуванията на Атила, Чингис хан и османлиите. Човек изтръпва като помисли какво щеше да преживее всеки един от нас, ако Хитлер бе изменил на своето месианство и беше пуснал болшевиците до някоя линия, или ако германският фронт би се огънал под напора на болшевишките пълчища! Какво щеше да стане с европейската християнска култура, с нашия имот, живот, семейство, чест, ако болшевишките диктатори бяха успели да осъществят плана си, излишно е да излагаме, още повече сега, когато множество разкрития зад червената завеса ни изпълват със студен ужас.

От ужасите на азиатското нахлуване, от паразитизма на международното еврейство, от тайното господство на световното масонство, от увековечаването на лицемерната демокрация, от експлоатацията на либералния капитализъм, с една дума: от пришествието на Антихриста – ни избави Адолф Хитлер, който пръв, подобно на Зигфрид от старогерманските легенди, изтегли меч си против червеното чудовище, което бе протегнало вече лапите си към Европа и посочи на своите легиони пътя на светата правда. Не война, като другите големи войни, киши в руските степи, а *кръстоносен поход* на културна и християнска Европа, под водачеството на нейния месия.

КОГАТО СЕ ОФОРМЯ ХАРАКТЕРЪТ

Адолф Хитлер произхожда от селско работническо семейство. Роден е на 20 април 1889 в градчето Браунау, на австро-баварската граница, като син на дребен митнически чиновник. Понеже малкият Адолф проявявал голяма природна интелигентност, бащата го издържал с оскъдните си средства в Линцкото реално училище и мечтаел да го подготви за малко по-голям държавен чиновник от себе си. Но синът имал вродена страст към рисуване и искал да стане художник. Влечението към изкуството не пречело на Адолф да бъде добър ученик и да спечели симпатиите на учителите си, особено на преподавателя по отечествена история и география.

Мечтите на баща и син скоро се прекратили. На 13-годишна възраст Хитлер изгубил баща си, а три години по-късно и майка си.

17-годишен юноша, без средства и без подкрепа, бъдещият защитник на бедни и онеправдани трябвало да изпита всички тежести на борбата за съществуване. Поради липса на издръжка, напуснал гимназията и отишъл във Виена, с надеждата да си намери подходяща работа и да следва в тамошната художествена академия. Една дебела папка с рисунки и чертежи трябвало да му отвори вратите на академията. Някои от тези рисунки бяха обнародвани, малко време преди войната, в германското цветно списание „Труд и радост“ – те са достатъчни да убедят всекиго в таланта на автора им. Обаче виенските професори отсеки, че кандидатът има повече дарба за архитект. От изобразителното до строителното изкуство пътят не е дълъг и търсецият светлината младеж се озовал пред висшето архитектурно училище. Но не бил приет, защото нямал завършено средно образование – нито дарбата му, нито рисунките и чертежите имали някакво значение. И може би затова, Водачът и канцлер Адолф Хитлер даде възможност на всички младежи от Третия Райх да се самоиздигат в живота и да постъпват във всички училища не само въз основа на формална диплома от гимназия, а преди всичко на основание на Божие свидетелство за дарба и трудолюбие. И наистина, в националсоциалистическа Германия мнозина работници станаха инженери от своя бранш; някогашни войници и подофицери достигнаха до генералски чин.

Вместо студент по архитектура, младият Хитлер става общ наемен работник по разни строежи из града. В лутане към истинския си път, той довършва последните си спестявания и приема каквато и да е физическа работа, за да изкара прехраната си. Но, бъркайки бетона, той не губи надежда един ден сам да ръководи постройките.

През свободното си време или през дните на безработица, Хитлер чертае за архитектите разни скици по поръчка, рисува за лично удоволствие и чете, чете

всичко, каквото му попадне. Неговото самолишаване от младежки разточителства, силна памет, способността да се ориентира и да подрежда в логична връзка придобитите познания – направиха от тези 6-7 години един *самообразователен университет* по всички общи материи, които влизат в обсега на един общественик. Именно, чрез това и с остро наблюдение на самия живот в онези бурни времена, могат да се обяснят обширните и проникновени познания на Хитлер, с които той борави така сигурно през времето на своята организационна и после управителна дейност. Към този самообразователен университет трябва да се прибавят и безбройните часове, прекарани в четене, през свободното време в окопите или в лазарета. Тук ми хрумва още един подобен случай – самообразованието на Бисмарк в самотата на неговото имение Шьонхаузен, където бъдещият канцлер прекара няколко години в четене и изучаване на политическата история и държавните науки. И една подробност: установено е, че Бисмарк не се е интересувал от историята на папите; и може би затова той впоследствие се ангажира в една изтощителна и безцелна политико-религиозна борба, която се счита за една от най-големите му политически грешки.

Съдбата пожела, щото в този именно период на възмъжаване и търсене на път в живота, когато у човека се формира характерът, Хитлер да опознае *живота и душата на работника*, чрез непосредствено наблюдение и по собствен опит. Той преживя и дълбоко проумя всички материални и психологически причини, които правят работника недоволен, които го обезверяват, озлобяват и хвърлят в ожесточена класова борба. Вечната немотия и нужда; мизерната обстановка в жилището, лошите трудови условия; призракът на безработицата, който дебне всеки ден и заплашва да отнеме дори малкото късче хляб... Всичко това отравя душата и на най-добрия работник, изпълва го със завист и омраза, отчуждава го от обществото, дори от собствения му народ. А държавата, която поддържа този ред и бди за светостта на тъй несправедливите закони – става най-големият и най-силен враг на работника.

В този момент демонът на отрицанието се приближава и предлага спасение: безмилостна класова борба и разрушаване на държавата. За успеха на делото могат да бъдат погазени всички предразсъдъци и надстройки – религия и морал, народното стопанство, традиция и културни ценности, право и войска, любов към родината и национални идеали. Както капиталистите от всички нации са обединени в името на своя личен интерес, така и пролетариите от всички страни на света трябва да се обединят и да счупят предразсъдъка на нацията.

Този демон на отрицанието беше марксизмът. Той пресрещна младия, преуморен и полугладен работник и му протегна коварната си ръка така, както я е протягал на хиляди и милиони други.

Но *този* я отблъсна.

КОГАТО СЕ ОБРАЗУВА СВЕТОГЛЕДА

Няколко дни след постъпването му на работа, като общ надничар при една постройка, Хитлер бе поканен от неколцина другари да се запише в партийната организация. – Но аз не познавам нито същината, нито целите на вашата организация! – възразил непорочният новак. – Няма значение, отговорили му „другарите“, трябва да се запишеш и нищо повече! И когато самостоятелният младеж отказал да влезе слепешката в една непозната организация, другарите-партийци започнали да упражняват терор над него и да го заставят да напусне постройката, да загуби хляба си.

Това беше първата среща с истинския марксистически социализъм. Не по свободно убеждение, а чрез насилие трябвало да започне социалната справедливост! Хитлер не се задоволи само с възмущение; той пожела да открие причината. Необходимо бе да се запознае сам с марксистическото учение и да прочете, без чужди внушения, същите червени книжки, от които работниците черпеха политическа и социална мъдрост.

Изучаването на марксистическата книжнина вървеше успоредно с наблюдаването постъпките и слушането разговорите на работниците. Едни са апатични или се задоволяват с безверие и тъпа ненавист. Други, по-активни и членуващи в партията, са възмущение на отрицание и омраза – те ругаят всичко минало и настояще. Със свойствените на всички марксисти цинизъм и повърхностност – същите, които и ние познаваме от нашите комунисти – „другарите“ не оставят нищо неопетнено.

Работникът Хитлер отначало е смаян от този нов, непознат нему свят. Неговите знания по отечествена история му казват, че фактите стоят по-иначе. Моралът на бащината къща и вродената любов към родината негодуваха в душата му. И у него възниква въпросът: Защо тези негови другари мислят и чувстват различно? Сами по себе си те не са лоши, нито покварени хора. – Очевидно, заразата идваше отвън. За да я опознае, Хитлер почна да посещава работническите събрания, манифестации, клубни беседи, групови разговори – и скоро изучи строежа и похватите на цялата марксистическа машинария за обработване и отравяне душата на германския работник.

Така, Хитлер незабелязано влезе в крепостта на бъдещите си противници, за да разучи подробно силите и разположението им.

За разлика от мнозина други, Хитлер не се задоволи с опознаването само на

едната страна на медала. Неговата правдива натура искаше да узнае цялостната истина. Другата половина беше обвинителен акт срещу цялата капиталистическа и либерално-парламентарна система на частното предприятие, на личния и обществен морал, на социалното устройство и на държавното управление. Работникът Хитлер изпита на гърба си и другата крайност – егоизма на индивидуалистично възпитания гражданин, алчността на капиталиста, безчовечността на жадния за печалби предприемач. И над всичко отгоре – демократичната държава, която бдеше за светостта на формалния закон и беше глуха и сляпа за всичко останало. Нейният парламент напразно се кичеше с хубавото име „народно представителство“ – в действителност той беше пародия на народна воля, безплодно словоборство, ако не и нещо по-лошо: прикритие на социалните неправди и на политическото безсилие.

Изоставените от държавата работници не бяха ли прави да се погрижат сами за подобрене на участва си? И щом капиталистът и целия либералистичен строй изобщо не отстъпят никога доброволно и по разум, не следва ли логично, че единственият изход е борбата?

Но тази държава е рамката на нацията. Тя ни обособява и пази от външните врагове. Тя ни е завещана от деди и бащи, като голямо и незаменимо материално и духовно наследство на хиляди поколения преди нас, което ние трябва да предадем неразрушено и даже уголемено на хилядите поколения след нас? Нали външните врагове на германското отечество биха желали същото – разрушаване на националното наследство?...

Хитлер преживяваше една дълбока и продължителна душевна борба. Отговорът трябваше да бъде намерен и то не готов – какъвто го поднасяха брошурите и речите на червените отровители – а издирен наново, непосредствено в живота. Не оставаше друго, освен да се изучат, на практика и на теория, всички обществени фактори – държавно и стопанско устройство, идеологически течения, партийни организации, парламент.

Новото, което претендираше да обнови обществения живот, беше *социалдемокрацията*. В действителност тя се оказа злокачествена смесица от либерализъм и марксизъм. Работническите синдикати, създадени уж за извоюване по-добри трудови условия, бяха престанали да следват същинската си задача – сама по себе си добра и необходима – и станаха бойно оръжие в ръцете на скритите сили за една съсипателна *класова борба*. Не се целеше подобрене в положението на работника, а преди всичко – разрушаване на държавата, съсипване на народното стопанство, развращане на масите, погазване на нацията и нейните духовни ценности, превръщане на човешката личност и инициатива в безволев инструмент на някакви тайнствени сили с неясни планове за бъдещето. Социалната демокрация значеше преди всичко класова борба.

Коя тайнствена ръка въртеше колелото на класовата борба, на националната разруха на мъглявия интернационализъм? Марксизмът. *А марксизмът беше, по рождение и по дейност, чисто еврейска духовна зараза.*

В Линц и още по-малко в Браунау, евреи не е имало, или поне не са се проявявали. И Хитлер чистосърдечно си признава, че отначало е гледал на евреите безразлично, повлечен от прочетените книги и от общото мнение, че не е човешко да се преследва някой, заради религиозното му различие. По тази причина, той посрещал зловните атаки на антисемитската виенска преса като прекалени и недостойни за ХХ-тия век.

Обаче близкото му опознаване с обществения живот във Виена – където 10% от населението беше еврейско и имаше всестранно господстващо положение – не само промени първоначалния му възглед, но му даде ключа за влизане в тайнствената скиня, където се приготвяха всички козни и отрови. Хитлер не без учудване узна, че грамадната част от предприятията са еврейски или се финансират от еврейски банки, следователно, експлоатацията на работниците е тяхно дело и за тяхна полза. Но, същевременно, пак евреи водят борбата против съществуващия строй на капитализъм и експлоатация! Пресата – тази магерница на общественото мнение – беше в еврейски ръце. Чрез нея невидимият евреин оправдаваше, успокояваше или насъскваше, според случая. И другите културни институти, които влияят върху общественото мнение и определят светогледа – книгоиздателства, литература, изкуства, театър, правни и социологични науки – бяха в по-голямата си част обсебени от еврейството.

Затова нацията беше така лекомислено осмивана – защото евреинът е безотечественик. Затова интернационализмът беше нещо естествено – защото вечният евреин бе у дома си навсякъде. Затова се разрушаваха равнодушно вековни духовни ценности – защото те бяха чужди и дори противни на еврейския дух. Затова еврейството, с всички разполагаеми средства, ласкаеше и поддържаше Хабсбургския двор, макар че той, по династически причини, изкуствено създаваше и крепеше сепаратизма между северни и южни германци. А дворът се отплащаше с благосклонно отношение. Най-последно, социалдемократическите работнически и политически водачи, бяха евреи или поеврейчени австрийци.

Така започна антисемитизмът на Адолф Хитлер. Не по настроение или предразсъдък, а като дълбока национална и обществена необходимост. И понеже юдаизмът е нещо природно дадено, както е например отровата в зъбите на усойницата, всички арийски народи, които желаят да образуват една естествена народна общност, трябва да се пазят от примес на неарийска кръв и особено на еврейска кръв, която носи винаги със себе си разрушителните свойства на расата си и разяжда всеки организъм, в който би попаднала. Ето

защо, националната общност, борба против старите светогледни заблуждения, националсоциалистически нов ред и всичко присъщо нему – е логически свързано с антисемитизма и расизма. Дори отношението на едно лице към този проблем, определя искреността на отношението му към новото учение, първоизворът на което е Адолф Хитлер.

Хитлер не беше първият откривател на еврейската отрова. Той я откри само лично за себе си и по свой път. По това време противоеврейското знаме се носеше от шефа на *Християнско-социалистическата партия* – д-р Карл Люгнер. Тя искрено се стремеше към социални реформи и намираше здрава опора особено у средното съсловие (мителщанда). Обаче Хитлер не се присъедини към тази партия, главно по две принципни причини – първо, тя искаше да обхване всички поданици на Хабсбургската монархия, което значеше, че поставя национализма на втори план, а Хитлер мечтаеше за една единна германска нация, като носителка на всички духовни ценности; второ, християнските-социалисти преследваха само правоверните евреи, но не и покръстените, смесените с християни и пр., което показваше, че тази партия и нейния шеф нямат ясна представа за расовия проблем.

Във Виена Хитлер се запозна с още една партия, която привличаше симпатиите му – това беше Пангерманската или Великогерманската партия на барон фон Шьонерер. Тя мечтаеше за обединяването на всички германци в един Райх, следователно тя беше и против сепаратистката политика на Хабсбургската династия. Последното обстоятелство много допадаше на човека, комуто бе съдено да осъществи германското национално обединение, на което Хабсбургите са се противопоставяли векове наред, по всевъзможни причини. Логично последователна, партията преследваше и евреите като раса, а не като религия. Обаче, великогерманското движение на Шьонерер приличаше на огромен пожар от сухи съчки – след едно бързо и голямо разрастване в ширина и интензивност, настъпи неочаквано бързото му заглъхване. Главната причина за неуспеха се криеше не в идеологията, а във факта, че движението не можа да увлече народните маси. То се ограничи сред интелигенцията и родолюбивото гражданство, които не бяха настроени за водене една свързана с изпитания борба.

Ясно беше, че нито една от двете партии не беше годна да разреши тежките социални и националистични проблеми. Оставаше да се проучи по-отблизо прехвалената *социална демокрация*, която трябваше да коригира порочната грешка на Великата френска революция, а именно: да съчетае представителната демокрация на Третото съсловие (т.е. либералистичното парламентарно „народовластие“) със „социалната справедливост“ на един Карл Маркс, която тогава умишлено бе пренебрегната и дори отхвърлена от френската буржоазия. Същината на тази партия и на демокрацията изобщо, можеше да се види най-

добре в нейното върховно проявление – парламента. И Хитлер, със свойствената му планомерност, започва да посещава през свободното си време Виенския парламент и внимателно, макар критически, да следи дебатите. Две години продължи това проучване на практическата парламентарна действителност. Разбира се, никой от важните господа представители на народа тогава не е подозирал, че там горе в галерията седи и напрегнато ги слуша един 22-годишен работник, който един ден ще ги изпрати да вършат по-положителна работа, а красивото здание ще използва за по-полезни цели.

ОТНОШЕНИЕ КЪМ ПАРЛАМЕНТА

Хитлер чистосърдечно признава в *Mein Kampf*, че отначало и той (както и хиляди и хиляди между нас) е считал парламента за основен инструмент на свободното народно самоуправление. Продължителното четене на вестници и политическа литература беше внушило и нему „известно уважение към английския парламент“ (първообразът на всички парламенти в света), което той не така лесно е могъл да превъзмогне впоследствие. Този момент е важен, защото показва, че младият Хитлер е пристъпил към светилището на демокрацията с чисто сърце, а не с преднамерена омраза.

Впечатленията си от Виенския парламент Хитлер живо е изложил в политическата си изповед *Моята борба* (глава трета). Най-добре ще бъде да го оставим сам да говори.

След първото посещение в парламента, Хитлер казва: „Стига ми само този първи ден, за да ме накара седмици наред да размишлявам“. Външното и вътрешно съдържание на заседателната зала се е пречупило в неговия обектив с остри линии – „Духовното съдържание на ораторите стоеше на една действително незначителна „висота“, доколкото човек можеше да разбере речите им...“ А пленумът е представлявал една жестикулираща, най-разнообразно шумяща и неукротимо подвижна маса, над която един добродушен човечец с пот на челото се старал, чрез силно размахване на един звънец, ту с добро, ту със сериозни напомнания, да възстановява достойнството на събранието. Надуваше ме смях“.

След няколко седмици странният наблюдател пак се появява в галерията. – „Картината беше променена до неузнаваемост, пише Хитлер. Залата беше съвсем празна. Дремеха там долу. Няколко депутати седяха по местата си и се зяпаха едни други. Един „говореше“. Един от подпредседателите на камарата присъстваше и гледаше банките, видимо отегчен. Така у мен възникнаха първите опасения и грижи... Една година спокойно наблюдение ми беше достатъчно, за да променя основно моето по-раншно мнение за тази институция. Аз не бях само против несполучливата форма, която австрийският парламент беше усвоил; не,

самият парламент, като институция, беше за мене вече отхвърлен. До този момент аз мислех, че нещастieto на австрийската камара идва от липсата на немско мнозинство в нея; но сега вече се убедих, че нещастieto се съдържа в самата същност на учреждението. Цяла редица въпроси изникнаха тогава в съзнанието ми. Започнах да вниквам в демократичния принцип на мнозинството, което решава и което съставлява основата на целия институт. Но не по-малко внимание посветих и на изследването на духовната и нравствена стойност на господата, които, като избраници на нациите, трябваше да служат за осъществяването на техните цели”.

Така Хитлер добива представа за *типичния парламентарист* – „една представа, пише той, която никога вече не се промени съществено”.

„Демокрацията на днешния Запад е предшественица на марксизма. Без нея той не би дошъл. Тя именно, създаде на тази световна чума благоприятна почва, върху която заразата можа да се разпространи. В своята външна изразна форма – парламентаризма – демокрацията си създаде едно „посмешище от смет и огън”, в което, за съжаление, огънят ми се струва вече изгорял...”.

Анализът отиваше по-дълбоко. Интересното за нас е, че тези схващания, утвърдени в съзнанието на Хитлер като аксиоми на политическата действителност, се запазиха и до времето, когато той, като Фюрер на народа и на Райха, имаше възможност да ги приложи на дело. Една съставка от този комплекс е схващането за *безотговорността в парламентарната демокрация*. – „Това, което преди всичко и най-често ме е карало да се замислям, е явната липса на каквато и да било отговорност на едно определено лице. Ако парламентът вземе едно решение, чиито последици се окажат най-пагубни – никой не носи за това отговорност, от никого не може да се потърси сметка. Нима оставката на едно правителство, след като катастрофата е станала, може да се нарече поемане на отговорност? Или когато коалицията се промени, или парламента бъде разтурен?”

„Изобщо, възможно ли е едно колебливо мнозинство да бъде отговорно? Самата мисъл за отговорност, не е ли свързана с личността? Ръководното лице на едно правителство може ли практически да бъде държано отговорно за дела, чието съставяне и провеждане зависи изключително от волята и благоволенieto на едно множество от хора? Или: задачата на управляващия държавник не се ли състои – вместо в създаване на творчески идеи и планове – в изкуството да прави гениалните си планове разбираеми за едно стадо от посредственици и след това да измолва благоволителното им гласуване? Това ли е мярката за държавния мъж – да владее изкуството да убеждава, поне в същата степен, както и държавническата мъдрост да чертае големи линии и да взема решения? Нима некадърността на един водач се доказва с това, че не смогва да спечели за една определена идея мнозинството на едно събрание, чиито членове са събрани

благодарение на повече или по-малко нечисти случаи? Та това събрание могло ли е поне веднъж да разбере една идея, преди нейният успех да е показал стойността и? Всяко гениално дело на този свят не е ли било очевиден протест на гения срещу тъпотата на масата?”

Преклонението на Хитлер пред природната дарба изобщо, се изтъква на няколко места в неговите речи и е негово ръководно начало при избора на служебните лица в партията, в държавата и във войската. Резултатите от това *искрено търсене на способните хора* в Райха са налице. Това отношение е противоположно на старата държава, в която често пъти посредствеността беше намирана за по-удобна и беше предпочитана, без оглед на последствията, които, разбира се, оставаха за сметка на невинния народ.

Парламентаризмът води неизбежно към корупция. – Какво трябва да прави държавният мъж, пита се Хитлер (все в *Моята борба*), когато не може да спечели гласовете на мнозинството за своите планове? „Трябва ли да ги купи? Или да отстъпи пред глупостта на съгражданите си и да се откаже от прокарването на своите планове, макар да са признати за жизнено необходими? трябва ли да се оттегли, или все пак да остане?” При тази не само тежка, но често пъти фатална за народите дилема, Хитлер отново се връща към любимата си тема за белязания със способности водач:

„В такъв случай, истинският характер не изпада ли в неразрешим конфликт между действителност и почтеност, или по-добре казано – между действителността и своята честна мисъл? Къде е тук границата, която отделя нашия дълг към общността от задължението ни към лична чест? Истинският водач няма ли да си забрани да се принизява по този начин до нивото на един политически спекулант? И обратното, няма ли всеки спекулант да се почувствува призван да „прави” политика, щом като последната отговорност ще я носи не той, а някакво безлично мнозинство? Нашият парламентарен принцип на болшинството не отвежда ли към разрушаване на водаческата идея? Мисли ли някой, че напредъкът на този свят се дължи на мозъците на множествата, а не е излязъл из главите на малцина? Или смята, че занапред тази предпоставка на човешката култура може да бъде изоставена? И напротив, не е ли ясно, че тя днес е по-необходима от всеки друг път”?

По-нататък Хитлер размишлява върху пагубната роля на *мнозинствения принцип* в парламентарната демокрация и идва, по свой път, до смелото и вярно заключение, че този принцип, както и цялата парламентарна демокрация изобщо, имат тенденцията да отстраняват личния авторитет, компетентността и способните силни личности. Казвам „по свой път”, защото тези мисли – разбира се, не в тази радикална форма и не с оглед към водачески принцип – са изказвани от видни теоретици и критици на парламентарната демокрация, например

Емил Фаге – *Култът към некомпетентността*, 1914; Жозеф Бартелеми – *Проблемът за компетентността в демокрацията*, 1918; Шарл Беноа – *Кризата в модерната държава*, 1897, и др. От наблюденията си само върху Виенския парламент и над околната политическа среда, Хитлер, чрез своята гениална проникателност, идва до заключения, които най-големите конституционалисти на Западна Европа са извели след дълго кабинетно и практическо проучване на демокрациите.

Парламентарният принцип на болшинството, продължава авторът на *Моята борба*, като отхвърля авторитета на личността и на негово място поставя числото на дадено събрание, нарушава аристократичната основна мисъл на природата, чието схващане за благородство, разбира се, по никакъв начин не може да се съгласува с днешния упадък на нашите десет хиляди аристократи.

„Какви опустошения върши този институт на модерната демокрация, читателят на еврейските вестници не може да си представи, освен ако се научи самостоятелно да наблюдава и разсъждава. На първо място, този институт дава гласък за невероятно наводняване на целия политически живот с малоценните явления в наши дни“. Колкото повече истинският водач ще се оттегля от политическа дейност – която в по-голямата си част се състои не в творческа работа, а в пазарлъци за благоволение на мнозинството – толкова повече политиката ще допада на дребните души и ще ги привлича.”

Мечтанията на политическите философи от края на XVIII-ти век, които създадоха теорията на либерално-парламентарната демокрация, не се сбъднаха. Техните привлекателни лозунги бяха използвани от буржоазията, за да събори кралския абсолютичен режим и да заеме, под друга форма, мястото на старата привилегирована аристокрация. Буржоазията установи, че демокрацията ще бъде представителна, т.е. че народът ще упражнява своя суверенитет и ще се самоуправлява чрез представители. А те се определят чрез избор. Следователно, която класа или партия спечели изборите, превзема парламента и започва фактически да упражнява суверенитета. Така, историята и практиката на парламентарните избори станаха истинската практическа история на парламентарните демокрации в света. А за никого не са тайна разнообразните изборни системи, коя от коя по-хитроумно замислени, с цел да се изкара „народната воля“ не такава, каквато е в действителност, а каквато е най-желателна за властващата група. Към хитроумието на изборните системи и закони, като прибавим малката и голяма корупция – ще добием истинския образ на прехвалената и лицемерна либерално-парламентарна и западна демокрация.

Измамвани в продължение на век и половина; заблуждавани от опартизанената и необективна преса; повличани от обработеното и подправено обществено мнение – гражданите на демокрацията свикнаха с този порочен

режим, както човекът свиква с разваления въздух в една стая и не го забелязва вече. Първоначалната и правилна цел на демокрацията беше да даде възможност на народа да избере най-добрите от своята целокупна среда (не само от тесния кръг на дворяните), най-способните, и да ги постави начело на управлението. Вместо това, практическото приложение на лъже-демокрацията отблъскваше способните и честните, а привличаше политическите авантюристи и амбициозните посредствености. Именно в този стадий на упадък младият Адолф Хитлер е наблюдавал парламента във Виена. И той – излезлият из народните недра беден работник, приятелят и бъдещият водач на народните маси – изрича следната строга присъда:

„Отвърщането на масите от всеки превъзхождащ ги гений е станало почти инстинктивно. По-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото един голям човек да бъде „открит“ чрез избор“!

Вследствие на това, либерално-демократичните парламенти се пълнят с лица некомпетентни и посредствени. – „Никой депутат няма смелостта да стане и да каже: Господа, мисля че от тази работа (която имаме да решаваме) ние не разбираме нищо. Поне аз не я разбирам.“ Не, никой няма да стори това, не само от липса на доблест, но и за да не мине за глупав. „Но щом като системата е такава, продължава Хитлер, че всеки един е принуден да вземе становище по поставения въпрос, характерите започват постепенно да се корумпират.“ И оттук произлиза следната жестока, но справедлива присъда над демократичния парламентаризъм:

„Целта на нашия днешен парламент не е да образува едно събрание от мъдреци, но да скърпи едно мнозинство от духовно-зависими нули“, чието ръководене в определена насока ще бъде толкова по-лесно, колкото по-голяма е личната ограниченост на отделните депутати. Само така е възможно да се прави партийна политика в днешния лош смисъл на понятието.“

Общественото мнение и свободната преса – два крещящи лозунга върху знамето на парламентарната демокрация – са съблазнителите на народните маси, които я насочват там, където са интересите на „народните“ водачи и партийни шефове, зад които стоят материалните интереси и личните амбиции на големите и малки капиталисти, и присъединените към тях групи. Какво мнение си е съставил идеалистът от Браунау за общественото мнение и за печата? Той ни го казва в *Mein Kampf* със свойствената му искреност и темперамент:

„Това, което ние наричаме с думата „обществено мнение“, само в една незначителна част се основава върху наши собствени наблюдения и опити; по-голямата част, обаче, се дължи на представата, която ни дава тъй нареченото „осветление“ и което много често е твърде натрапничаво и упорито.“

Главният двигател на това „осветляване“ на фактите и плановете е възхваляваната от демокрациите свободна *преса*. Ние вече знаем, че печатът е двуостро оръжие, че тъй наречената „свободна“ демократична преса е често пъти в действителност прикрита робиня на класови, партийни, съсловни и дори лични интереси. Ето как младият Хитлер, от лично наблюдение е дошъл до проникване зад небесно-синята завеса на буржоазната и марксистическа преса:

„Грамадна част от политическото „възпитание“, което сполучливо е наречено пропаганда, се пада на печата. Той се занимава на първо място с „осветителна работа“ и затова представлява нещо като училище за възрастни. Обаче това обучение не е в ръцете на държавата, а отчасти в лапите на твърде малоценни хора. Аз лично, като младеж във Виена, имах отличен случай да опозная добре разни собственици и духовни фабриканти на тази машина за масово възпитание. Отначало не можех да се начудя, как тази зла велика сила в държавата смогваше за кратко време да създаде едно желано обществено мнение дори когато се касаеше до пълно преиначаване на утвърдени вътрешни желания и мнения на обществото. За няколко дни, от едно незначително нещо пресата правеше важен държавен акт; и наопаки, в същото време, жизнени проблеми биваха премълчавани и оброчани на забравата или чисто и просто биваха открадвани от паметта или от спомена на масата. В течение на няколко седмици, пресата успяваше из Нищото да извлече по чудотворен начин имена, да ги свърже в съзнанието на обществото с невероятни надежди, дори да им създаде популярност, каквато действително-значителни хора не могат да достигнат за цял живот. Имена, които до преди месец никой не беше чувал. Но същевременно, стари и заслужили на държавата или на обществото хора биваха преждевременно оброчани на смърт, или пък биваха отрупвани с такива ругатни, че техните имена за кратко време можеха да станат символ на позор и безчестие. Необходимо е този безсъвестен еврейски начин на действие, а именно: почтени хора да бъдат отведнъж, като по тайнствено даден знак, замервани от стотици и стотици места с калта на най-долното клеветничество, докато чистите им дрехи бъдат опръскани с петната на позора – този начин на действие трябва добре да се изучи, за да се прецени правилно опасността от такива вестникарски пройоходи.“

„Няма средство, продължава Хитлер, което един такъв духовен разбойник да не употреби, за да постигне нечистите си цели. Той ще бръкне в най-интимните семейни работи и няма да се успокои, докато неговият инстинкт на ловджийско куче не изрови някакъв нищожен факт, който ще послужи за довършването на нещастната жертва. Но ако не може да се намери някакъв компрометиращ повод, дори и при най-старателно ровене, тогава той ще прибегне чисто и просто към клеветата, с твърдото убеждение, че не само нещо остава дори и при хиляда опровержения, но че вследствие на стократното

повтаряне, което неговите събратя по професия ще подхванат, в повечето случаи жертвата ще бъде в невъзможност да се брани. При това, тази шайка от пройдохи не предприема нищо поради мотиви, които у всички други хора биха могли поне да се предполагат. Боже пази! Когато един такъв нехранимайко атакува околната среда по най-безчестен начин, той съумява като мастилена риба да се забули в облак от добродушна почтеност и мазни фрази, брътви за „журналистически дълг“ и други такива нелепости; даже се осмелява, при заседания и конгреси – тоест при случаи, когато тези труженици се събират в голям брой – да говори за една особена, именно за журналистическа „чест“, която заседаващата сбирщина важно и с достойнство си потвърждава взаимно. Обаче, тъкмо тази сбирщина фабрикува две трети от тъй нареченото „обществено мнение“, из чиято пяна се ражда парламентарната Афродита.”

Тук мнението на Хитлер за парламентарната демокрация се закръгля. Изборите дават личния състав на парламента, а самите избори са, в най-добрите случаи (т.е. когато няма насилия, груби фалшификации, измами) израз на определената в изборния ден народна воля. Общественото настроение на изборителното тяло и на обществото изобщо, наричаме обществено мнение. Следователно, демокрациите основателно се позовават на общественото мнение и желаят да бъдат считани за негови изразители. А кой създава това „обществено“ мнение? Хитлер ни го каза, заедно със своята сурова, но искрена и вярна преценка.

СИНТЕЗАТА

Хитлеровият практически университет във Виена трая 5 години. От 17 до 23-годишна възраст – когато у човека се формират характера и светогледа. През това време Хитлер прочете много книги и вестници, но най-вече той четеше от книгата на живота, която Провидението прелистваше лист по лист пред очите му. Така бъдещият народен водач се запозна с живата действителност, не от пристрастни книги и казионни училища, а направо от извора на живота, който е неподправена истина.

В този период на търсене път в живота, Адолф Хитлер опозна и сам дълбоко почувствува *душата на работника*. Той изпита всички явни и скрити недъзи на либералната капиталистическа система и на нейното политическо направление – парламентарната демокрация. Той схвана истинските причини за мизерията и недоволството на трудещите се маси. И разбра защо работниците се пролетаризират, защо се оставят да бъдат повлечени от мътния поток на комунизма.

И у бъдещия водач на германската работническа партия се наложи убеждението, че работникът не е лош по душа, че комунизмът още не е

разрушил човешките му добродетели, че той дълбоко в сърцето си обича своята родина, макар и да говори за интернационализъм... И у Хитлер блясва гениалната по своята простота и съдбовност мисъл – да помири двете противоположности, *да свърже в едно цяло социализма и национализма*. Но това значеше гигантска борба с капитала, от една страна, и с марксизма, от друга; с властващата буржоазна демокрация и с всички явни и тайни сили, които я поддържат; най-после и с множеството междинни партии и доктринерни обновители, които отцепваха сили от снагата на народа, за да ги изхабяват безполезно в мъглявините на своите половинчати и компромисни светогледи. Кой би се наел да води такава непосилна борба? Кой би успял там, където стотици и хиляди са претърпели досега неуспех?

Тук именно, за пръв път изпъква мистичната самоувереност на богобелязаните пророци и народни водачи – бедният работник, самотният и неизвестен млад човек, един между милиони други в океана на живота, си казва, че *той може* да хвърли мост между нацията и социализма, че той може да изведе работничеството на спасителния път!

С тези мисли общият работник и самоук-чертожник замина за Мюнхен през пролетта на 1912 година.

ЗА ПРЪВ ПЪТ В МЮНХЕН

В Мюнхен, градът на изкуството, Адолф Хитлер пристигна беден, безработен и никому неизвестен. Може би красивата архитектура и богати картинни галерии са привлекли самораслия художник, който едва ли сам е подозирал, че само след седем години този град ще стане неговата столица и че той ще бъде първият гражданин тук.

Наред с борбата за съществуване, гонен от вътрешен огън, Хитлер се отдава на самообразование, за да се подготви за голямата задача, която още във Виена му се натрапи от само себе си и която го владееше с мистична сила. Той чете история, икономика, социология, философия – неговата природна интелигентност му спомага да продължава с успех своя самообразователен университет. По вътрешна нужда и по навик, той следи пресата и политиката на Райха – този германски Райх, който беше неговата мечта в сепаристическата държава на Хабсбургите. Но възторгът, да бъде частица от голямото немско море, не трае дълго, защото и тук Хитлер открива същите недъзи, които измъчваха духа и тялото му във Виена. Толкова по-добре – защото веригата на мислите и плановете не е прекъсната.

С проникновен поглед Хитлер схвана, че либералистичната политика на

Райха – постепенно да завладява световните пазари с мирни средства – рано или късно ще доведе до тежък конфликт с индустриалната съперница Англия. Затова той нарича непростимо късогледство решението на Райхстага да не увеличава армията. Увеличението беше искано от Лудендорф. Вън от тези далечни перспективи, Хитлер забеляза и това, което ставаше около него – ширенето на марксистическата зараза. Същото това либералистично правителство гледаше леко на комунистическите агитации и ги преследваше само полицейски, когато прекриваха брутално рамките на закона. Този начин на борба не даваше, разбира се, никакви задоволителни резултати, но буржоазното общество беше доволно, че работите „вървят“ и не искаше да се обезпокоява с напрежението на по-решителни мерки. Вследствие на този пораженски дух, който впрочем е присъщ на либерално-демократичния режим изобщо, комунизмът пуна дълбоки корени и по-късно, след военния погром, когато народният дух чувствително отслабна, заразата се появи със стихийна сила.

И още едно важно обстоятелство не избягна от наблюдателното око на Хитлер – работниците не бяха в блестящо положение, не все пак едно социално законодателство, водещо началото си от Бисмарково време, беше в ход. Интересно е, че тези подобрения не отслабнаха волята им за борба и класово раздалечаване. От тази констатация Хитлер извлече едно много важно заключение, което той по-късно приложи, но което трябва да служи за поука на мнозина отговорни държавници в преходни режими, а именно: *само със стопански отстъпки и само с полицейско-съдебни мерки една политическа или социална идея (в случая марксизма) не може да бъде надвита – необходимо е на една идеология да се противопостави друга, по-убедителна и по-силна.*

Интересът към изкуството съставя слънчевите паузи на младия Хитлер. Особено много той се пристрастява към Вагнеровата музика и с отделяни от залъка си стотинки, той ходи в галерията на театъра, за да слуша Вагнер, без да съзнава, може би, тайнствения афинитет между гениалния композитор на германската митология и гениалния бъдещ организатор на германския народен дух.

Хитлер още не се е простил с мечтата си да намери приложение на своя художествен талант. Чрез самообразование и труд, той мечтае да стане майстор-строител и да ръководи постройки. Но между конкуренцията на дипломираните и организирани архитекти той не може да си пробие път и трябва да се задоволява да им изработва скици по поръчка. Когато човек гледа колосалните и красиви постройки на националсоциалистическия режим – грандиозните стадиони на спортния площад в Берлин, гигантските постройки на Марсово поле в Нюрнберг, множество грамадни сгради за министерства и учреждения, венеца на новия архитектурен стил: Райхсканцлай, Мюнхенската правна академия и много други – не може да не ги свърже със самородния талант на Фюрера. Той

постигна най-после мечтата си да ръководи пострройки и то като безподобен майстор, защото никой не е създавал толкова много архитектурни паметници за толкова кратко време. Няма значителен план-проект, който да не минал през критическото око на Хитлер и да не е понесъл неговите идейни подобрения. Той създаде и свой или националсоциалистически стил – сублимна простота и хармония на линиите, грандиозен замах и полза за практическия живот. Ако в стила е отразен човекът, то в новия строителен стил на Райха е отразена душата на Хитлер.

И още една чертица от живота на този необикновен човек, в Мюнхен. Между многото занятия тук, той не е изоставял и палитрата. Рисувал е за лично удоволствие, както това е обикновено нещо за всеки роден талант. Понякога и при случай, за да изкара нещо допълнително за прехраната си, Хитлер е рисуval плакати. Кой беден художник на света не е рисуval плакати и фирми по поръчка? Но онази злоезична еврейска преса, която Хитлер така хубаво охарактеризира в *Mein Kampf*, не изпита никаква почит и никакъв сърдечен трепет пред Божия дар на един беден художник, а разпространи глупавата мълва, че Водачът, министър и канцлер на нова Германия не е никой друг, а някакъв си бивш „бояджия“. Аз споменавам тази мълва, за да се червят от нея всички, които навремето, волно или неволно, са и се поддавали.

НЕ САМО ДУМИ, НО И КРЪВ ЗА РОДИНАТА

Оглеждайки духовното мъртвило наоколо си, Хитлер тъгува, че не се е родил поне сто години по-рано – „например, пише той, по време на Освободителната война (против Наполеон), когато човекът, дори и без „гешефт“, действително струваше нещо“.

В тази атмосфера на критично отношение към околната среда, на търсене правия път, на самообразование и самопознание, избухна Световната война – 2 август 1914.

Без да обмисля, гласкан от своя искрен национализъм, Хитлер още на 3 август подаде молба до Баварския крал да бъде приет в някой баварски полк. На следващия ден, той „с треперещи от възнение ръце“ разтвори плика с отговора – „Молбата ми беше удовлетворена, пише той в *Mein Kampf*, радостта и благодарността ми нямаха граници“. След няколко дни облякох войнишките дрехи, които носих близо шест години“. Той беше зачислен в доброволческия полк List. След двумесечно усилено обучение, полкът замина за фронта.

Някой би запитал, защо Хитлер, като австриец по рождение и поданство, не се е записал в австрийската армия? Той сам отговаря на този въпрос така: „Аз не исках да се бия за Хабсбургската държава, но бях готов всеки момент да дам

живота си за моя народ и за този Райх, който го олицетворява”. – Тази изповед е искрена. Още от самото начало на своето обществено пробуждане, Хитлер гледа на династията като на главна пречка за обединяването на германския народ в един единен Райх. Тук трябва да се изтъкне, че най-великото национално дело на Адолф Хитлер – обединението на германството в един велик Райх – не е използване на случайна политическа конюнктура, а е завършек на една отдавна замислена и идеологически обоснована идея.

Хитлер не обяснява радостта си от обявяването на войната и бързото си решение да вземе дейно участие в нея. Тази изповед ще цитирам, защото тя е урок за всички патриоти и патриотари по света.

– „Още като момче и после като млад мъж, аз често имах желанието да докажа поне веднъж на дело, че моят национален възторг не е празна дума. Струваше ми се греховно дори, да викам ура, без да съм придобил вътрешното право за това. Защото, кой смее да си служи с тази дума, ако поне веднъж не я е изпробвал там, където няма преструвки и където неумолимата ръка на съдбата започва да мери народи и човеци, съобразно с истинската стойност на тяхното чувство и убеждение? И на мене, както и на милиони други, сърцето се преизпълни с щастие, защото най-после ми се удаде случай да се освободя от това мъчително съмнение. Много често бях пял „Deutschland über alles” и съм си драг гърлото да викам „Heil”, затова ми се стори, че Бог ми изпраща голяма милост като ми дава случай да се явя пред вечния Съдия и да засвидетелствам истинността на моето националистично чувство”.

Полкът „Лист” скоро взе участие в големите сражения из Белгия. В многобройните атаки на нож редникът Хитлер прояви такава храброст и самоотверженост, че привлече вниманието на командира си и бе награден с Железния кръст 2-ра степен. По-после, ефрейторът Хитлер се оказа много ловък патрулен началник. Ротният го използваше за най-опасните патрулни нападения и разузнавания. Много пъти той доброволно е отменял по-стари войници – бащи на семейства.

Ранен в рамото, в битката при Сома на 16 октомври 1916, Хитлер прекара няколко седмици в болница и пак се върна на фронта. През тежката 1918, храбрият ефрейтор със своя патрул залови един френски офицер и 15 войници. Тогава получи Железния кръст 1-ва степен – същият и единствен орден, който Фюрерът и Райхсканцлер носи и сега.

На 14 октомври 1918, при Иперн, англичаните ненадейно употребиха отровен газ. Заедно с мнозина, падна отровен и Хитлер. Пренесен в болница, той дълго време страда от страшни болки и беше ослепял от отравянето. Постепенно здравето му се подобряваше и зрението завръщаше.

Когато излезе от болницата, Хитлер научи всичко за края на войната и за погрома.

НЕ ОТЧАЯНИЕ, А ТЪРСЕНЕ ИЗХОД

Неговите лични страдания изчезват пред великото страдание на родината. Сам самичък в Мюнхен, без никакви средства, той няма време да мисли за себе си. И неговият гняв е насочен не срещу държавата и обществото, които равнодушно оставят на улицата своите ветерани, но срещу онази шайка от марксисти и пораженци, която извърши ноемврийската революция и погази националното знаме.

Неговият твърд характер се налага и всред това велико нещастие – вместо да се отчайва, той започва да търси изход. Неговият аналитичен ум го насочва да претегли събитията и да намери причините за погрома. И то не толкова, за да търси отговорности, колкото да установи по-правилно спасителния път. Той си спомни, че още всред войната, като ранен и оздравяващ в Мюнхен, наблюдаваше първото нравствено разложение на тила, което се пренасяше и на фронта. Той чуваше как евреи цинично се хвалят с прикрито отклонение от бойната линия и разклащат морала на другите войници. Той забелязваше растящото поражение на еврейската, марксистическата и социалдемократичната преса и не можеше да се начуди, как правителството търпи всичко това. След смазването на Русия, когато духът на противниците се разколеба, германските марксисти обявиха прочутата муниципална стачка, с която не само увредиха снабдяването, но разколебаха духовете и показаха на Съглашението, че то може да разчита на вътрешното разпадане на Германия. Непредвидливост, некадърност и корупция в продоволствието и търговията доубиваха творческия дух у народа и войската. Затова Хитлер винаги е поддържал в речите си, че тилът е провалил фронта.

Германската военна и гражданска пропаганда, която трябваше да поддържа борческия дух, беше вяла, нескопосана, бездарна. Неприятелската пропаганда, напротив, е вършила своята работа безскрупулно, но изкусно. Една основна грешка на германската пропаганда, според наблюденията на Хитлер, е тази, че тя не е съумяла да представи на народа една ясна военна цел и да му обясни защо той се бие и защо не трябва да слага оръжието си, докато не извоюва крайната победа. Докато марксистите имат една идеология и я проповядват с фанатизъм, управляващата буржоазия е лишена от идейност и от идеали. За Хитлер е било ясно, че на марксизма трябва да се противопостави една нова идеология и че народният дух се кърми с идеали, а не с гешефти.

На 9 ноември 1918 социалдемократи и комунисти завършиха погрома на Германия с една поражение революция, която свали монархията, потъпка

националното знаме, поруга народната чест и капитулира пред неприятелите. Родината е повалена, но предателите, ликуващи, развяват червеното знаме над нея и не могат да скрият радостта си от опиянението на властта.

– Затова ли паднаха най-добрите синове на Германия? – пита се Хитлер с натежало от скръб сърце. Ще оставим ли тези безотечественици да тъпчат родината? Не! И хиляди пъти не!

Имаше само едно средство за спасяване на Германия от шайката на социалдемократи и комунисти, които бяха обсебили улицата и се считаха за законни господари на държавата и народа: борба, упорита и безмилостна борба, до пълното им унищожаване.

Първата задача беше да се спаси народния дух – тази основна ценност, която врагът не можа да разруши, но която комунисти и евреи бяха се заловили да доубият.

Дойде „мирният“ договор. Той показа и на слепците, че у победителите няма ни разум, ни човещина. Германия беше обречена на робство и бавно загиване. В Мюнхен безотечествениците намериха сгодна почва да обявят съветска република. Спартак и социалдемократията, като два диви коня теглеха тялото на Германия на две страни и заплашваха да го разкъсат.

Пред тази трагична картина Хитлер реши, без да претегля опасности и възможности, да се хвърли отново в борба за спасяване на Отечеството – със същия идеализъм, с който преди пет години отиде да го защитава с оръжие. Сега оръжието на гражданина беше политиката.

И Хитлер реши да се отдаде на политическа дейност.

Така започна кариерата на най-големия политик и държавен мъж на нашето време.

ОРГАНИЗАЦИОННИ НАЧЕНКИ

Комунисти и евреи бяха успели да обявят „съветска република“ в Мюнхен и тероризираха гражданството. Този факт накара мнозина да излязат из своето равнодушие и да почнат да се организират за противопоставяне и борба. Нека веднага споменем, че противниците на съветската република не можаха да ѝ противопоставят нищо идеологично от значение и затова комунизмът остана като ендемична зараза дори до възтържествуването на националсоциализма, който му противопостави по-убедителна идеология и по-добре организирана народна сила. Наистина „съветската“ република бе свалена и заместена с по-

умерената социал-демократична република, обаче това стана с помощта на войската и жандармерията, т.е. с онези силови средства на държавата, които бяха останали от миналия режим и от войната. Победата беше извоювана само с въоръжена сила и гражданско противопоставяне, което значи, че идеологията на юдео-болшевизма – подобно на отровен живец в затворена рана – оставаше. Достигането и изстребването на този дълбоко загнезден живец бе извършено от Движението на Хитлер, което е едновременно идеология и организация, духовна и физическа сила.

Има два факта, които показват, че противокомунистическото и националистично държание на Хитлер не е останало съвсем неизвестно и неоченено. След свалянето на „съветската република“ в Мюнхен, беше назначена една правителствена военна комисия, която да анкетира делата и престъпленията на червените – в тази комисия беше повикан да сътрудничи и Хитлер. Малко по-късно, когато щабът на войската разбра, че и войниците трябва да бъдат запознати с политическите идеи на момента – комунизъм, съветизъм, национализъм – фронтовакът Адолф Хитлер беше поканен да води словесни занятия при един мюнхенски полк. Тук, в тази родолюбива и дисциплинирана среда, Хитлер за пръв път изпитва силата на своето слово, правилността на своите схващания и вярата в по-доброто бъдеще на своя народ. Въпреки погрома и вътрешната разнебитеност, Германия още криеше в недрата си здрави сили – необходимо беше те да се издирят и организират.

Към края на 1918 година шестима идеалисти бяха основали един политически кръжок, наречен „Германска работническа партия“. На 5 януари 1919, Хитлер получи покана да се яви на вечерно събрание. Тук се случи един инцидент, който има голямо значение за определяне твърдостта на великогерманската идея у Хитлер – на това събрание било предложено Бавария да се отдели в самостоятелна държава. Предложението било посрещнато доста благосклонно. Обаче новопоканеният така рязко е осъдил тази престъпна мисъл и така пламенно е защитил идеята за едно голямо и общо германско отечество, че присъстващите занемели. Нежелаещ да сътрудничи със сепаратисти, Хитлер напуснал събранието. След няколко дни, обаче, получил писмено съобщение, че е приет за член на „Германската работническа партия“. Шестимата бяха размислили и решили, че седмият има право.

Седмината се събираха често на заседание и почти при всяка нова среща, числото на съмишлениците се увеличаваше с по няколко души. Когато броят достигна 111, кръжокът-партия реши, че може да излезе на публично събрание. Първото стана в залата на мюнхенския локал Хофбройхаус, на 24 февруари 1920. Говорител, пред около две хиляди слушатели, беше Адолф Хитлер, който, през време на многобройните събрания на кръжока, беше открил в себе си ораторски талант и който беше се наложил спонтанно на другарите си като най-подходящ

изразител на техния общ светоглед.

На това първо публично събрание Хитлер изложи и подробно обясни, точка по точка, 25-те точки на *партийната програма*, като искаше от събранието да се произнесе, дали одобрява всеки един пункт. Одобренията ставаха все по-бурни и по-бурни, докато най-после събранието се превърна в нестихваща орация. Това беше първият плебисцит на Хитлер, първият непосредствен допир с народната воля. Тази програма, съставена от самия Хитлер и одобрена от другарите му, остави и досега основна Харта на партията и правителството. Ние я даваме текстуално, малко по-нататък, защото тя е синтез на националсоциализма, като държавна идеология и практическа политика. Две особености трябва да се изтъкнат – първо, нейната яснота, искреност и простота; второ, нейното цялостно и правилно обхващане на живота, което ѝ осигури дълголетие и до днес. Най-после, много важно за характера на Движението е, че когато Хитлер взе властта, най-добросъвестно се зае да осъществи програмата си така, както беше обещал на народа. За него и за сътрудниците му програмата не беше само средство да се вземе властта, а цел на тази власт. По това Движението се отличава от партиите на парламентарната демокрация, чиято неискреност и негодност трябваше непрестанно да се прикрива с демагогия.

ВРАГ № 1

На това събрание комунисти и национални социалисти си дадоха първото голямо сражение. Ръководната марксистическа еврейщина вече беше разбрала, че от малката партия на работниците-националисти може един ден да излезе най-голямата опасност за тях и за плановете им. Затова предизвикателствата, скандалите и насъскванията на червената преса нямаха край.

Когато големият плакат на „Германската работническа партия“ обяви публичното си програмно събрание, почти половината от местата в Хофбройхаус бяха заети от комунисти. Целта им беше да превземат или да разтурят събранието. Когато Хитлер се качи на трибуната – една приспособена маса от локала – и започна речта си, комунистите наченаха шаблонните си обструкции (които и ние в България познаваме!) с шум, тропане и всевъзможни провиквания. Фронтакът Хитлер, който четири години беше отстоявал пред много по-страшни шумове, не се смути. Речта продължаваше плавно и с висок глас.

Като видяха, че не могат да смутят оратора, комунистите засилиха обструкциите си по най-необуздан начин. Тогава националистите наскачаха и за кратко време въдвориха необходимата тишина, с онова средство, което единствено вразумява нахалството и безмозъчието на комуниста.

Хитлер довърши речта си вече несмущаван и при възторжени одобрения. За стотен път той намери потвърждение на схващането си, че комунизмът трябва да бъде атакуван с две оръжия: духовно, което да сломява неговата погрешна и порочна идеология, и физическо, което да противопоставя организирана сила против дръзките нападения на безотечествениците срещу всички божествени и човешки закони. И двете оръжия Хитлер изкова така майсторски, както никой преди и след него.

Това не беше първото му сблъскване с червените безумци и престъпници. Още като никому неизвестен и безработен фронтовак, току-що напуснал военната болница, Хитлер беше привлякъл вниманието на юдео-болшевишкия шпионаж: На 27 април 1919, в зори, трима червеногвардейци нахлуха в стаята на Хитлер, за да го арестуват като контрареволуционер. Това бе през терористическия режим на „съветската република“ в Мюнхен. Обаче фронтовакът Хитлер бързо грабна карабината си и нападателите офейкаха.

На постоянните комунистически предизвикателства и нападения не можа да устои шефът на „Германската работническа партия“ Харер и си подаде оставката. Заместникът му Антон Дрекслер също така не можа да издържи за дълго. Само желязната воля на Хитлер беше по-твърда и от най-дръзките юдео-болшевишки нападения. Тази необикновена издържливост на нервите и волята трябва да се отбележи още отсега, защото тя е голям фактор в политическия живот на Фюрера.

ОСНОВАВАНЕ И ДУХ НА НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА ГЕРМАНСКА РАБОТНИЧЕСКА ПАРТИЯ

Политическата организация, в която Хитлер направи своите първи обществени завоевания, се наричаше „Германска работническа партия“. В нея той заемаше видно и дори духовно-ръководно място, но не беше неин шеф, нито дори основател. В продължение на година и половина Хитлер вдъхна на партията и на своите съпартизани много от своите схващания и темперамент. Той е, който я издигна от кръжок в партия и ѝ внуши велкогерманската идея.

В „Германската работническа партия“ Хитлер заемаше поста ръководител на пропагандата, но това не значеше само устройване на затворени и публични събрания, речи и печат. Това значеше излагане и внушаване на една нова идеология, която се оформяваше и усъвършенстваше в динамиката на събитията. Като пропагандист на една обществена организация, Хитлер имаше възможност да облече във формата на публична проповед онези идеи, които беше придобил от своя практически университет във Виена, в Мюнхен и на

фронта. Това, което той пропагандираше от името на партията, бе в действителност неговото собствено Верую, което той внушаваше не само на народа, но и на самата партия. Така, пропагандистът оформяваше светогледа на собствените си съпартизани, от името на които говореше на народа. Затова с пълно право се казва, че *Адолф Хитлер е не само първоизворът на националсоциализма, но е и създател на съмишлениците си*, които подеха неговите идеи и ги разнесоха по германските земи. Големите личности, които ние днес виждаме около Фюрера, да проповядват неговия светоглед, да управляват, да командват армии, да се сражават – всички те са духовни създания на този необикновен човек.

Какви идеи Хитлер насади още в „Германската работническа партия“, която му послужи като преддверие или подготовка за същинската националсоциалистическа партия? – Всички идеи, които ние вече познаваме от бляскавото им приложение в Германия и от множеството речи и книги на националсоциалистическите първенци. Както вече споменах, Хитлер от самото начало стъпи на правия път, вследствие на което неговата идеология и неговото Движение се развиваха в подробностите, обогатяваха се по съдържание, разясняваха се и се усъвършенстваха, но не измениха нито основните си догми, нито насоката си. Затова Движението срещаше по пътя си препятствия, които го забавяха, но не го отклоняваха. Затова то се развиваше без колебания. И тази твърда установеност на идеите автоматически се предаваше на партийните последователи.

Още във Виена Хитлер дойде до прозрението, че национализмът и социализмът могат да бъдат свързани като двата стълба на един и същ свод. Тази основна мисъл се утвърждаваше с течение на времето. А постоянната борба с комунистите и социалдемократите направи от нея главно идейно оръжие – срещу интернационализма на червените безотечественици, Хитлер възправи естествената канара на национализма.

Социализмът трябваше да грабне от ръката на марксистите лозунга на социалните реформи и социалната справедливост. Но този социализъм нямаше нищо общо с еврейския марксизъм и всевъзможните му поделения – това беше ново учение за социалните отношения, основано върху идеята за народната общност като диаметрална противоположност на индивидуализма. Наричат го „германски социализъм“, за разлика от еврейския. Хитлер отрано се научи да различава *творческия капитал*, като необходимо средство в процеса на производството, *от спекулативния капитал*, който търси преди всичко печалба, който служи само на своя собственик, който движи международните борси, който събира лихви на лихвите и ограбва всички. Хитлер търсеше разковничето: *да запази творческата сила на капитала, но да го освободи от всичките му грабливи инстинкти*. Това значеше, да се измени цялата плоскост на

стопанството – като се мине от либерално към общностно стопанство. Тогава, при това пълно завъртане на плоскостта, капиталът ще запази законните си собственици, но ще бъде употребяван в националното производство и размяна, за полза на народната общност. Капиталът няма да се схваща чисто и просто като придобита или наследена вещ, а преди всичко като резултат на труда и *като помощно средство на труда* в производството. *Частният капитал и частното стопанство ще се подчиняват на общия народен интерес* и ще се насочват и управляват така, както изисква народното благо. Без такава една основна промяна в схващанията и понятията – която промяна съставлява именно националсоциалистическата стопанска революция – за истински социализъм, за нова социално-справедлива държава, изобщо за нов ред не може да се говори, освен само на думи, освен ако декорите се вземат за действителност.

Във връзка с пълното завъртане на стопанската плоскост стои Хитлеровият нравствен императив: *„Общият интерес има предимство пред частния интерес“*. От тази основна догма се дедуцира цялото учение на националсоциализма за новата насока и новите форми на стопанските и социални отношения в народната общност, която става ядро и цел на новата държава. Капиталът вече не може да господства над труда, нито егоизмът на частния стопанин може да zlepоставя съществуването и благоденствието на нацията.

Хитлер издигна един **нов национализъм**. Наистина, любовта към род и родна земя е вродено у човека чувство, което има постоянството и еднаквостта на инстинкта. Но въпреки това, национализмът е бил различен и е различен, според епохата, расата, възпитанието, личния темперамент и пр. Национализмът и патриотизмът на старото буржоазно-либералистично общество могат да имат хубав вид и да са по-добри от интернационализма и безотечествеността, но те са слаби да увлекат народните маси. Какъв националист е онзи, който поставя своя интерес на първо място и иска „другите“ да се грижат за останалите сънародници? Каква увлекателна и заразителна сила може да има един патриотизъм, който се изчерпва в обща любов към родината, но не е готов на никакви *социални жертви*?

Новият, истинският, искреният национализъм трябва да бъде реален, а не само словесен. Истинският националист се чувства член на народната общност – това значи, че той поставя нейното благо по-високо от своето лично благо; че той не може със своите действия да увреди общността, за да обогати или да издигне себе си; че той е всеки момент готов на материални, социални и лични жертви, щом те са необходими за съществуването или спасяването на нацията; че той, като член на една обществена организация, например на едно националсоциалистическо движение, е всекичасен доброволен борец против всички врагове на нацията, не само външни, но и вътрешни. Този, който заради

своето лично спокойствие или еснафско благоразумие, стои настрана от обществените борби и гледа как противонационалните сили вършат своето пагубно дело, той не е националист.

Национализмът на Хитлер е искрен, социален, борчески, готов на всички жертви за благото на нацията. Този именно нов национализъм беше способен да възпламени народните маси и *да ги национализира*. Чрез своя личен пример, чрез своето слово и чрез апарата на Партията и после Движението, Адолф Хитлер се зае с трудната и продължителна задача – да изправи и утвърди непоклатимо първия стълб на нова Германия – новия национализъм. Днес всички виждаме, че трудната задача е бляскаво изпълнена.

Наред с новия национализъм, Хитлер се стараяше да внуши на своите най-близки сътрудници и да пробуди у народните маси *граждански добродетели*, без които и най-добре организираното общество ще дава лоши резултати. *Борческите добродетели*, еднакво необходими на фронта и в обществените борби: смелост, храброст, самопожертвувателност, чест – трябва да излязат на предна линия и да задушат всички антисоциални чувства, които корумпират човека и провалят държавите. Идеализмът е необходимост като кислорода във въздуха – трябва да го има поне малко, за да могат народите да съществуват; но в епохи на борби, на преобразования, на революция, идеализмът трябва да преобладава, да прелива дори, да изпълва душата на новите хора, както пороят изпълва коритото на сухите реки. В това отношение Хитлер не беше само учител и будител, но и жив пример.

Народът, като цялостно понятие, ставаше средище на новата държавна идеология. По отношение на народа, всичко е средство към целта. Обаче този народ не трябва само да бъде отрупван с всестранни грижи, но самият той трябва да увеличи и да запази своята естествена стойност. **Първото средство към тази цел е да се запази расата чиста**, защото домашното и общественото възпитание, както и образованието, само развиват, но не създават природните дарби и наклонности.

Кръстосването с една малоценна и порочна раса принизява по непоправим начин физическите и духовни заложи на поколението. Историята е доказала, че арийската раса е най-издигнатата в света, следователно, ние трябва да ценим като свещен дар на природата нашата принадлежност към нея и да я пазим от примес с по-нискостояща кръв. Цветнокожите са далеч от нас и кръстосването с тях се избягва вследствие на инстинктивно отвращение. Обаче има една малоценна раса, азиатска по произход, която от векове се е настанила между нас, приела е до голяма степен нашия външен образ, и като вътрешен враг се вмъква не само в стопанството, управлението, културата и частния ни живот, но и в кръвта ни. Този страшен вътрешен враг трябва да бъде без остатък отстранен. Това са

евреите. И не само чистокръвните семити, но и техните потомци от смесени бракове, които, по силата на биологичните закони, наследяват повече семитски черти. Околният живот, всекидневната действителност ни представя хиляди доказателства. В областта на стопанството еврейният е спекулант; в производството – експлоататор на чуждия труд; в изкуството – ревнител на порочното и изроденото; в частните си отношения с християните – неморален и измамник; в администрацията – ловък нарушител на законите и подкупник; в политиката – интернационалист, комунист или социал-демократ, горещ защитник на парламентарната демокрация с нейните привидни свободи, рушител на държавата, брат на масоните и пионер на болшевизма. Сам фанатично религиозен, еврейният е безбожник за другите и със садизъм се гаври с верските чувства на християните – доказателство: безбожничеството в Русия и червена Испания. Едно вековно и могъщо оръжие е франкомасонството: чрез него еврейният се вмъква до най-високите и най-меродавните места във всяка държава и оттам, чрез тайнствена ръка, нарежда преди всичко своите гешефти, преследва враговете си, руши всичко неприятно и опасно за себе си, владее света.

Евреите са били много пъти в историята преследвани и изгонвани. Но като дървениците в паянтова къща, те са смогвали да се развдъят отново, при първия удобен случай. Учението за расовата чистота не е ново – мнозина големи арийски мислители са го разработвали и са изтъквали вредата от неспазването ѝ. Но еврейщината е винаги съумявала – не толкова пряко, колкото с помощта на своите християнски оръдия: демократи, парламентаристи, подкупници и преди всичко масони – да представи расизма като ненаучен, погрешен, безчовечен и пр. и да продължи след това да сее своите отровни семена по обширната арийска нива. Единствен в историята Адолф Хитлер, като пратеник на Бога и на природата, съумя да сломи всички пречки и козни на световното еврейство и да наложи, по убеждение и със закон, принципа на расизма. Като чуждо тяло в нашия европейски живот, евреите трябва да бъдат отделени напълно и един ден изпратени там, откъдето са дошли – въвн от Европа. С това ще се отстрани един микроб на духовното разложение и физическо израждане. Това е една от най-големите заслуги на Адолф Хитлер, заради която той понесе хиляди неприятности, устроени му от световното еврейство, та най-после и днешната кръвопролитна война, която му беше наложена от евреи и масони. Жестокостта, упоритостта и непримиримостта, с която противниците водят войната, са отражение на еврейския егоизъм и мизантропия, които нямат равни на себе си, нито в историята, нито в света.

За да постигне своето расово очистване, да се освободи от господството на либералистичния капитализъм, да обнови и възвиси себе си чрез новия светоглед, да сътвори народната общност – народът трябва да води тежка и продължителна борба. Кадрите на воинстващия народ са националсоциалистите – затова те трябва да притежават твърдо и в достатъчен размер всички качества, необходими на бореца. Оттук следват два извода:

партията не само организира, но и *възпитава* своите членове; второ, партията *подбира* своите членове и бди над развитието им, така че тя става кадър на борчески елит.

Още като пропагандист – по наша терминология: апостол или идеолог – на „Германската работническа партия“, Хитлер неуморно и неотклонно всаждаше в душите на своите сътрудници, съмишленици и слушатели необходимите за гражданския борец-реформатор добродетели:

Фанатичната вяра в правотата на своите убеждения,

Непоклатима вяра в крайния успех,

Идеализъм, който е витаминът на всяка обществена борба,

Поставяне общия интерес по-горе от частния интерес. От този нравствен императив следват: искрена готовност за лични, духовни, материални и социални жертви.

Непоколебима вяра в своите сили и търсене в себе си първата опора – самопомощта;

Нападателен дух, а не пасивна самоотбрана и буржоазно старание да не си създаваш врагове – напротив, колкото по-многобройни и по-упорити стават противниците, толкова повече ти се уверяваш в правотата на своята идеология и в своята свещена мисия; приливът на враговете ще предизвика прилив и на съидейници.

Тоталност на идеологията – никакви компромиси, освен временни, като средство към целта; никакви отстъпки на противниците за сметка на убежденията; никакви полумерки – „Всяка половинчатост, казва Хитлер в *Mein Kampf*, е очевиден белег на вътрешен упадък, който рано или късно ще доведе до вътрешна разруха“. Затова Хитлер винаги препоръчва на своите съмишленици и сътрудници: идеологична нетърпимост, изключване на всички чужди и противоположни принципи и действия, унищожаване на противници, заемане властта без хетерогенни съдружници, защото само така ще може да се осъществи цялостно партийната програма и да се създаде ново общество в нова държава.

С тези идеи Хитлер достигна до шефството на партията, която в началото на 1920 той бе прекръстил, съобразно своята идеология, на „Националсоциалистическа германска работническа партия“ (НСГРП, – NSDAP). Това стана на 29 юли 1921 година, когато партията имаше около 5 000 редовни членове. Преди това, в средата на партийните първенци се разпалваха

спорове, които най-после завършиха с остро скарване. Изтъкваните мотиви бяха по-скоро само предлози, защото истинската причина беше *завистта* – този червей на всяко човешко общество, който вирее най-добре тук, на Ориента, но не е чужд и на западния човек. Енергичната и смела дейност на Хитлер, неговите нови идеи и неговия талант бяха създали растящо обаяние около личността му. Самата динамика на нещата, дори без неговото съзнателно желание, го изтикваха напред. Това беше достатъчно, за да възбуди „амбицията“ (купешка дума на завистта) на някои от другарите му, у които – както обикновено се случва – тщеславието и претенциите бяха много по-големи от личните качества и реални данни. Посредственият амбиционер не се сърди на природата, че го е създала с ограничени възможности, но смъртно мрази онзи, когото тя щедро е надарила. Тези духовни дребосъци, които упорито се напъват да надминат ръста си, притежават чудната способност да се подушват и сдружават – от различни краища, от различни професии, с най-неравно обществено положение, дори непознатите, веднага се обединяват мълком, за да смъкнат някого, който стърчи и който (те съзнават това, но никога не го признават) струва много повече от тях. Тази е простата тайна на едно жалко, но постоянно обществено явление: мъченичеството на всеки даровит човек.

Някои от партийните първенци, обхванати от завист, чувствайки, че Хитлер се издига над всички и фактически застава начело, започнаха да интригуват против него, да му пречат и да го злепоставят по най-разнообразни начини. Буйната и откровена натура на Хитлер не можеше да понася подлости, особено в другарска среда. Така се стигна до разрив, който заплашваше да разстрои цялата организация. Обаче, благоразумието надделя – общото събрание на партията избра Адолф Хитлер за „пръв партиен председател“ и по негово искане, му даде пълномощие да организира партията на *нови* начала. От този момент започна същинското съществуване на НСГРП.

Как Хитлер използва пълномощията и какви нови начала постави в основата на партията – това накъсо ще изложам в следния откъс, а тук ще завърша с основните идеи на Движението. Не е възможно неговата идеология да бъде дадена в една ограничена студия; не е препоръчително да се разтеглят, разбъркват и разводняват неговите основни догми; затова ще превода изцяло партийната програма, която от началото до сега остава Веруюто на националсоциалистическата идеология и на нейното практическо приложение. За самата програма се казаха няколко обяснителни думи по-горе.

ПРОГРАМА

НА

НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА ГЕРМАНСКА РАБОТНИЧЕСКА ПАРТИЯ

За пръв път обнародвана и публично разяснена
от Адолф Хитлер, в Мюнхен, на 23 февруари 1920

1. Ние искаме обединяването на всички германци, въз основа правото на самоопределение на народите, в една Велика Германия.

2. Ние искаме равноправие за германския народ по отношение на другите народи, премахване на Версайския и Сенжерменския договори за мир.

3. Ние искаме земя (колонии) за изхранването на нашия народ и за заселване излишъка от нашето население.

4. Поданик на държавата може да бъде само този, който е народен другар. Народен другар може да бъде само този, който има германска кръв, без разлика на вероизповеданието си. Никой евреин не може да бъде народен другар.

5. Който не е поданик на държавата, може да живее в Германия само като гост и стои под нормите на законодателството за чужденците.

6. Само поданикът има право да определя управлението и законите на държавата. Затова ние искаме, щото всяка обществена служба, безразлично каква е тя, както в Райха, така и във федерираните държави и в общините, да бъде заемана само от германски поданици.

Ние ще се борим против корумпиращото парламентарно раздаване на служебни места, с оглед само към партийните интереси и без да се вземат под внимание характерът и способностите.

7. Ние искаме държавата да се задължи, че ще се грижи на първо място за поминъка и прехраната на своите поданици. Ако не е възможно да се изхрани цялото население на държавата, то принадлежащите към чужди нации (не-поданици) трябва да бъдат изгонени от Райха.

8. Всяко по-нататъшно прииждане на негерманци трябва да се забрани.

Ние искаме всички негерманци, които са емигрирали в Германия след 2 август 1914, да бъдат веднага заставени да напуснат Райха.

9. Всички поданици трябва да имат еднакви права и еднакви задължения.

10. Първото задължение на всеки поданик трябва да бъде умственото или физическо творчество. Дейността на индивида не може да уврежда интересите на общността, а трябва да се развива в границите на общността и за обща полза. Вследствие на това ние искаме:

11. Премахване на безтрудовете и търтейски приходи, отменяване на лихварското робство.

12. с оглед към огромните жертви в имот и кръв, които всяка война изисква от народа, личното обогатяване от войната трябва да се обяви за престъпление против народа. Затова ние искаме пълно отнемане на всички военни печалби.

13. Ние искаме държавата да поеме всички предприятия, които досега са се вече съединили (тръстове).

14. Ние искаме работниците да участвуват в печалбите на големите предприятия.

15. Ние искаме здраво организиране на подпомагането за старост.

16. Ние искаме създаването и поддържането на една здрава средна класа (мителщанд). Искаме общините незабавно да отчуждят големите универсални магазини и да ги дадат под евтин наем на дребни занаятчии. Искаме при държавните и общински доставки да се дава голямо предимство на дребните занаятчии.

17. Ние искаме съобразна с нашите национални нужди поземлена реформа; създаване закон за безвъзмездно отчуждаване на земя за общополезни цели. Премахване на незаслужената поземлена рента и на каквато и да е спекула със земята.

18. Ние искаме безогледна борба против онези, които със своята дейност вредят на общия интерес. Общи народни престъпници, лихвари и спекуланти да се наказват със смърт, без оглед към вероизповедание и раса.

19. Ние искаме римското право, което служи на материалистичния световен ред, да бъде заместено с едно германско общностно право.

20. За да се даде възможност на всеки способен и трудолюбив германец да добие по-голямо образование и с това да заеме по-високо обществено положение, държавата трябва да поеме грижата за едно основно преустройство на цялата наша образователна система. Учебните програми на всички учебни заведения трябва да се приспособят към изискванията на практическия живот. Запознаването с идеята за държавата трябва да започне още от началото на училищното обучение (държавно-гражданско учение). Ние искаме, щото образованието на особено даровити деца на бедни родители, без оглед към тяхната професия и обществено положение, да става на държавни разноски.

21. Държавата трябва да се грижи за подобрене на народното здраве: чрез защита на майката и детето, чрез забраняване на детския труд, чрез създаване на телесна култура посредством законодателно установяване на задължително гимнастическо и спортно обучение, чрез най-голямо подкрепяне на всички дружества, които се занимават с телесното развитие на младежта.

22. Ние искаме премахването на наемните войници и въвеждането на една народна войска.

23. Ние искаме закон за борба против съзнателната политическа лъжа и нейното разпространяване чрез печата. За да се направи възможно създаването на един германски печат, ние искаме, щото:

а) Всички писатели и сътрудници на немски вестници да бъдат германски поданици.

б) Негерманските вестници да излизат само след предварително разрешение от държавата. Те не бива да се списват на немски език.

в) Да се забрани със закон всяко парично участие или влияние на негерманци в германски вестници. Като наказание за престъпването на тази забрана, вестникът да бъде спрян и предприятието затворено, а негерманските участници да бъдат незабавно изгонвани от Райха.

Вестниците, които работят против общонародното благо, да бъдат спирани. Ние искаме закон за борба против онова направление в изкуството и литературата, което упражнява разяждащо влияние върху нашия обществен живот и затварянето на редакции и предприятия, които противоречат на това наше искане.

24. Ние искаме свобода за всички религиозни вероизповедания в държавата, стига те да не заплашват нейното съществуване и да не засягат чувството за морал и добри нрави на германската раса.

Нашата партия е за едно положително християнство, без да се свързва с едно от християнските вероизповедания. Тя се бори против еврейско-

материалистичния дух в и въвн от нас, и е убедена, че трайното излекуване на нашия народ може да бъде постигнато само от самия народ, върху основното начало: *Общият интерес стои по-високо от частния интерес.*

25. За постигането на всичко гореизложено, ние искаме: да се установи една силна централна власт в Райха. Безусловен авторитет на политическия централен парламент върху целия Райх и неговите организации изобщо. Ние искаме да бъдат образувани съсловни и професионални камари за прокарването на издадените от Райха основни закони във всички федерирани държави.

Водачите на партията обещават, че ще работят за безусловното осъществяване на гореизложените искания и че ако е нужно, ще дадат живота си за това.”

Мюнхен, 24 февруари 1924

Всички тъмни сили се почувстваха застрашени от тази програма! И всички започнаха борба против новата партия, с присъщите им средства. Не ще съмнение, че те можеха да ударят партията в сърцето – да действат безогледно, или дори да убият душата на Движението, самия Хитлер. Но за такова предприятие им липсваше кураж – буржоазно-материалистичното желание за спокойствие и за избягване големите сътресения, ги караше да си служат с традиционните стари средства. Наистина, има тъмни сили, които са майстори на мистериозните убийства и атентати – юдео-масоните и Интелиджънс сервиз. Но те не вярваха, че Хитлер и неговото Движение ще станат действително толкова опасни. По-после те се опитаха, но вече беше късно. Така, Провидението помрачи разума им и спаси човека, който е изпратен да избави народите от ноктите на тъмните сили и да създаде една *Нова Европа*. И сегашната война е един закъснял огромен опит на тъмните сили да върнат назад колелото на историята.

Ние няма да излагаме словесната борба срещу програмата на Хитлеровата партия. Ще споменем само една декларация на Хитлер от 13 април 1928, отнасяща се до точка 17 от програмата, защото тази декларация има принципно значение. Тя гласи:

„Тъй като Националсоциалистическата Германска Работническа Партия стои върху почвата на частната собственост, следва от само себе си, че изразът „безвъзмездно отчуждаване” се отнася само до създаване на законна възможност за отчуждаване, при нужда, само на такива земи, които са били придобити по неправилен начин или които не се използват съобразно с народното благо. На първо място тука се имат предвид еврейските дружества за спекулативни

покупко-продажби на земи”.

ОПИТ ЗА НАЦИОНАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ

Водачеството на партията позволи на Хитлер да започне цялостното прилагане на своите идейни и организационни разбирания. Най-интересното е, че той веднага и със смела ръка въведе *водаческия принцип* – дотогава решенията се вземаха с вишегласие: ако всички членове на централния комитет на партията не могат да гласуват единодушно съгласие, пристъпваше се към гласуване. Ние вече видяхме, какво мнение Хитлер си беше съставил за парламента и за парламентарния принцип на вишегласието. Твърдостта на убежденията и волята за прилагането им без компромиси проличава ясно в неговия характер. На тази именно черта на характера на Фюрера, Германия дължи своето вътрешно преустройство. Тя е нашата надежда и за осъществяването на нова Европа, въпреки явни и тайни пречки.

Новият водач на партията, облеган на нейното доверие, решава всичко сам, макар и след изслушване мнението на другарите си. Той упражнява пълен водачески авторитет, но затова носи и пълна лична отговорност. Как Хитлер цени строго определената лична отговорност и колко омразна му е фактичката безотговорност на парламентарните режими, ние вече знаем от един цитат из *Моята борба*. Водачът назначава и уволнява по свое лично усмотрение ръководните длъжностни лица в организацията, като взема под внимание изискванията на службата и дадените възможности на кандидатите. Така назначените шефове упражняват водачески принцип: назначават по свой избор помощниците си, които са отговорни пред тях също така, както шефовете са отговорни пред Фюрера. Същият принцип се прилага още по-нататък, докато се стигне до последните капилляри на организацията – по този начин, целият народ е обхванат от взаимната връзка на водачество и последователство, лична отговорност и дисциплинирано послушание, двустранна зависимост и двустранна ръководна воля. И когато тази скачена като електрическа мрежа организация бъде пропита с националсоциалистически дух и погледът и се насочва от един и същ светоглед – чудото на народната общност е осъществено.

На много места в речите и посланията си, Фюрерът казва на своите първи помощници, че те са лично отговорни пред него за доброто провеждане на възложените им от него задачи. Това изискване е следствие от организирането въз основа на водаческия принцип. То оставя на всяко ръководно лице голяма свобода на действие в кръга на неговата компетентност – това му дава възможност да използва хубавите резултати на частната инициатива, да вземе под внимание местните и моментни условия, да съобразява и взема бързи мерки в самото развитие на работата, с една дума: да бъде малък фюрер в своята служебна област. При това положение, началникът, или самият Фюрер, знае точно какво

се очаква и кого да държи отговорен. Демократично-парламентарното заслоняване зад комисии и мнозинствени решения е премахнато без остатък. Тази е една от основните причини, че в днешна Германия службите функционират като прецизни часовници. Широката лична компетентност, обаче неотклонно свързана със строга лична отговорност, е най-сигурното средство за премахването на бюрократизма. И обратното: при запазването на демократично-парламентарната система, изцяло или частично, ненавистният бюрократизъм не ще бъде нищо друго, освен естествена последица на режима.

Един важен момент в организационно отношение представлява проблемът за работническите синдикати. Първоначално имаше едно течение: новата държава да бъде съсловно-професионална, като политическите партии бъдат заменени с професионални сдружавания, като на марксистическите синдикати се противопоставят националсоциалистически синдикати, като се подражава отчасти на италианския корпоратизъм или се следват теориите на проф. Шпан и др. за новата съсловна държава. Обаче и тук Хитлер прояви оригинална мисъл. Той искаше цялостна народна общност, а не система от професионални сдружения; нещо по-единно, нещо по-близко до живия или социален организъм, отколкото едно сглобено от отделни късове общество. Вън от това, големият идеалист не искаше да насочва вниманието на германеца към чисто материалните негови интереси. Нация, велика Германия, социална справедливост, граждански добродетели, готовност за саможертва в защита на една идеология – всичко това са духовни категории от много по-висше естество, отколкото е професията, като средство за прехрана. Материалният добив е много важен, но той трябва да бъде следствие, а не причина. Затова Хитлер насочи цялото си внимание към духовното обновление на народа и постави Движението си върху идеологична и идеалистическа основа. Не от професията и съсловието към нова държава, а обратното: от новия светоглед към ново устройство на обществото и държавата. Ето защо Хитлер вербуваше съмишленици, като ги оставяше професионално там, където са – ако националсоциалист членува или попада в една съсловна област, нека вътре в нея води борба, с цел да отслаби противниците и да привлича съмишленици. В тази основна точка, националсоциализмът се различава от италианския фашизъм, макар че иначе двете учения имат много общо помежду си.

Какъв *отзвук* идеите на Хитлер намираха *в народа* може да се съди и по развитието на броя на редовно записаните партийни членове и съмишлениците. Казахме, че партията започна със 7 члена. Когато членовете станаха 111, Хитлер се реши да излезе с публична реч. Към края на 1920 година – 3 000 души. След една година, числото се удвои. На 23 ноември 1923, когато правителството (след затварянето на Хитлер) разтури НСГРП, тя имаше 55 787 редовни членове. Без Хитлер, партията почна да се разнизва и да чезне, но след излизането си от затвора Хитлер я възкреси и Движението започна с нова сила. В края на 1925,

партията броеше 27 000 редовни членове. В края на следващата година – кръгло 50 000, в края на 1927 – 72 000, в края на 1928 – 108 000, в края на 1929 – 176 000, в края на 1930 – 389 000 и т.н. – През 1929 година Хитлер подхвана борба против приемането на плана Йънг. Подложен на народно допитване, законопроектът на Хитлер получи (в коалиция с някои други националсоциалистически фракции) 4 милиона и после 5 800 000 гласа. – През 1932 година Хитлер се кандидатира за райхспрезидент: Хинденбург получи 18 650 000 гласа, а Хитлер, 11 330 000 гласа, комунистическият кандидат Телман – 5 милиона гласа, а коалицията на дойнационали и стоманени шлемове, Дюстерберг – 2 550 000 гласа. При втория тур – Хинденбург получи 19 350 000 гласа, Хитлер – 13 410 000, Телман – 3 700 000. Привеждам тези цифри, защото те са ярко доказателство за голямата популярност на Хитлер и за свободната привързаност на германския народ към него. Това напомняне е необходимо още и затова, защото по онова време, пък и няколко години по-късно, демократическата, марксистическата и юдео-масонската пропаганда бяха толкова силни, че набиха в съзнанието на мнозина и мнозина хора по света фалшивата коварна мисъл, че Хитлер е натрапник в Германия, диктатор и пр., и пр. Обаче, при наличността на тези цифри, независимо от много други обстоятелства, честният човек ще може лесно да си отговори на въпроса: по кой път Хитлер дойде на власт и е ли той народовластник, или това качество са монополизирани за себе си фалшификаторите на демократично-парламентарните избори в тъй наречените световни „демокрации“.

Не само любопитно, но и многозначително е, че комунистите се нахвърляха ожесточено върху националсоциалистите, но не и върху социалдемократите, макар че тези управляваха и би следвало комунистите да се борят именно против тях, за да насочат държавната политика иначе, или да завземат те властта. А и социалдемократическото правителство не ги преследваше радикално, освен когато червените прекаляваха или пряко заплашваха властниците.

В борбата си против Хитлер и Движението му, комунистите употребиха шаблонните средства, които ние познаваме и в България. Червената преса и устните агитации обсипваха личността и идеите на Хитлер с най-злокачествени и фантастични хули и клевети. Що се отнася до събранията му, които се посещаваха все повече и повече масово, комунистическата централа употреби последователно няколко средства: 1) Понеже мнозина комунисти посещаваха събранията просто от любопитство, но някои от тях се присъединяваха по убеждение към Движението, то централата забрани на своите привърженици да посещават националсоциалистически събрания. 2) Вследствие на това, събранията минаваха при пълен ред. Това не се хареса на червените големци и те заповядаха на хората си масово да посещават събранията, с цел да ги превземат или поне да смуцават ораторите. Този варваризъм принуди Хитлер да си организира отбрана – така се сложи началото на SA и SS. 3) Понеже силата на Хитлер лежеше главно в неговата идеология, комунистическата централа

започна да изпраща в събранията му свои „теоретици“, които да задават въпроси, да влизат в разисквания и спорове, да „изобличават“ и „провалят“ идейно националсоциалистическите оратори. Обаче резултатите от тези словесни състезания бяха толкова плачевни за комунистите, че те счетоха за благоразумно постепенно да ги изоставят.

За да пази свободата на събранията и на словото, Хитлер си организира „вътрешна полиция“ от здравеняци работници, студенти и бивши фронтови бойци. Когато тази категория защитници нарасна, даде и се невинното название „гимнастически и спортни отделения“. Многобройни са случаите на брутални комунистически нападения с юмруци, палки, боксове и дори револверни изстрели. Вътрешната полиция винаги смогваше да изхвърли нападателите вън, но тогава се явяваше полицейският пристав на социалдемократическото правителство и обявяваше събранието за затворено, поради безредици... Но когато Хитлер веднъж разтури, през лятото на 1922, едно комунистическо събрание, съдилищата на демократичната Ваймарска република го осъдиха на един месец затвор. Невинните наглед, или мълчаливи предпочитания на комунисти пред националсоциалисти от страна на демократичното правителство, бяха почти обикновено явление. Ще напомним само още един случай: на 1 май 1923, комунистите устроиха големи и дръзки манифестации навсякъде в Райха. За да намали впечатлението от тяхната организирана сила и за да ги разколебае, Хитлер организира в Обервиезенфелд край Мюнхен една грандиозна контраманифестация на своите бойни ядра. Комунистите бяха сериозно застрашени, но полицията, навреме уведомена, се яви да защитава „реда“, т.е. да спаси от поражение комунистите. Защо? Само, за да предотврати сбиването ли? Но тази защита на реда се даваше винаги там, където червените бяха застрашени. Нека не се забравят две обстоятелства: първо, евреи бяха водачи и двигатели, както на комунистите, така и на социалдемократическата Ваймарска република; второ „демократията“ предпочита да има работа с комунисти, които всеки момент могат да бъдат обезвредени с полицейски мерки, отколкото с националсоциалисти, които стоят на неатакуеми национални и социални позиции, следователно мъчно могат да бъдат обвинени в противодържавност; които държавата и чието учение, ако бъде осъществено, ще удари капиталистическата буржоазия и властващата еврейщина в сърцето.

– Как Хитлер дойде до решението да завземе властта в Бавария, а оттам и в Райха, чрез национална революция?

На първо място, безотговорното и непоправимо поражение на властващата юдео-масонска и буржоазно-капиталистическа клика, която водеше държавата и народа от катастрофа към катастрофа.

На 9 ноември 1918 тази клика обяви една марксистическо-демократична

революция, свали династиите, потъпка националното знаме, капитулира пред неприятеля и залъга народа с неискрени и нескопосани социални реформи. Оттогава насетне кабинетите семеняваха, но пораженската политика оставаше. Начело на Райха седеше марксистът Еберт.

Народното нещастие импулсираше Хитлер и неговите другари към все по-оживена политическа агитация. Масовите събрания следваха едно след друго. Централата беше в Мюнхен, но и в други градове и немски държави се образуваха националсоциалистически групи и клонове от партията. В края на 1920 партията се сдоба с печатен орган – „Фьолкишер Беобахтер“. В началото на 1923 година вестникът стана всекидневен и беше най-бойко списваният политически лист в Германия.

Засилването на агитацията дразнеше властниците. Засилването на Движението ги плашеше. Към края на 1922 и началото на 1923 година НСГРП беше забранена. Обаче униженията на държавата и народните нещастия не спряха. На 11 януари 1923 френски войски настъпиха в Рурската област. Правителството на плутократа Куно можа да отговори само с една пасивна съпротива в окупираната област, която мярка населението проведе със стоицизъм, обричайки се на мизерия и изтезания, но която не даде никакви положителни резултати. Инфлацията започна с нова сила – марката се обезценяваше с часове и цените достигнаха астрономически цифри. Всички спестявания се прахосаха без остатък. Заплатите стигаха само за няколко дни от началото на месеца. Средното съсловие беше разорено. Чиновничеството и националистичната интелигенция понасяха мълчаливо големи душевни и материални страдания. Обща сиромашия обхвана целия многомилionen народ. И както в такива случаи, имаше едно затулено малцинство, което изкористяваше общонародното нещастие, за да трупа огромни печалби – това бяха борсови играчи, банкери, едри индустриалци и търговци, спекуланти от всякакъв сорт. В голямото си мнозинство тези хиени бяха евреи, но не липсваха и поеврейчени „демократи“. Една от странностите на либералната и социална демокрация – евреи и демократи причиняваха нещастията на народа, а *пак* евреи и демократи използваха това нещастие за свои партийни цели: защото и комунизмът и ноемврийската демокрация се водеха или дирижираха от юдеи и техни проводници.

Хитлер се почувства задължен да пристъпи към по-смели мерки, за да спаси народа от пълна разруха. Той реши да се посъветва със своите партийни другари и насрочи в Мюнхен първия партийен конгрес. Демократичното правителство го забрани. Само намесата на генерал фон Еп („същият, който през 1919 свали мюнхенската „съветска република“) накара властниците да разрешат конгреса, макар че го наблюдаваха полицейски твърде строго.

От чисто агитаторска дейност, Хитлер мина към политическа. Той сключи споразумение за съвместно действие с „Германската народна свободна партия“, която беше близка по идеи и имаше влияние в Северна Германия, където НСГРП беше или слаба, или забранена. Хитлеровите бойни отделения се съюзиха със сродни тям организации в една „Оперативна общност на родолюбивите бойни ядра“. Правителството настръхна. То повече наблюдаваше родолюбивата опозиция, отколкото чуждите окупационни войски. След една пламенна реч на Хитлер, се образува (15 юли 1923) внушително шествие на националсоциалисти и щурмови отряди. Без никакъв повод полицията се нахвърля върху стройните редици. След един месец плутократът Куно беше заместен с Шреземан, който мислеше, че с лоялност и покорство пред победителите ще ги омилостиви. Насрещу тази пораженска политика, Хитлер издигна щандарта на националното достойнство и на силата (Нека си спомним, че не политиката на Шреземановци, а политиката на Хитлер възвърна към Райха всички окупирани от враговете области, който факт ни показва, кой от двамата политици е бил на прав път още тогава). На 1 и 2 септември 1923, в Нюрнберг беше свикан събор на националсоциалистическите организации, които, под водачеството на Хитлер, се бяха обединили в един „Германски боен съюз“. На този конгрес се яви за пръв път генерал Лудендорф, за да засвидетелства своята духовна принадлежност към бойките националисти.

Наближаваше 9 ноември – денят на марксистическо-демократичната капитулация пред враговете – една дата, която Хитлер бе избрал за своите големи протестни манифестации. Но и главният комисар на Бавария, д-р фон Кар, се готвеше за противудар.

Д-р фон Кар, с когото ще се запознаем по-отблизо след малко и за когото Хитлер често говори в своята защитна реч пред Мюнхенския народен съд, беше монархист по убеждение и националист от старата школа – бих казал, от онези патриоти, за които се говори в един цитат от *Моята борба*. – Той беше баварски министър-председател и отначало се отнасяше към Хитлер, ту с въздържана симпатия за неговото родолюбие и противокомунистическа дейност, ту скрито-враждебно за радикалните му идеи. Когато политическите борби се изостриха и народното нещастие създаде запалителни огнища, патриотично-буржоазното баварско правителство реши да вземе смели мерки за защита на „реда“ и назначи своя председател д-р фон Кар за „главен държавен комисар“ на Бавария, с правото да упражнява пълната изпълнителна власт. Това беше чисто и просто диктатура. Какво направи този буржоазен диктатор? Забрани обявените от Хитлер 14 публични събрания, които трябваше да изразят народния протест срещу окупацията на Рур и други такива вътрешни и външни издевателства.

В същото време, червеният президент Еберт обяви военно положение в целия Райх и назначи военния министър генерал Геслер за върховен началник на

всички въоръжени сили. Обаче баварският военно-областен началник генерал Лосов се споразумя с фон Кар и отказа да се подчини на Геслер. Какво се криеше зад тази опасна игра? Хитлер скоро сполучи да узнае: баварски монархически сепаратизъм! Фон Кар покани Хитлер да му помогне в похода против социалдемократичния Берлин, вероятно срещу някои партийни облаги и участие в бъдещия кабинет. Обаче Хитлер отхвърли с възмущение предложението, защото разбра, че баварските сепаратисти искат да използват него – за да осъществят откъсването на Бавария от Прусия и от Райха. Тъкмо тази велика държавна идея бе главният двигател към опита за национална революция. Колцина знаят това? Ловката еврейско-демократична пропаганда съумя да внуши на целия свят, че опитът за спасителна национална революция е бил чисто и просто един несполучил преврат на властолюбци. Та и в самата Германия беше разпространено същото мнение – пишещият тези редове беше по онова време студент във Вюрцбург, само на няколко часа път с влака от Мюнхен; и въпреки тази близост, трябваше да мине известно време, докато от студенти-националисти узнае истината; а какво да се каже за по-отдалечените градове и за чуждите държави! Та и досега още мнозина, най-добросъвестно, не са на ясно с онези събития и продължават, може би по навик, да наричат опита за национална революция „пуч“.

На 8 ноември 1923, вечерта, по случай годишнината от социалдемократическата и пораженска революция, в салона на голямата мюнхенска пивница „Бюргербройкелер“ беше насрочено публично събрание, на което „демократическият“ диктатор фон Кар щеше да изложи политиката и отчасти плановете на новото правителство. Залата беше препълнена. На подиума до трибуната беше поставена маса – до нея бяха седнали военният комендант генерал фон Лосов и директорът на баварската държавна полиция полковник Зайсер, и др. Присъствието на тези господа трябваше да засвидетелства на слушателите, че зад оратора д-р фон Кар стоят войската и полицията.

Фон Кар започна една казионна реч, доволно неискрена и прикрито демагогска. Тя се развиваше по златната среда между истината и лъжата, и се стараеше да внуши на слушателите надежда в едно по-добро бъдеще, което трябваше да бъде постигнато с полумерките на благоразумието. В това време, точно в 8 часа и 45 минути, в залата нахълта едно голямо отделение шурмоваци SA, начело с Хитлер.

В залата настана смут и глъч. С един револверен изстрел в тавана, Хитлер застави всички да замлъкнат, качи се на трибуната, измести побледнелия „диктатор“ фон Кар и с кратка реч обясни смисъла на своята постъпка. Магьосникът на словото и носител на великогерманската идея запали възторг в душите на слушателите и сред викове на одобрение, Фюрерът прогласи

националната революция и обеща, че след няколко минути ще обяви и новото национално правителство на Райха.

Хитлер покани президиума на събранието – фон Кар, Ло́сов и Зайсер – на кратко съвещание в съседната стая. В този миг, трибуната се зае от Херман Гьоринг, който продължи да обяснява на събранието подбудите и задачите на националната революция. Междувременно бе повикан генерал Лудендорф, който скоро дойде и постави силите си на разположение на революцията.

Хитлер убеди президиума да го следва, в името на единния Райх и в смелата борба за спасението на германския народ. След постигнатото съгласие, Хитлер се върна в залата и от трибуната обяви новото правителство. Преди всичко, райхспрезидентът Еберт бе обявен за свален, още повече, че той не бе избран от народа, а натрапен от една поразителна революция. За свалено бе обявено и социалдемократичното правителство на Райха. На така опразненото място Хитлер прогласи новото национално правителство, като определи на първо време най-главните му представители, а именно: канцлер на Райха и шеф на правителството – Адолф Хитлер, върховен вожд на целокупната национална войска – генерал Лудендорф, имперски наместник на Бавария (дори в този тревожен момент Хитлер не е забравил, че Райхът трябва да бъде единен, а не разделен на федерирани отделни държавици!) – д-р фон Кар, министър-председател на Бавария – Ернст Фьонер, директор на полицията в Мюнхен и таен привърженик на Хитлер; райхсминистър на войната – генерал фон Ло́сов и райхсминистър на полицията – генерал фон Зайсер.

Предоволна от постигнатото споразумение, запалена от великогермански възторг, публиката акламираше нестихващо новите оратори – Лудендорф, Фьонер, Кар, Ло́сов и Зайсер – които от трибуната потвърдиха своето съгласие и изказаха благопожеланията си за успеха на националното дело.

Идеалистът беше повярвал и беше доволен. Сега вече можеше да се заработи за положителното въздигане на германския народ и на Райха. Той заспа кратък и спокоен сън. Но на разсъмване той узна със смайване и гняв за *измяната*. – Реакционерите Кар, Ло́сов и Зайсер бяха работили през нощта. Подкрепени и донякъде насъсквани от висши баварски офицери и полицаи, те организираха контрареволюцията. Войската и полицията беше вдигната под тревога и заблудена по отношение на събитията. Хитлеровите привърженици Фрик (сегашният райхсминистър на вътрешните работи), тогава началник на тайната полиция и Фьонер бяха арестувани при зори. Извършени бяха и други арести.

Какво направи Хитлер? Той се показва непоправим идеалист и безукорно честен апостол. Той прибягна до най-честното оръжие, вярвайки, може би, че с

него ще победи най-коварното оръжие на изменниците. – Рано сутринта на 9 ноември, Хитлер почна да събира своите колони пред Бюргербройкелер и да подготвя своята мирна манифестация. Стройните колони минаха през много улици на града, приветствани от населението най-възторжено. Точно това очакваше народният водач – да се увери още веднъж и да покаже на изменниците, че народът е с него! Имаше ли смисъл това? За Хитлер – да, но за реакцията – не.

Националсоциалистическото шествие се отправи към Одеонплац, където е Военният мавзолей. Хитлер вървеше начело. До него бяха Лудендорф, Гьоринг и други първенци на партията. Когато огромният площад се изпълни с националсоциалистически униформи, приветствените викове на националистическия Мюнхен бяха пресечени от чести пушечни и револверни залпове – полицията на реакционерите, подло скрита в ъглите, откри внезапно огън против мирно маршируващите националисти! Публиката се разбяга смаяна и ужасена, със силни викове на уплаха и възмущение. Стройните редици се окършиха, но останаха по местата си. 16 от тях паднаха мъртви на земята. Мнозина бяха ранени. Редовият другар на Хитлер падна смъртно ранен и повлече Хитлер, който силно контузи рамото си....

Върху мраморните плочи на опразнения площад останаха множество червени петна и локви кръв. Реакцията самодоволно повярва, че е удавила Движението в тази позорна кървава баня.

Сега до Военния мавзолей е построена открита гробница. В нея са поставени 16 красиво издялани каменни ковчези. Денят 9 ноември доби двойно значение за Движението и за целия германски народ. Дъждът отдавна е измил кървавите петна от мраморните плочи, но Фюрерът, който всяка година на този ден идва в Мюнхен да говори на своите милиони последователи и да се поклони пред гробницата на своите другари, може би още ги вижда. Така, апостолът на новия ред в Европа има своята Голгота.

След два дена, на 11 ноември 1923, Хитлер беше арестуван и затворен в крепостта Ландсберг.

Още в деня на кървавата баня, диктаторът фон Кар обяви НСГРП за разтурена. На следващия ден полицейски камиони спряха пред партийния дом и отнесоха цялата му покъщнина. Те търсеха списъците на партийните членове – които бяха се покачили на 55 787 души – за да ги изловят като престъпници. Под страх на строго наказание беше забранено всяко подновяване на партията и всяко нейно проявление. Въпреки това, тук и там се образуваха внушителни манифестации, които конната полиция свирепо разгонваше с камшици.

Без своя водач, партията бързо почна да чезне. Всеки партиен другар запази дълбоко в душата си националсоциалистическото верую, обаче в организационно отношение разпадането беше очевидно. Но реакцията не се задоволи с това – тя искаше да опозори Движението и изправи Водача на подсъдимата скамейка за предателство.

Обвинението беше грижливо и злъчно подготвено. Обаче и пленникът от Ландсберг готвеше защитната си реч. На 26 февруари 1924 реакцията и Напредъкът се срещнаха в мюнхенския „народен съд“. До Хитлер стояха и мнозина негови другари, обвинени в същото. Първото искане на Фюрера беше – да бъдат освободени другарите му, защото за всичко станало той поема върху себе си цялата отговорност.

Защитната реч на Хитлер беше дълга, изобилно подкрепена с фактически материал, еднакво мъдра и пламенна, отбранителна и нападателна. Той направи обстоен преглед на политическите събития от последните месеци на войната, до кървавата баня на Одеонплац. Картично той изложи националната разруха, която именно е същината на предателството. И от само себе си дойде логичното заключение, че истинските предатели са свободни, че тях властта не ги държи отговорни, че те дори заемат най-големите постове в държавата, че предателство извършиха печалните герои на пораженската ноемврийска революция, начело с Шайдеман и Еберт...

И стана чудо – обвиненият се яви в положението на обвинител. Позорът се обърна в триумф. Целият Мюнхен, цяла Германия, следяха със затаен дъх процеса и поглъщаха всяка дума на обвинения от реакцията идеалист. Името на Адолф Хитлер премина границите на отечеството му, премина океана и бе в устата на милиони хора – повече за клеветата и неправдата, под влиянието на еврейската и демократическа преса, но все пак идеологията на националсоциализма за пръв път прояви своето универсално значение.

Много цитати биха могли да се направят от тази дълга и знаменита реч. Издадена изцяло на български език, тя би била не само един шедьовър на съдебно-политическа защита, но и една темпераментна история на политическите, стопански и духовни прояви в Германия, пък донякъде и в цяла Европа, от края на световната война. Ние ще приведем само следните пророчески думи:

„...Аз вярвам, че ще дойде часът, когато народните маси, маршируващи под пречупения кръст, ще се съединят с тези, които на 9 ноември стреляха срещу нас. Аз вярвам, че нашата германска кръв не ще ни разделя за дълго... Един ден войската, офицери и войници, ще бъде на наша страна... Армията, която ние възкресихме, ще расте от час на час, от ден на ден, все по-бързо. Именно в

сегашните дни аз имам гордата надежда, че един ден ще дойде часът, когато тези разпръснати тълпи ще се наредят в дружини, дружините в полкове, полковете в дивизии; че старата кокарда ще бъде извадена от праха; че старите знамена отново ще заплющят над нас; и че тогава ще дойде помирението, пред последния и справедлив Божи съд, пред който ние сме готови да се явим...”

Мъчителният процес завърши на 1 април 1924, когато съдът, може би със смутена съвест, прочете присъдата – Адолф Хитлер бе осъден, за предателство, на 5 години строг тъмничен затвор.

Горд със своето мъченичество, фанатично уверен в правотата на своето дело и дори с насмешка Хитлер посрещна строгата присъда и пое пътя към Ландсбергския затвор. Там той не падна духом нито миг. И когато бе пуснат на свобода, той донесе на своите другари две съдбоносни ценности: първата част на *Mein Kampf* и волята да възобнови Движението.

ХИТЛЕР – СЪЗДАТЕЛ И ДУША НА ДВИЖЕНИЕТО

Какво е бил Хитлер за Партията се вижда най-ясно в два момента: когато тя се лиши от него и когато той се възвърна към нея.

В началото на април 1924 Хитлер беше затворен в крепостта-затвор Ландсберг, на реката Лех, Горна Бавария. Там той остана до 20 декември същата година, когато беше преждевременно пуснат на свобода „за добро поведение”.

Макар че имаше възможност да държи известна връзка с първенците на Партията, все пак тя почна да слабее и да се разнищва. Обявена за нелегална, тя можеше да съществува идейно, само ако нейните членове биха се приютили временно към незабранени сродни партии. Това и стана. Обаче това подслоняване се извърши не под ръководството на една мъдра воля, а под знака на едно мълчаливо разколничество – първенците в различни области на Райха действаха почти на своя глава, защото между тях нямаше нито един общопризнат голям авторитет, който да им се налага непринудено. Та дори и дисциплинираните шурмоваци от SA се разпръснаха по същия начин, още повече, че те бяха особено строго преследвани от правителствените органи. Това разнищване на Партията съвпадна с едно временно подобряване на общото положение в страната – Доусовият финансов план облекчи кризата и неговото въздействие беше надценено от жадуващото за отмора и спокойствие общество.

Един външен израз на тази политическа психоза е резултатът от парламентарните избори на 7 декември 1924 – в Райхстага попаднаха само четирима националсоциалистически представители, а преди това бяха (по коалиционната листа) 32.

Първата работа на Хитлер, след излизането от затвора, беше да влезе в пряка връзка с партийните си другари и да възобнови Движението. Когато подготовителните работи бяха привършени, Хитлер обяви, на 27 февруари 1925, в историческата зала на мюнхенския Хофбройкелер, възобновяването на НСГРП. Същевременно той заповяда възобновяването на своята политическа гвардия – SA и SS.

Нека споменем още две малки подробности, които допълват характера на Фюрера. Веднага след пускането му на свобода, той посети баварския министър-председател и настоятелно го помоли да се застъпи за освобождаването на другарите, които бяха осъдени заедно с Водача си и още излежаваха наказанието. Второ, макар че всичките си сили и време Хитлер посвещавахе на Партията, той отказваше да получи от партийната каса, каквото и да било възнаграждение за личната си издръжка. Продължавайки да живее в най-голяма оскъдица, той посрещаше нуждите си с малките хонорари, които получаваше от своята журналистическа и писателска работа. Такъв си остана Хитлер и после, когато канцлерският пост му предложи богата заплата; такъв е и сега, когато огромното съкровище на Райха стои под неговите заповеди. Както сега, когато неговите приходи са значителни от постоянните преиздавания на *Моята борба* (досега са пласирани над десет милиона екземпляра), така и тогава когато хонорарите бяха минимални, Фюрерът отделя от личните си средства за партийни, благотворителни и културни цели. Нито сянка от човешка алчност или осигуряване занапред – неговото семейство е германския народ, неговото бъдеще – съдбата на Германия. В това отношение, Хитлер е единствен в политическата история на света. Той е жив и жигосващ пример за всички големи и малки „народни“ лидери и шефове на плуто-демокрациите. Той представлява един рязък завой във водаческата личност изобщо – *пъръв последовател на собствените си идеи*. Колкото едно общество е повече изложено на съблазни, толкова повече то желае неговия водач да бъде въплъщение на добродетел. У своя водач народът желае да вижда тъкмо онези качества, към които той се стреми, или които би желал да притежава, но не може да се издигне до тяхната висота.

Следващ стария си организационен принцип – че не количеството, а качеството е меродавно – Хитлер заповядва презаписване на членовете. И понеже времената бяха тежки, в Партията се върнаха само най-доблестните. Тях именно търсеше Фюрерът, защото множеството ще се полепи отпосле, било както лавината увлича снеговете, било както мидите се налепват по дъното на кораба. – След образуването на кадровото ядро, започна постепенно прииждане на все нови и нови членове. Мнозина комунисти се присъединиха искрено към Движението. Мнозина от сродни партии. Мнозина от други, далечни, дори враждебни групировки. След Хитлер, най-голям майстор на привличане се показва д-р Гьобелс. И този процес беше много естествен – Движението постоянно нарастваше, но от къде се вземаше този прираст? Нали идваше от други партии,

които отначало са били безразлични към него, или са се считали за негови противници? Въпреки този постоянен приток от чужди елементи, Движението остана вътрешно крепко и напълно еднородно, защото неговите кадри бяха много здрави, защото духът бе много силен и трето, защото съмишлениците идваха, когато Партията беше в опозиция, когато беше дори преследвана, когато да бъдеш националсоциалист значеше: да се изложиш на присмех, да бъдеш заплашен с уволнение, ако си чиновник или работник, да бъдеш бойкотиран, ако си търговец, да бъдеш гледан накриво от силните на деня. А всичко това значи, че новите членове на партията бяха съмишленици, а не използвачи.

Две седмици след възобновяването на Партията, баварското правителство забрани на Хитлер да държи публични речи. Наскоро същата забрана се разпростря върху Прусия и няколко други държави на Райха. Обаче в държавниците Тюрингия, Вюртемберг, Брауншвайг и Мекленбург-Шверин, свободата на словото не беше ограничена. Вън от това, само Хитлер не можеше да говори, а неговите сътрудници имаха свободата да разнасят учението му по германските земи; и макар, че полицията често пъти им правеше мъчнотии, те все пак можеха да будят народа и да критикуват правителствената политика. В това именно време се появиха като апостоли някои от първенците на Партията, например д-р Гьобелс в Берлин, д-р Лай в Рейнската област и мн. др. Д-р Вилхелм Фрик (сегашният вътрешен министър на Райха), заедно с мнозина други националсоциалисти, беше член на Райхстага и ползвайки се от депутатския имунитет, водеше борбата и проповядваше новата идеология.

Много мъчнотии, мизерии и всевъзможни противодействия бяха устройвани на Хитлер и на Движението изобщо. Но истината ни задължава да признаем, че все пак Движението можеше да съществува и да се развива, не само благодарение на своята вътрешна жизнеспособност, но и на демократичния режим, осигуряван от Ваймарската конституция. Когато някое правителство упражняваше насилие върху свободата на словото, на печата, на сдружаванията и пр. и спъваше развитието на Партията, то биваше гузно – не само поради общата слабост на противонационалното правителство и на демокрацията изобщо, но и защото „демократите“ съзнаваха, че изтеглят почвата под краката си, щом като нарушават осветените от конституцията демократични свободи. Насилия имаше, но те бяха временни. Иначе не можем да си обясним редица факти, например, че на Хитлер беше все пак позволено да възобнови една партия, която само преди десетина месеца се е опитала да извърши революция и която продължаваше да изповядва същите идеи и същата програма. Дори и щурмовите отряди на Движението бяха възобновени, макар и с известна предпазливост. В Райхстага и в земските ландтаги седяха значителен брой националсоциалистически депутати и не криеха, даже високо демонстрираха своята партийна принадлежност, но парламентарното мнозинство не посетна да ги касира.

През лятото на 1922 година, Хитлер устрои публично събрание, на което остро говори против законопроекта за защита на републиката, пред повече от 60 хиляди слушатели, в сред Мюнхен, на Кьонигсплац. Няколкостотин щурмоваци, въоръжени, със знамена и две музики начело, маршируваха из улиците. Камиони с униформени щурмоваци демонстративно кръстосаха града. Същото ставаше в стотици други градове на Райха. Походът срещу Кобург, на 14 октомври 1922, и уличните сражения с комунистите, при бездействието на полицията и войската. Най-после, преждевременното освобождаване на Хитлер от затвора, макар и под силния натиск на общественото мнение, макар и при скритите симпатии на мнозина добри германски националисти – все пак е един значителен факт от режима на Ваймарската конституция. Нека си зададем въпроса негативно – какво би станало, ако Хитлер беше осъден на смърт за предателство, на доживотен затвор или на десет години? Какво би станало, ако Движението беше поставено извън законите и никакво възобновяване не би било позволено? Какво би станало, ако Хитлер и неговите най-способни сътрудници бяха под постоянен полицейски терор? И още много подобни въпроси биха могли да бъдат поставени.

Отговорът е, че умиращата демокрация нямаше сили да се самозащитава. Като престарял организъм, тя произвеждаше болезнени скокове, които я отравяха – едно политическо самоотравяне. Нейните вътрешни противоречия, прикривани век и половина, вече станаха прекалено явни и неотстраними. Тя се самонаричаше демокрация, т.е. народовластие, а за да се запази, трябваше да се бори срещу народа и то със средства, които тя винаги, поне на теория, е отричала – с отнемане личните и народни свободи, с насилия, с диктатура. Нейните опити, да се приспособи към новото време, излязоха несполучливи. Тя трябваше да се самоотрече и да запази властта, или да остане вярна на себе си и да загине от вътрешна слабост. Разните видове „демокрации“ в Германия се бориха дълго време, употребиха позволени и непозволени средства, но нищо не помогна. По логиката на политическата история, националсоциализмът победи „демокрацията“ с нейното оръжие. Тази борба е интересна за наблюдателя на съвременната криза на демокрацията. Тя е и един важен етап в политическото развитие на Хитлер, като водач на германския народ. Затова ние ще я изложим накратко в следния откъс.

ПАРЛАМЕНТАРНИ БОРБИ

От край време, винаги и досега, Хитлер е бил против либерално-демократичния парламент и против парламентаризма изобщо. Обаче, след разтурянето на Партията и спирането на партийния вестник, след отнемането свободата на словото и събранията, след подлагането националсоциалистите на полицейски терор – борбата можеше да продължи само с легални средства, най-важното, от които беше да се влезе в Райхстага и в земските парламенти и там,

използвайки депутатския имунитет и парламентарната трибуна, да се бичуват недъзите на управлението и да се проповядват идеите на националсоциализма. Ето защо, Хитлер разреши на своите привърженици да се кандидатира за народни представители, но им внуши строго: да не забравят, че задачата им е **да използват оръжията на демокрацията за борба против самата нея** и че никога не трябва да се оставят да бъдат съблазнени от парламентарната заблуда. Макар и членове на парламента, те трябва да си останат антипарламентаристи.

Тези напътствия на Фюрера бяха винаги строго спазвани от всички националсоциалистически депутати и членове на регионалните правителства. И коалирането с други партии беше разрешено при същите условия – всяка коалиция трябваше да бъде само средство за доближаване **към цялостното завладяване на властта**. Макар и в съюз със сродни партии, националсоциалистите са длъжни да си останат националсоциалисти и **да не жертват нищо от своята политическа идеология**. С една дума: коалиция, като техническо средство, но без идейни компромиси.

Характерно за духа на либералната и социална демокрация е, че тя приемаше всякакви компромиси, наричаше ги с гордост „гъвкавост“ и не се смущаваше от нацърбяването на основните си принципи – за нея важното беше да прескача по-лесно временните препятствия, да се изплъзва от опасностите на момента и да дочака благоприятното време, когато ще може да блъсне съюзниците си в пропастта. Така една паянтова стара къща се пропуква от земетресенията, но не се събаря. За дървениците в нея е достатъчно да имат къде да се подслонят и запазят. С този дух на вечни и всякакви компромиси, демокрацията действително е успявала много пъти да се запази от проваляне през течение на своето 160-годишно съществуване. Тя е правела отстъпки на цезаризма, на социализма, на църквите, на временни властодръжци, на всички и на всичко, но винаги е пазела зорко само едно: **„свободата“, т.е. парламентарната демагогия в политиката и свободния капитализъм в стопанството**.

Когато правителствата на Райха или на федерираните държави връщаха свободата на словото и събранията (отнемане и връщане на свободата беше обикновено явление за тогавашните правителства), Хитлер свикваше общогерманския партиен конгрес – ту в Мюнхен, ту във Ваймар, най-често в Нюрнберг – за да обхване пряко със своя дух първенците на Движението, да уеднакви гледищата и да вдъхне нова вяра в крайната победа.

Майските избори на 1928 година вкараха в Райхстага 12 националсоциалистически депутати. Срещу 491 депутати, това беше нищожно число, но като начало беше задоволително. Посегателствата на министрите върху чиновници националсоциалисти, на фабриканти върху работници, на търговци и банкери върху служители, създаваха озлобление и засилваха редовете на

Движението. Бруталните и понякога кървави нападения на комунистите държаха духа на националсоциалистите винаги в бойна готовност. Агитациите продължаваха, ту чрез публични речи, ту в печатните органи, ту от уста на уста. Обаче, необходимо беше някое голямо събитие, за да се оживи борбата и да се направи предимно политическа. Това събитие беше Планът на Йънг. Той наистина беше едно хитроумно заробване на германския народ. Хитлер майсторски разкри всички гънки на плана, където плутократичните демокрации бяха скрили истинските си намерения. Агитациите ставаха все по-разпалени. Хитлер изработи един „Законопроект на свободата“ и поведе борба, с цел проектът да бъде поставен на народното допитване. Лозунгът беше, че всеки министър, който би поел нови трибутни задължения към силите-победителки, трябва да се счита за народен предател. Правителството всячески се стараеше да отклони плебисцита, но под натиска на общественото мнение, го прие. Обаче целта беше наполовина постигната – 4 милиона граждани при първия тур и близо 6 милиона граждани при втория тур гласуваха за предложението на Хитлер. Законопроектът пропадна, но Хитлер провери силите си. Всеки, който беше гласувал за неговия националсоциалистически проект, вече се беше доближил до него идейно!

Годишнината на Версайския диктат се ознаменуваше редовно с големи националистични манифестации от хитлеристите. Полицията нападаше манифестантите, понякога много жестоко. Но битите и ранените ставаха фанатици, а родолюбивото гражданство ги отрупваше с мълчаливи симпатии. Мнозинството манифестанти бяха работници и студенти. Пораженческата демокрация беше стигнала до там, че поддиректорът на берлинската полиция беше чист евреин – Бернхард Вайс. В много други административни служби се бяха присламчили евреи и поеврейчени сектанти, които, със свойствената на расата им свирепост, нападаха и преследваха националсоциалистите. Окуражени от негласната подкрепа на някои висши „демократически“ чиновници, комунистите вършеха изстъпления, от които най-лошото от тях беше жестокото убийство на студента националсоциалист Хорст Весел – възторжения поет на Движението. През януари 1930 той бе нападат от комунистически функционери в жилището му и прострелян. След 5-седмично боледуване, младият идеалист почина от раните си. А когато множество другари, съидейници и граждани тръгнаха след ковчегата му към гробищата, командваната от евреин полиция нападна шествието с бичове. Нападнатите отвърнаха с камъни. Една популярна шурмова песен и до днес напомня за Хорст Весел, за неговите палачи и за победата на неговите идеали.

Между това, броят на редовните партийни членове растеше от ден на ден в цялата страна. Агитацията се разпалваше. Идеологията на Движението обхващаше все по-големи народни маси. Всичко националистично, борческо и идеалистично се събираше спонтанно около Хитлер. И легалните успехи не

оставаха назад. В Кобург националсоциалистите взеха повече от половината мандати в градския общински съвет. В парламента на държавицата Тюрингия те спечелиха 6 депутатски места и чрез коалиране с някои националистически групи, успяха да образуват националистическо правителство в столицата на Тюрингия – Ваймар. Д-р Вилхелм Фрик стана министър на вътрешните работи. Партията вече имаше и един свой министър. Това се случи през 1929. На следващата година изборите в държавицата Брауншвайг донесоха значителна победа на Движението и партиецът д-р Францен стана министър на вътрешните работи. Броят на редовните членове нарасна на близо 400 000, а на безработните – на близо четири и половина милиона души. Новите избори за Райхстага покачиха числото на националсоциалистическите депутати от 12 на 107. Това значи, че за Движението бяха гласували 6 и половина милиона избиратели.

Юдеите се загрижиха сериозно. Те започнаха да укоряват приятелите си демократи, марксиста и масони, че не вземат достатъчно строги мерки против Хитлер и Движението му. Инструмент в ръцете им стана райхсканцлерът Брюнинг. Той пожела да се „обнови“ според момента и преустрои кабинета си под фирмата: „Кабинет на фронтните войници“. Обаче юдейско-демократичната хитрина не измами никого, освен някои използвачи на политическата конюнктура – жалката и навсякъде разпространена глутница от чакали и лешояди, които догризват остатъците от лъвския лов, или пируват с труповете на падналите борци след сражението.

Въпреки парламентарните скокове на Брюнинг и компания, старият национален герой Хинденбург, в качеството си на държавен глава, покани на аудиенция Хитлер. Това беше важно указание. Опасността, значи, ставаше още по-голяма. Тогава демократът Брюнинг забрани политическите униформи и подгони националсоциалистите. За да покаже, че и той ратува за новото и националното, Брюнинг образува коалиция и я нарече „Железен фронт“. Разбира се, названието не можеше да превърне гнилото дърво в стомана. Нито заимствването на принципи и лозунги можеше да измами някого. Борбата продължи. Една година след забраната на униформите, НСГР Партия имаше 806 000 записани членове, а на следващата година числото им надхвърли един милион. Не можеше да се угаси това що не гасне: народният стремеж към по-добри бъднини.

Всички извършени мизерии не забраниха на Брюнинг да покани Хитлер на приятелски разговор и да му предложи сътрудничество: да се гласува конституционен закон, по силата на който мандатът на райхспрезидента Хинденбург да се продължи и така да избегне предстоящия президентски избор. Хитлер, верен на своята природа и своето учение, отблъсна всички облаги от предложения компромис. Нещо повече: той се хвърли в една смела борба – постави своята кандидатура за райхспрезидент.

По-горе ние споменахме за броя на получените гласове. Ще подчертаем още веднъж, че на 10 април 1932 година германският народ даде: за Хитлер 13 410 000 гласа, за символа на стара националистична Германия фелдмаршал Хинденбург 19 350 000 гласа, а за комунистическия кандидат Телман 3 700 000 гласа. Цифрите са достатъчно красноречиви.

Хитлер заяви, че се бори не срещу стария маршал, но срещу системата на Брюнинг, която се крие хитро зад широкия му гръб. Нека се напомни, че изборите станаха при неравни условия: правителството използва за своя кандидат всички държавни средства, а на Хитлер бяха сторени много и много мъчнотии; например забраниха му да си служи с радиото за изборна пропаганда. За да замести широкия район на радиото, Хитлер употреби едно ново агитационно средство – самолета. С цел да използва силата на личния досег с избирателите, Хитлер хвърчеше от град на град и изнасяше по няколко речи дневно, на грамадни разстояния. Така, в продължение на една седмица, той произнесе 21 речи, в различни централни градове. За парламентарните избори в Прусия, които бяха произведени две седмици по-късно, Хитлер говори по същия начин в 25 града, в продължение само на 7 дни.

Демокрацията вече не можеше да се крие зад красиви паравани. Макар че зад Адолф Хитлер стояха 13½ милиона избиратели, т.е. близо половината от германския народ, правителството на Брюнинг се възползва от формалната победа на численото „народовластие“ и започна да преследва Националсоциалистическото движение. Облеченият в диктаторски права военен министър Грьонер забрани, на 13 април, сиреч три дни след като народът гръмогласно даде на Хитлер толкова голямо доверие, гвардията на Движението: щурмоваците SA, които го пазеха от комунистически нападения. Но нито тази забрана, нито хилядите административни шикании, не можеха да спасят прогнилото правителство, което си въобразяваше, че липсата на опора в народа може да бъде заместена с формалните опори на администрацията. Понеже националсоциалистите съзнаваха силата си, правителствените мерки предизвикаха безконечна верига от големи и малки стълкновения.

Най-после властолюбивият Брюнинг дотегна и на покровителя си Хинденбург. Брюнинг беше принуден да си подаде оставка. Райхспрезидентът покани на разговор Хитлер. Цяла Германия изтръпна – всички очакваха, че Хитлер ще бъде натоварен да образува новото правителство. Но моментът за основни реформи още не беше дошъл, според мнението на стария Хинденбург. Той сметна, че е полезно да се изживее един междинен кабинет и натовари водача на националистическата опозиция, Франц фон Папен, за райхсканцлер.

Франц фон Папен отмени забраната на SA, позволи на Хитлер да си служи с радиото и прекрати гоненията на националсоциалистите. Марксистическото

правителство в Прусия беше свалено със сила, по заповед на райхсканцлера. Райхстагът беше разтурен, за да се извърши ново и свободно допитване до народа. Агитационната енергия на Хитлер надмина всякаква представа – в продължение на две седмици той държа речи в 50 града!

Новите избори дадоха на Движението 230 депутати. Райхспрезидентът повика Хитлер и му предложи поста вице-канцлер. Хитлер си спомни принципите, с които бе закърмил партията си: никакви идейни компромиси, никакви полумерки! Другарите му бяха възхитени, когато той отказа.

Правителството на фон Папен продължи да управлява, като изразител на миролюбивата буржоазия, която цени спокойствието си и пази дребните си лични интереси – ето защо политиката на правителството се състоеше в осигуряване на едно търпимо положение от днес за утре. Никакъв борчески дух, никакви реформи, никакви смели мерки за разрешаване на парливите въпроси. Едно характерно за всеки умиращ режим положение.

Безработицата беше достигнала най-високата си точка. Отчаянието беше почнало да обхваща народните маси и да ги тласка към крайности. Външните врагове продължаваха да унижават Германия. Комунистите вилнееха. Но правителството искаше ред и спокойствие. В този дух, най-важното мероприятие беше издаването на един декрет за ограничаване терористичните действия – буржоазията не искаше да бъде смущавана от постоянните разпри и сбивания между националсоциалисти и комунисти. Съществената разлика между двете идейни течения сякаш нямаше значение – и декретът постави на равна нога комунисти и националсоциалисти: смутители на реда и нищо друго! Към това поразенско поведение на правителството се прибави един инцидент, който доведе до открита вражда между националсоциалисти и управляващата коалиция. В Силезия, петима буйни щурмоваци SA убили, при схватка, един родоотстъпник. За това им деяние, въз основа на специалните правителствени мероприятия и на юдео-демократичните насъсквания, петимата младежи бяха осъдени на смърт. Милиони националсоциалисти не можеха да си представят, как е възможно животът на един предател да бъде заплатен с живота на петима родолюбиви младежи! Как може, питаха се хитлеристите, правителството да ни поставя наравно с родоотстъпници и предатели? И борбата за спасяване живота на петимата другари се превърна в пламенна борба против самото правителство. Начело на борбата стоеше, както винаги, самият Фюрер.

Междувременно, новоизбраният Райхстаг се откри на 30 август 1932. Пораженството на буржоазното правителство се прояви още веднъж, чрез един символичен акт: Райхстагът бе открит под временното председателство на еврейката болшевичка Клара Цундел-Цеткин. Срещу тази провокация се изправи внушителната фигура на Херман Гьоринг, кавалер на най-високия

военен орден за храброст и заслуга „Пор льо Мерит“. Гьоринг беше избран за председател на Райхстага – от 587 депутати за него гласуваха 367.

Канцлерът фон Папен разбра, че не ще може да си образува мнозинство и вместо да подаде оставка (както повелява демократичния парламент), той започна да работи за разтурянето на Райхстага. Гьоринг предугади замислите на фон Папен и предизвика блам на правителството: 512 гласа бяха подадени против правителството и само 42 за него. Въпреки това, обаче, райхсканцлерът прочете указа за разтурянето и потъпка парламентарния режим, за който уж се бореше. Параванът беше – ново допитване до народа.

Изборната агитация беше много разпалена, особено от страна на националсоциалистите. Със самолет Хитлер посети повече от 50 града, в продължение на две седмици и държа по две до четири речи дневно пред масово посетени събрания. Хиляди националсоциалистически оратори и агитатори разнасяха по всички германски градове и села думите и идеите на своя Фюрер. Срещу този възторжен поход на идеализъм и младежка сила, правителството и неговите тъмни съюзници поставиха в действие главно две присъщи на режима средства: всички инструменти на държавната администрация и *клеветата*. Лицемерните парламентаристи обвиняваха Хитлер в парламентаризъм, т.е. в отстъпление от основните си принципи. Нечистите средства дадоха своя резултат: Националсоциалистическото движение загуби 34 мандата. Буржоазната реакция ликуваше. Тя беше толкова опиянена от „поражението“ на Хитлер (впрочем той пак имаше 196 места в Райхстага), че не забелязваше дори увеличаването на комунистическите мандати с 11. Какво от това, че 6 милиона германци са гласували за еврейско-руския болшевизъм – важното е да се смаже Хитлер, който иска основни реформи и заплашва да засегне личните интереси на „родолюбивите“ буржоа. Ето още едно доказателство за нашата теза, че умиращата демокрация предпочита да си има работа с комунисти, но не с националсоциалисти и фашисти.

Райхсканцлерът фон Папен скоро се увери, че и второто допитване до народа не му е подобрило положението. Той видя, че не може да се образува парламентарно мнозинство, и подаде оставка. Райхспрезидентът фон Хинденбург повика Хитлер, два дена, след като Папен бе поднесъл оставката си, т.е. на 19 ноември 1932. Верен на парламентарния режим, или търсец преходни форми за изживяване кризата, старият фелдмаршал предложи на Хитлер канцлерския пост, но при условие да си създаде парламентарно мнозинство, т.е. да образува коалиционно правителство. Обаче Хитлер остана верен на своите политически убеждения и отказа да влиза в коалиция с чужди на идеологията му партии. Държавният глава, старият предводител на въоръжения германски народ, трябваше да последва истинската воля на народа и да даде властта направо, а не да прехвърля отговорностите върху едно неотговорно

парламентарно и опартизанено мнозинство. И при втората си среща с райхспрезидента, на 21 ноември 1932, Хитлер пак остана непоколебим.

На сцената изпъкна, както обикновено става в такива случаи, едно трето лице – политиканстващият генерал фон Шлайхер. Той следваше горе-долу политиката на фон Папен, гледаше да е добър с всички, където може, отлагаше опасностите и кризите от днес за утре. Но само с тази разлика, че искаше да прокарва една слаба политика със средствата на военна диктатура. Разбира се, интригите и клеветата не бяха изоставени.

Когато Райхстагът отново избра за свой председател първия сътрудник на Фюрера – Херман Гьоринг, райхспрезидентът и райхсканцлерът трябваше сериозно да се замислят. Генерал Шлайхер, обаче, пожела да бъде едновременно диктатор и парламентарист – той поиска указ за разтурянето на Райхстага, като че ли имаше кой да му даде доверие. Обаче Хинденбург отказа. За фон Шлайхер не оставаше нищо друго, освен да подаде оставката си. Два дена след това, на 30 януари 1933, райхспрезидентът покани при себе си Адолф Хитлер и най-после, му повери поста райхсканцлер – шеф на бъдещото правителство.

Няма да говоря за неописуемия възторг на националсоциалистите и на всички истински националисти в цяла Германия. Ще подчертая само два факта, че Хитлер и Движението се наложиха „отдолу“, че получиха властта по законен начин, че преди да завладеят държавната власт, те завладяха народната душа; и второ, че Херман Гьоринг, първият помощник и заместник на Фюрера, който сега е председател на Райхстага, не е достигнал това обществено и служебно място по благоволенieto на един властодържец, а го е извоювал с най-благородното средство в политиката – чрез свободното убеждение на народа. Адолф Хитлер, съмишлениците му и Движението изобщо, се издигнаха до върха на държавната пирамида по пътя на конституционалния парламентаризъм – следователно, те го отрекоха не защото им бе лично неудобен, но по чисто идеологични причини. И тъкмо тук е тяхната морална сила.

След всичко това, само едно еврейско-демократично нахалство може да твърди – от десет години, та и досега, – че Хитлер е узурпирал властта. Ние ще припомним след малко, че и като пълен властник в държавата, Хитлер продължаваше да се крепи на народното доверие и да го търси при всеки критически случай, а не да бяга от него, криейки се зад разни конституционни и други такива форми, както често прави, именно, парламентарната демокрация.

ДЪРЖАВНОТО УТВЪРДЯВАНЕ НА ДВИЖЕНИЕТО

Както Хитлер, така и възпитаните в негов дух националсоциалисти гледаха на властта като средство за осъществяването на партийната програма. И понеже

това беше една революционна програма, беше необходимо революцията да се проведе до край и властта да се обсеби цялостно. Първоначално Хитлер беше принуден да влезе в коалиция със сродни партии, на първо място с Германската национална народна партия и със Стоманените шлемове, чиито шефове – д-р Хугенберг и Франц Зелдте – станаха министри в кабинета на Хитлер. Впрочем, кабинетът имаше само трима националсоциалисти: самият Хитлер, Гьоринг и д-р Фрик. Опозицията беше силно обезпокоена, но не напълно обезоръжена. Най-дръзки бяха комунистите и евреите – между многото техни насилия се числят и няколко убийства на националсоциалисти. На 27 февруари комунистите подпалиха Райхстага, за да внесат смут и във връзка с чуждестранната юдео-масонска и демократическа преса, да компрометират новото правителство още преди да е започнало реформите си.

На тези и на още хиляди провокации, Хитлер отговори с най-спокойното и най-силно оръжие – народното доверие. По негово искане Хинденбург разтури Райхстага на 1 февруари и насрочи изборите за 5 март, все същата 1933 година. Нестихващите изстъпления на разните видове марксистки принудиха правителството да постави конституционните свободи на Ваймарската конституция под контрола на държавата. Това първо ограничаване на либералистичните субективни публични права се извърши с наредба за защита на народа и държавата от 28.2.1933.

Новите избори дадоха следния резултат: националсоциалисти 288 мандата, социалдемократи 120, центрумът 73, дойчнационали и стоманени шлемове 52, комунисти 81. Последните бяха изцяло касирани. Коалиционното „правителство на националната концентрация“ разполагаше със 123 гласа мнозинство. Душата на правителството беше Хитлер, комуто германският народ даде в изборите повече от 17 милиона гласа.

За да даде външен израз на скъсването с парламентарните традиции и на възвръщането към великото историческо минало на германския народ, Хитлер устрои едно тържествено откриване на новоизбрания Райхстаг в историческата „Гарнизонна черква“ в Потсдам, където почиват костите на Фридрих Велики, където са подслонени победоносните знамена на пруските полкове и множество чужди знамена, пленени в славни сражения. На 21 март 1933, тихият Потсдам бе пробуден от фанфарите на националсоциалистическите легиони. Пораженската ноемврийска революция бе прогонила едрите пруски гренадири и по каменните улици, където някога отекваха звънките стъпки на войнишките ботуши, сновяха само редки минувачи. Сега историческото градче на великия крал и на пруските кайзери възкръсна за нов живот – синовете и внуците на някогашните гренадири се явиха в нови униформи и с нови знамена. Полетът на старите германски орли бе подхванат отново във вечното символично движение на пречупения кръст.

Тук райхсканцлерът Хитлер, пред лицето на райхспрезидента фелдмаршал фон Хинденбург и в присъствието на народните избраници, произнесе с рядко красноречие своята програмна реч – възвестителка на нова епоха. Тук Фюрерът възвести най-същественото в новия ред – образуването на една *народна общност*, като основа на бъдещата нова държава и като резултат от новия общонароден светоглед. В заключителните думи на речта си, Хитлер даде смисъла на народната общност – „Ние искаме да възстановим единството на духа и на волята у германската нация. Ние ще изградим една истинска общност из отделните германски племена, съсловия, професии и класи. Тази общност трябва да извърши онова справедливо изравняване на жизнените интереси, което е необходимо за бъдещето на целия народ: от селяните, от гражданите, от работниците, трябва отново да се образува един единен германски народ!“ Това значеше, на първо място, премахване марксистическата класова борба и либералистичната борба на „свободните“ икономически сили.

Създаването на народната общност, която е изходна точка на цялото националсоциалистическо държавно и социално преустройство, повелява да се отстрани с твърда ръка всичко противодействащо. Може да се каже, че тъкмо от този момент започва прилагането на практика, осъществяването на Хитлеровата идеология. По искането на Фюрера, Райхстагът, събран на редовно заседание в залата на Кролопер на 23 март, с необходимото за такива случаи ²/₃ мнозинство, гласува един закон, който упълномощаваше правителството да издава, вместо парламента, всякакви закони, дори такива, които изменят конституцията. За законопроекта гласуваха 441 депутати, а против – 94. Благодарение на този закон-пълномощие, Адолф Хитлер можа, сравнително лесно и в кратко време, да реформира цялото държавно устройство в духа на своята партийна програма и на своя светоглед.

Нека ми бъде позволено тук да направя едно малко пояснение из областта на конституционно-правната наука, за избягването на твърде чести грешки, които се правят волно или неволно.

Ваймарската конституция определяше, че нейното изменяване може да бъде извършвано от обикновения законодател, т.е. от Райхстага, но със закон, гласуван и приет с ²/₃ мнозинство. Ето защо, честите дори систематични нарушения на Ваймарската конституция от страна на законодателното правителство – повечето негови закони-декрети бяха противни на буквата и духа на Ваймарската конституция – трябва да се смятат за правомерно изменение на конституцията. Ето защо, от формално гледище, имаме на лице не чисто и просто нарушение или незачитане на основния закон, а неговото последователно изменение. В никакъв случай това закономерно нарушаване духа и буквата на Ваймарската конституция, от страна на Хитлеровото правителство, не може да се постави на равна нога с отменяването например на Видовденската

конституция от страна на крал Александър Сръбски през 1929 година, или с каквото и да било частично, временно или „виртуално“ отменяне на някои конституционни норми, без да бъде самата конституция обявена за премахната (което би означавало революция и заменяването и с нова), а чисто и просто като се взема от нея само онова, което е угодно на едно правителство. В развитието на националсоциалистическото преустройство дойде един момент, когато меродавните среди в политиката и науката заявиха, че Ваймарската конституция е напълно отречена и отменена, понеже противоречи на националсоциалистическия дух и светоглед. Но през междинния период в конституционното развитие на Третия Райх, от Ваймарската конституция оставаха в сила онези членове, които не бяха изменени или отменени от новото декретно законодателство на правителството и които не бяха в противоречие с основните начала на национал-социализма.

Първата работа на Хитлеровото правителство беше да превърне Райха от федерация в единна държава. Това, което не се отдаде на мнозина средновековни кайзери и което Бисмарк извърши само наполовина, Адолф Хитлер постигна напълно само за 8 месеца – на 31 март 1933, бе издаден първия закон за тази цел, а през нощта на 12 ноември патриотичната германска младеж свали граничните стълбове, които отделяха федерираните държави една от друга и така символично премахнаха изкуствените феодално-династични граници между общото и единно германско отечество.

В единната германска държава трябваше да живее единен и единомислещ германски народ. Затова, логично бе да бъде отстранено всичко, което разединява – на първо място *политическите партии*, които от край време си бяха поделили народа, т.е. избирателите, на политически феоуди. Обаче, преди да посегне да разтури партиите, Хитлер много правилно реши, че трябва да затвърди властта си напълно. За тази цел той предприе няколко мерки, най-важните, от които са следните:

1. Още с идването на власт, д-р Вилхелм Фрик, в качеството си на вътрешен министър на Райха, много ловко съумя да заеме почти цялата полицейска власт във всички федерирани държавици, включително и там, където правителството още не бе в ръцете на националсоциалистите.

2. Като първа мярка към обединяването на Райха, се пристъпи към премахването на земските държавни министерства, като тяхната правителствена власт бе изцяло прехвърлена върху райхснаместника (щатхалтера) – по един за всяка отделна държавица. За заместници Хитлер назначи авторитетни и сигурни националсоциалисти.

3. На 7.6.1933 беше издаден „Законът за възстановяване на

професионалното чиновничество". Целта на закона беше да прочисти чиновническия кадър от некомпетентни, политически неблагонадеждни и неарийски служители. Интересен е чл. 2: „Чиновници, назначени след 9 ноември 1918, без да са притежавали законния служебен и образователен ценз, или другите необходими качества, трябва да бъдат уволнени” – това бяха любимците на поразенската ноемврийска революция, които използваха тежкото затруднение на държавата, за да се настанят противозаконно на добре платени и влиятелни служби.

4. Работничеството беше идеологично подготвено за националсоциализма, но все пак трябваше да бъде изтръгнато от марксистическите организации и включено в националсоциалистическите кадри. Ние споменаваме по-горе, че Хитлер не пожела да образува националсоциалистически синдикати, а препоръча на своите последователи да останат там, където са и да работят в своята среда. Тази работа беше спечелила едни, разколебала други, разклатила трети. Първи май 1933 беше тържествено отпразнуван, не като ден на „робите на труда” и на класовата борба, но като гордо чествуване на националния труд и на народното обединение в една духовна и стопанска общност. Марксистическите лозунги бяха превъзможани с много по-добри лозунги. Не с мъка, а с радост работниците напуснаха старите червени знамена и се нареждаха под новото червено знаме с пречупения кръст. Промяната предварително беше извършена в умовете и чувствата. Затова на следващия ден щурмовите отряди не срещнаха голяма съпротива, когато, по заповед на комитета за защита на германския труд, нападнаха клубовете на марксистическите и социалистическите синдикати и ги завзеха, а шефовете им задържаха под стража. Всички останали синдикати се подчиниха доброволно на новата власт. По този начин, още на 5 май 1933, работничеството беше обединено и организирано в мощна националсоциалистическа *общност „Германски трудов фронт”*, начело с д-р Лай.

5. Най-упорита в борбата си против Националсоциалистическото движение се оказа Социалдемократическата партия, която се ръководеше и вдъхновяваше от марксисти и евреи. За да се бори по-успешно против новото правителство на Райха, тя премести своя щаб в Прага. Това предателско държание улесни работата на Хитлер – на 22 юни, все същата 1933, правителството обяви Социал-демократическата партия за разтурена, а по-видните ѝ лидери, които продължават да тровят народа с агитациите си, бяха арестувани. – След 6 дни, Демократическата държавна партия се саморазтури. На 27 юли Германската национална партия реши да се постави под водачеството на Хитлер. Германската народна партия и Центрумът се саморазтуриха доброволно на 4, респ. 5 юни. Стоманените шлемове сметнаха, че нищо не ги дели от Движението и се присъединиха

към него безрезервно още на 25 юни. След това, на 14 юли 1933, бе издаден закон, който забраняваше образуването на нови партии.

6. Първите сътрудници на Фюрера бяха назначени на ръководни постове в държавата – това беше необходимо, за да може програмата на Движението да се провежда еднообразно, компетентно и *искрено*. Като прозорлив държавник, Хитлер прие новопокръстените националсоциалисти, защото и те бяха германци, защото целта на Движението беше да увлече всички немци в своя поток и така да образува германската народна общност, обаче, никой сериозно не помисли да даде ръководни постове на новодошлите, защото това значеше да се минира, или поне да се постави на несигурни основи, провеждането на Хитлеровата идеология и изграждането на новата държава.

След всички тези успешно завършени мерки, Фюрерът Адолф Хитлер тържествено обяви, че националната революция е привършена и че започва епохата на усиленото и планомерно творчество. И както винаги в съдбоносни случаи, Хитлер пожела да се допита до народа и да провери, дали наистина е действал съгласно народната воля, дали вярно е бил неин върховен тълкувател. За тази цел Райхстагът беше разтурен и новите избори насрочени за 12 ноември 1933. Резултатът беше съкрушителен за враговете на Хитлер и особено за парламентаристите на числената демокрация. Задачата им беше доста трудна – те, които век и половина смятаха, че законно упражняват държавната власт, щом са получили повече от половината изборни гласове, сега започнаха пискливо да отричат народовластието на Хитлер, макар че той получи 92,2% от всички подадени гласове, т.е. повече от 40 милиона гласа. От този момент започна лицемерният плач на световните либералисти за „демокрация“ и „свобода“, който плач продължава и досега.

ВЛАСТТА КАТО СРЕДСТВО ДА СЕ СЛУЖИ НА НАРОДА

От първия ден на поемането и утвърждаването на държавната власт в свои ръце, Хитлер я е употребявал само в служба на народа и на неговата държава. Същият хитлеристки дух движи в делата им и всички негови сътрудници. Затова нова Германия осъществи редица големи обществени дела, които доскоро се считаха от цял свят за невъзможни, а реализирането им – за някакво чудо. Наистина, много и много от делата на националсоциалистическа Германия са необясними за либералистичния, спекулативно-капиталистически и егоистичен стар свят. И понеже той няма сърце да разбере *новото*, затова го отрича необезпокояващо, но упорито. Когато най-после видя, че с голо отрицание, с клеветничество и с пасивна съпротива не ще може нито да задуши новото в Германия, нито да се предпази от постепенното му навлизане в неговия собствен дом, старият свят организира днешната война. Целта е – да се затрие апостолът

на новото, да бъдат унищожени последователите му, да бъде поругано и забравено учението му. След близо две хилядолетия, евреите подхващат нов поход срещу *истината*.

Невъзможно е в една кратка и предимно идеологична биография да бъдат описани, дори само споменати, всички велики обществени дела, които Хитлер и неговите сътрудници осъществиха за благото и величието на германския народ и за пример на всички други културни народи. Ще обобща само със следните думи: програмата на националсоциалистическото движение не беше средство за завземане на властта, а искрено поставена цел, свещен обед пред народа и историята, за чието изпълнение властта е само средство – тежка повинност, отговорно служене на най-висш политически идеал.

В своите речи Хитлер обича да се връща често към началото на своето управление и да припомня колосалните трудности и пречки, с които е трябвало да се бори. Ние сме съвременници на тези събития и те още са пресни в паметта ни, та не е необходимо да ги изброявам. Достатъчно е да ги обходим мислено още веднъж, но от висотата на Хитлеровата идеология и личност, за да ги видим в истинската им същина и величавост.

Хитлер и неговите сътрудници изпълниха всички обещания, които дадоха на германския народ. Обединиха всички немци в един велик Райх. Не само възвърнаха на победена Германия престижа на равноправието, но я издигнаха на първо място в световната йерархия и я направиха водач на Нова Европа. И не само това – тя стана освободителка на поробени в ХХ^{-ия} век народи: словаци, хървати; македонски, добруджански и тракийски българи намериха отново свободата си, след като векове напразно се бориха за нея. Събитията по света ни подсказват, че и други народи в Азия и Африка скоро ще изпитат възвишеното удоволствие да живеят в своя свободна национална държава. Така от вътрешно-германско, *чудото на Адолф Хитлер* стана европейско и се мери да стане световно.

ВОДАЧЕСКИЯТ ПРИНЦИП И НОВАТА ДЕМОКРАЦИЯ

Мнозина честни в мисълта си хора се питат – как е възможно Хитлер да е против демокрацията, когато той самият е излязъл из недрата на народа и държи по-пряка и по-искрена връзка със своя народ, отколкото който и да е председател на демократична република по света? – И все пак Водачът на Третия Райх отрича демокрацията, макар че демо-крация значи буквално народо-властие.

Преди всичко, трябва да бъдем наясно с термините. Демокрацията не е единично понятие, защото има няколко вида демокрации. При *пряката*

демократия например, всеки пълнолетен гражданин се явява в народното събрание лично, участва в разискванията и гласува. Така е било в древна Атина, в северноамериканските колонии отначало, в някои швейцарски полукантони и досега. Поради многобройността на модерните държави и по други причини, тя е напълно изоставена в демокрацията на XIX век, наречена либерално-парламентарна, но един добър остатък от нея са плебисцитите и референдумите, с които Фюрерът често си служи, когато желае да провери народната воля и да установи дали и доколко той я изразява в действителност.

Нашата демокрация, която се има предвид, когато се произнася този термин, е тъй наречената в науката *представителна* демокрация. Тя почива върху презумпцията, че решенията на парламента са чисто и просто воля на народа! Нейните теоретици и практически използвачи избягват да си поставят следните въпроси – та дори поставянето им от други, обявяват за ерес! Но някои от тези възражения настойчиво искат отговор и те са следните:

1. Решенията на парламента, които се презумират за волята на суверенния народ, са в действителност решения на едно случайно и временно мнозинство, против което се е борила опозицията, която също така е част от народа;

2. Че понякога самите избиратели не са съгласни със своите избраници и изразяват несъгласието си в автентични форми: протестни събрания, партийни и други резолюции, печат и частни писма, шумни митинги и пр. Обаче, всички тези несъгласия имат само политическо значение и не са подкрепени с никаква законна (юридическа) санкция, защото

3. Демократичната конституция отхвърля императивния мандат и забранява на депутатите да приемат от избирателите си задължителни инструкции; защото народният представител е напълно независим в решенията си от своите избиратели и от обещанията, които им е дал; защото избирателното тяло не може да оттегли доверието си и да лиши своя избраник от депутатския мандат преди изтичането срока на легислатурата; защото, след изборния ден, юридическата (законно задължителната) връзка между избиратели и избрани се скъсва;

4. Демократично-парламентарната държава е по необходимост партийна. Ноторно е, че партията се налага на избирателите, а партийните бюра или шефовете се налагат на партията. „Суверенният“ избирател изпълнява пред урната едно чуждо решение, с което, може би, не е съгласен, но партийната дисциплина е превила волята му. Във всички демокрации беше така, без изключение. Безволието на избирателя е особено подчертано

в най-старата демокрация, Съединените щати, където тръстовете и масонските ложи предопределят изборните резултати. Народният суверенитет е само една сянка, ако не подигравка. някои казват уж по-меко: „илюзия на народовластие“!

5. Хитроумията на многократно изменяните избирателни закони, във всички демократични държави, имат за цел да превият народната воля в полза на правителството, ако не и да я фалшифицират.

6. Предизборните партизански пазарлъци и корупцията нямат нищо общо с народните интереси... И още много би могло да се настави в тази обвинителна редица.

Всичко това, и още много друго, младият Адолф Хитлер пряко беше наблюдавал във Виена и Мюнхен, пък и за западните демокрации отдалече, особено след първата световна война, когато започна тежката криза в парламентаризма. В тънка наблюдателност и благородно възмущение той изложи своето схващане за либерално-парламентарната демокрация в *Моята борба*, в множество статии и речи.

Както отбелязахме още в началото на тази библиография, Хитлер отрече демокрацията, не защото тя е народовластие, а заради нейните пороци, заради лицемерното ѝ народолюбие и практическа негодност. – „Ето защо, заключава той, *този вид демокрация* (diese Art von Demokratie) стана инструмента на онази раса, която крие истинските си цели от слънчевата светлина и ще ги крие винаги занаяпред. Само евреинът може да величае една институция, която е мръсна и лъжовна като самия него“.

Много точно Хитлер се изразява: „този вид демокрация“, защото има и други видове народовластие, по-добри от еврейското, както той се изразява. Хитлер не скрива към коя управителна форма клонят симпатиите му: – „Срещу тази демокрация, пише той в *Mein Kampf*, се възправя истинската старогерманска демокрация, която избираше водача със свободен избор и го оставяше да поеме върху себе си пълната отговорност за своето действие или бездействие. В старогерманската демокрация не се изискваше гласуване и болшинство при решаването на отделни въпроси, а само решението на единния водач беше достатъчно, обаче той отговаряше за своето решение с имота и живота си“. Но някой би възразил, че никой не би поел такъв голям риск. – „Слава Богу, че е така, отговаря Хитлер. Та тъкмо в това се заключава смисълът на старогерманската демокрация: че не първият властогонец и безсъвестен партизанин ще дойде по криви пътища да управлява сънародниците си, но че поради самата тежест на отговорностите, негодните и слабоволните ще се отстраняват сами“.

Първите учители на либералната демокрация, които бяха идеалисти, учеха, че тя ще даде възможност да достигнат до управлението най-добрите и най-годните народни синове, така че, в своята неподправена същина, демокрацията е оптимокрация, т.е. управление на най-добрите. Тази цел на управителния подбор остава същата, днес и завинаги. Разликата е там, че старата демокрация искаше да дойде до подбора чрез нумерическия избор, а новата или „старогерманската“ демокрация предлага пътя на свободно посочената и постоянно поддържаната от народа единична и природно издигната личност, която решава сама, но носи цялата тежест на личната отговорност. Тук, именно, се корени водаческият принцип, върху който е изградена в националсоциалистическа Германия цялата държавна организация, а не само властта на Фюрера. Всеки националсоциалист, комуто е поверена някаква ръководна служба, голяма или малка, е сам той водач на поверените му народни другари, а същевременно е последовател на един поставен над него водач. Всички пък са подчинени на единния Водач на германския народ и на неговия Райх. Каква е тази нова или водаческа демокрация? Ние ще я поставим за изследване в две отношения: първо, доколко е действителна връзката между Фюрера и неговия народ, т.е. по какъв начин е заменен либералистичния принцип на изпитване народната воля чрез периодични избори, както и вземане на решения с числено мнозинство; и второ, какво е отношението между старата и новата демокрация в областта на стопанството и на социалните отношения?

От самото начало и досега, властта на Фюрера е безгранична и неговата воля е върховен закон. Той е несменяем държавен глава, който сам си назначава заместника, ако и когато желае. В негово лице е съсредоточена цялата държавна власт, включително учредителната, т.е. той създава не само законите, но и конституционните норми. Той самовластно назначава и уволнява министрите и висшите магистрати. Той е върховен вожд на всички въоръжени сили. Той дава насока и тон на цялата вътрешна и външна политика. Дълг на всеки държавен служител и гражданин е, не само да изпълнява законите, но и да действа в духа на волята на Фюрера. По този начин, цялата държава, в нейния публичноправен и обществен живот, носи печата на негова духовна природа. Затова е правилен изразът на някои учени и публицисти, които наричат националсоциалистическа Германия „das Reich des Führers“. С една дума той би бил абсолютен некоронован монарх, ако не би бил Фюрер на германския народ, т.е. ако не основаваше властта си върху водаческия принцип.

Но що е водаческият принцип? – Непосветените или недобросъвестните отговарят просто: диктатура.

Нищо по-повърхностно от този отговор. Ще посоча само две очевидни доказателства за пълното единство между Водач и сътрудници, между Партия и народ. А това пълно единство изключва съдържанието на диктатурата, като

едностранно и самоволно заповядване и действие.

Пред своите първи сътрудници, политическите ръководители на Райха, Фюрерът каза (12.09.1935) следните многозначителни думи:

„Вие сте политическите офицери на германската нация. Вие сте свързани с мен на живот и смърт, както и аз съм свързан с вас. Не един е овладял Германия, а всички общо са овладели своята родина. Един спечели вас, а вие спечелихте народа. Един победи със своята воля и вие победихте с вашата воля. Аз можах да овладя Германия благодарение на оръжието, което бе изковано в Националсоциалистическото движение и във вашите организации...“

Такова е отношението на всевластния Фюрер към неговите безусловно нему подчинени сътрудници: взаимно зачитане, взаимна вярност и доброволно единодушие. Към това доктринерно отношение между Водач и водени се прибавя искрената обич и сърдечна привързаност на Фюрера към неговите сътрудници и идейни другари, която обич и привързаност извиква и у тях същите чувства. Така се установява онази духовна общност, без която националсоциализмът остава неразбираем.

Това пълно единство между Водач и водени, между Фюрера и германския народ, което във взаимната германска искреност и вярност отива до ирационалната завършеност на едно мистично цяло, е сполучливо изразено в следното стихотворение на Балдур фон Ширах:

HITLER

*Ihr seid viel tausend hinter mir,
und ihr seid ich und ich bin ihr.*

*Ich habe keinen Gedanken gelebt,
der nicht in euren Herzen gebebt.*

*Und forme ich Worte, so weiß ich keins,
das nicht mit eurem Wollen eins.*

*Denn ich bin ihr, und ihr seid ich,
und wir alle glauben, Deutschland, an
dich!*

ХИТЛЕР

*Вий сте много хиляди след мен,
но вий сте аз и аз съм вие.*

*Не съм имал нито една мисъл,
която да не е трепвала във вашите
сърца.*

*И когато говоря, няма дума,
която да не е съгласна с вашата
воля.*

*Защото аз съм вий, и вий сте аз,
и всички ний вярваме, Германио, в
тебе!*

Какво е отношението на Фюрера към народа? То е отношението на жреца към божеството. Народът е първичното, същественото, върховното – всичко съществува от него и за него. На тази тема Хитлер се е връщал много и много пъти. Тук ще цитирам само изявлението му от 3 септември 1933, няколко месеца след завземането на властта:

„Ние не искаме нищо за себе си, но всичко за нашия народ. Ние не искаме нищо да извоюваме за себе си, но всичко за Германия. Защото ние сме временни и преходни, а родината трябва да бъде вечна.“ Досегашното 9-годишно управление на Хитлер и на Националсоциалистическата партия потвърди напълно тези думи. Животът на Адолф Хитлер е действително един живот за Германия. Но това не е присъщо само на Водача – има велики монарси, особено от епохата на просветения абсолютизъм, които също така, или до голяма степен, са живели само за своя народ, например Фридрих Велики. Съществената разлика е там, че Фюрерът не управлява въз основа на старото божествено право, нито поради еднократен и неотменим народен избор, нито на друго подобно основание, а е чисто и просто свободна и постоянна еманация на народната воля. Наистина, Фюрер и народ са свързани с мистичните връзки на пълното взаимно разбиране и доверие, но този мистицизъм, който е неизбежен в политическите отношения, добива видими външни форми и се утвърдява чрез искрения стремеж на Фюрера да бъде винаги верен тълкувател на народната воля, т.е. да взема решенията си така, както би ги взел народът като едно цяло и при пълно разбиране на своите исторически интереси и реални възможности. Никакви други, освен интересите на народа, не могат да бъдат преследвани. Практиката показва, че Фюрерът и райхсканцлер е установил като правило да взема решенията си, след като е изслушал докладите или мненията на сътрудниците си, следователно, неговото решение се явява по същността си като пречистен от вътрешно просветление синтез, а не като едностранно взето и заповеднически изказано решение. Ето защо, всеки вижда в безусловната заповед на Фюрера своето собствено решение, само че по-съвършено и осенено от интуицията на гения.

Но не само най-близките сътрудници, нито само близките партийци, но и целият народ трябва да се отразява в духовната личност и управителната воля на Фюрера. Единомислието се улеснява от единството на светогледа, от искреността на взаимното разбиране, изобщо от съществуването на народната общност.

Народната воля е меродавна в националсоциалистическа Германия. Но тази народна воля не се проявява в аритметичния сбор на подадените бюлетини, а лежи чиста и неподправена в народната душа. Народът в Германия не е викан на периодични избори, за да каже, уж, как желае да бъде управляван. Лицемерието на либерално-демократичната демокрация, или илюзията на народовластието, както се казва по-меко, е напълно и откровено премахнато. Националсоциалистическата демокрация е новото народовластие, което, както

излагаме, се осъществява по съвсем нови начини. Националсоциалистическата водаческа държава е една народна общност – една нова правноустройствена и народоорганизационна форма, която логично изисква нов вид управление. Народната общност има цел и воля, които само призваните народни синове и велики творци могат правилно да схванат и да осъществят.

Водаческият принцип не е формалноправно установено господство на една личност. Властта на Водача е свързана с историческа отговорност пред народната общност и затова тя се крепи изключително върху народното доверие, дори одобрение. От време на време, особено при вземане важни и съдбоносни решения, Хитлер се обръща към народа с плебисцит или избор, за да провери доколко духовната връзка между него и народната общност е здрава и пълна. Ето няколко доказателства:

1. Непрекъснатият растеж на Хитлеровите последователи и то във време на опозиция, когато Хитлер, сам преследван, не можеше нищо материално-ценно да даде, нито да обещае на последователите си.

2. Новите избори за членове на Райхстага през лятото на 1932, когато Хитлер беше в опозиция, донесоха на Националсоциалистическата партия 230 мандата, избрани с 13 700 000 гласа.

3. След поемането на властта, макар и в коалиционно правителство отначало, Хитлер произведе нови избори за Райхстага и постави себе си начело на листите във всички избирателни околии, за да бъде изборът един плебисцит. Народът му даде 17 300 000 гласа или 44% от всички избиратели.

4. Макар и взел властта, Хитлер никога не се е страхувал от народа, а напротив, винаги охотно и с вяра е отивал към урните на проверката. След плодовете на неговото 8-месечно управление, Хитлер произведе нови избори, които му дадоха пълното народно доверие – 92% от всички подадени гласове. Оттогава насам, този процент, до който не е достигнало нито едно демократично-парламентарно правителство в света, не е спадал, а е отивал още напред.

5. Много характерно е допитването на народа от 10 април 1938. Тогава Хитлер се обърна към избирателите със следните думи: „Германският народ трябва днес още веднъж да провери, дали одобрява всичко, което аз и моите сътрудници извършихме през нашето 5-годишно управление“. Резултатът от допитването беше потресаващ за всички лъже-демократи по света – 99% от гласовете бяха за Фюрера.

Никога в историята не имало по-пълно *единство между водач и народ*. Затова чудните постижения на Адолф Хитлер в полето на стопанството,

социалната справедливост, всеотранните области на културата, народното възпитание, духовното и материално издигане на целокупния германски народ не са никакво чудо, в смисъл на случайна конюктура, както твърдят враговете на националсоциализма, но са *логическа последица от цялостното осъществяване на националсоциалистическата идеология*. Втората логическа последица беше издигането на германската войска, от поражението в 1918 година, до светкавичните победи в сегашната война. Геният на Адолф Хитлер извлече из народния дух най-храбрата, най-добре обучената, най-добре въоръжената и гениално командваната армия на всички времена и на всички народи.

За да завършим скицата на новата демокрация, трябва да се спрем върху стопанската страна, която съществено определя и социалните отношения.

Известно е, че либерално-парламентарната демокрация беше създадена в края на XVIII столетие от Третото съсловие (буржоазията) на Англия, Съединените щати и Франция, от където се разпространи – пак с помощта на буржоазията – и в другите страни на Европа и Америка. Тук не е възможно да изложи политико-философската основа на либералната демокрация и да изтъкна нейните вътрешни противоречия, а само ще напомня, че нейните създатели вложиха в нея своя материалистично-утилитарен светоглед и чрез осветяването на политическия и стопански индивидуализъм, гарантираха най-добре своите съсловни интереси, на първо място: свободното развързване на спекулативния частен капитал. Но всичко това беше ловко скрито зад една блестяща от престорен идеализъм завеса. Примамливият, но кух по съдържание лозунг: „Свобода, Равенство, Братство“ бе разтръбен по четирите краища на света като ново евангелие. Тръбачите не са млъкнали и до днес в някои държави и групи, макар че и те самите, доколкото са искрени сами със себе си, вече не вярват в своята музика.

Националсоциализмът сам по себе си, е пълно отрицание на буржоазния либералистичен светоглед с неговото престорено народовластие, личен и съловен егоизъм, узаконено ограбване на труда от капитала и пр. Много пъти Хитлер е изтъквал лицемерното народолюбие и народовластие на либералната демокрация, която той обикновено нарича „западна демокрация“, като характерна за капиталистическите държави западно от Германия и отвъд океана. Но никога той не е изразявал тези си мисли така релефно, така дълбоко и откровено, както пред берлинските оръжейни работници, на 10 декември 1941. Тази реч на Фюрера е откровение на реалната му стопанска и социална политика, на плановете му за Германия (която, обеща той, ще направи сто процента националсоциалистическа след войната), за нова Европа и за света. Тя е идейната ликвидация на престарелия политически и стопански либерализъм. Тя е пътят към истинското народовластие, което ще донесе на човека, на народа и на

народите, не само формално равенство пред законите, но и равенство в съдържанието на тези закони, а оттам и мечтаната социална справедливост.

Няколко основни мисли от тази знаменателна реч ще ни изяснят още повече становището на Хитлер – защо той отрича западната демокрация и каква е *неговата демокрация*, която той нарича народна общност и народно управление в една водаческа държава.

В западните демокрации народът не е фактическият първенец – истинските управници са няколкостотин капиталисти, или както се казва в Германия: „горните десет хиляди“, т.е. демократическата аристокрация, стопански привилегированите. Те искрено се интересуват от народа, само когато има избори, та да си осигурят парламентарното мнозинство за още една легислатура. Зад завесата на демокрацията се е разположил егоизмът на едно охолно малцинство. Един пример: оръжейната индустрия на Англия – люлката на демокрацията и парламентаризма – е дала на акционерите си през изтеклата година: 76, 80, 95, 140 дори 160% годишен дивидент! Същевременно „противо-демократичната“ Германия е позволила само 6%; всичко над този максимум автоматично е отишло в полза на държавата, т.е. на производителната народна общност.

„Обвиняват ни, продължава Хитлер, че потискаме свободата. Да, отговаря той, ние отричаме всекиму свободата да богате за сметка на общността. Индивидът няма право да разполага напълно свободно с това, което съставлява общонароден интерес. Който разполага разумно, оставя се свободно да стопанствува, но който действа с оглед само към своя личен интерес, среща намесата на националсоциалистическата държава“.

„Държавите на свободния спекулативен капитал са обявили демокрацията за свещена. Не зная, пита се Хитлер, дали и за народите им тя е такава; зная само, че е недостоеен онзи строй, който оставя едни хора цял живот да се трудят, за да изкарат оскъдната си прехрана, а други да тънат в излишества, без да работят нищо продуктивно. В националсоциалистическата държава, напротив, производителните работници са на висока почит и са добре платени; само за търтеи няма място в нея! Западните демокрации натрупаха огромни количества злато, което ограбиха от други държави или изсмукаха от труда на своите народи. Сега те воюват, за да задържат златния стандарт на своята монета. Германия няма злато, но тя има труда на своя народ и противопоставя това живо злато на мъртвия и греховен метал. И става чудо, което показва накъде отива светът – валутата на демокрациите пада, а марката е по-ценна от парите, защото с нея се купуват потребните стоки“.

„Ето, казва Хитлер, ето как ние строим един нов свят, един свят на

задружния труд, на общия дълг, на взаимните подпомагания... Ние създадохме една държава, която стопански и политически се различава от западните демокрации. В нашата държава *народът определя насоките* на своето водачество". Народните маси са организирани в Партията, от която се излъчват нагоре лицата, които ще заемат най-високите постове. Не се изисква нито знатен произход, нито лични връзки, нито ходатайства – „Аз съм най-достоверният документ за това!“ казва Фюрерът, надсмивайки се тънко над родовата и парична аристокрация, която фактически управлява народите на западните демокрации. Хиляди храбри и способни редници от действащата германска армия станаха офицери. Хиляди даровити деца на бедни родители се учат и възпитават в образцови училища и пансиони на държавни разноски, и се подготвят да заемат един ден отговорните служби в държавата, която ще продължава да се гради отдолу нагоре.

„Колко е хубаво, заключава Хитлер, да се бори човек за осъществяването на такъв идеал!“ А какво е отвъд, в демокрациите? Там хората се борят, за да умножат капиталите си; борят се за богатство, за семеен имот; борят се за егоистични цели. И в тази борба народът е само средство към главната цел”.

Стара и нова държава, стара и нова демокрация – ето *два свята*, основно различни и затова непримирими! Ако идеологията на националсоциализма проникне и у народите на западните демокрации, свършено е с господството на сега управляващите слоеве. – „Признавам, казва Хитлер, че един от тези два свята трябва да загине. Ако загине другият свят, тогава *народите ще станат действително свободни*”.

Тази цел на Адолф Хитлер – да събори света на престореното народовластие, на личния егоизъм, на спекулативния капитал, на илюзорната свобода, на формалното равенство, а на тяхно място да изгради държавата на народната общност – коалира плутократичните държави против месията на новия ред. Затова в победата на германското оръжие ние виждаме победа на новата идеология, която не само ще увековечи в самата Германия, но ще обхване духовете и на другите народи, ще преобрази мирогледа им, ще преустрои стопанството и социалните им отношения, ще реорганизира държавата и управлението.

РЕЧИТЕ НА АДОЛФ ХИТЛЕР

Свободната говорима реч винаги е била неговата стихия. И затова той я предпочита пред другите изразни средства на мисълта си. Не само защото ораторският талант му е присъщ по природа, но и защото опитът го е научил, че само живото слово може да завладее масите и да ги увлече в желаната посока. – „Силата, пише той в *Mein Kampf*, която е тласвала големите религиозни и

политически лавини в историята, е била, от край време, само чаровната мощ на живото слово. Широките маси на един народ се овладяват само със силата на речта.” Но не достатъчно само да се говори, нито дори да се говори хубаво – необходимо е да се предизвика народно движение, което да бъде „вулканическо изригване на човешките страсти и на душевни вълнения”. И по-нататък: „Само буря от гореща страст е в състояние да обърне съдбата на един народ; но страст може да пробужда у другите само този, който сам я има в гърдите си. Тя, именно, внушава на оратора думи, които, като удари с чук, отварят портите към сърцето на един народ”.

Такава може да бъде изповедта само на един роден голям оратор. Макар добър журналист и автор на *Моята борба*, Хитлер определя на книгата второ място. Според него, перото има за задача „теоретично да обоснове” едно народно движение или да постулира принципите му. Самото движение, обаче, се започва и поддържа чрез живата реч. Писмената агитация подготвя почвата, разяснява, задълбочава идеите, обработва умовете на интелигенцията и после подпомага делото на устната агитация.

Искрен и откровен, както винаги, Хитлер разкри пред всички, още от началото на своята политическа кариера, своя метод. Но издадената тайна не послужи на враговете му, защото никой друг не притежава дарбата на неговото ораторско изкуство.

Като всеки самороден гений, Хитлер донесе със себе си една нова реторика. Неговите речи не са гладки и симетрични като полирана шахматна дъска. Неговите думи, фрази и мисли приличат на блокове, пламъци и лава, които излитат из кратера на един вулкан и свободно падат наоколо, разтърсват съзнанието и завладяват с примитивната си мощ и красота. В речите на Фюрера няма онази изискана форма, която характеризира салонните оратори и доближава речите им до цветистия стил на политически стихотворения в проза. Думите на Фюрера наистина приличат на удари с чук по затворените порти на нашето съзнание и сърце. Целта му не е да гали слуха ни, а да нахлуе и завладее.

Макар и бликащи с първична сила и освободени от преднамерени украшения, речите на Хитлер не са лишени от добре скроена архитектуроника и планово изпълнение. Всичко е наредено така, че на края да се постигне максимум на желаната цел. А тази цел е преди всичко: да се спечели доверието на слушателите, да се раздвижат всичките им скрити героични сили, да им се внушат проповядваните идеи и да се спечелят за борбата. И понеже Хитлер е твърдо убеден, че едно политическо движение може да успее само когато спечели народните маси, той е популярен и достъпен. Успехът на всяка своя реч той мери „с влиянието, което тя е упражнила върху народа”, върху народните маси.

Но само достъпност на изложението не е достатъчно. Необходимо е да се разбира изтънко и дълбоко народната душа, за да ѝ се поднесе най-подходящото за нейното пробуждане, обнадеждаване, въоръжаване. Тук Хитлер е ненадминат майстор. Така например, той избра за своя прицелна точка Версайския диктат, защото в него се съдържаха всички необходими за едно голямо политическо движение елементи – погасената народна чест, стопанска разруха, неизброими душевни и материални страдания и т.н. Но да се сочи само нещастieto не е политическа дейност – необходимо е да се посочи изходът. Сочейки изхода, Хитлер постигаше половината от поставените си задачи: да изобличи в некадърност старите партии, които причиниха погрома и да изхвърли от сметките на бъдещето; да заклейми, като предатели и престъпници, разните видове марксисти, които, след като подготвиха военното пропадане на Германия, сега доразрушаваха останалото; да разгърне, върху така разчистеното поле, своето ново политическо учение, което смело и безкомпромисно отхвърля стария светоглед, причинител на безброй социални неправди, и разкрива хоризонтите на една нова общественост от взаимно-подпомагащи се народни другари в една нова държава, която няма да бъде нито свободно поле на спекулативния частен капитал, нито арена на безплодна класова борба, а благоизточна народна общност. Но средствата към тази бляскава цел? – Те са под ръката ни. Те са у нас. Остава само да се пробудим от вековните заблуди, да превъзмогнем бездействието на отчаянието, да повярваме в безсмъртната народна звезда, да тръгнем смело по новия път. Всичко това е събрано в един възглас: **Deutschland, erwache! Германио, пробуди се!**

Тази проповед беше балсам за раните от погрома; незаменимо условие от чувството на национална и лична самоценност; вяра в бъдещето.

Тази проповед, тази програма се носеше от един човек, който с досегашния си живот, с участието си във войната, с всеотдайната си служба на народа, с големия си идеализъм – вдъхваше доверие. Тъкмо тази рядка особеност очистваше речите на Хитлер от труфилата на демагогията и им придаваше мистичната притегателна сила на религиозните проповеди. Неотслабващото обаяние на Фюрера над германския народ – обаяние, което почва да завладява и други народи – се дължи не само на огромните му постижения във всички области на културния живот, но преди всичко, на *неговия идеализъм*, който не е с нищо помрачен в продължение на 10-годишното му управление и който е същият от началото на неговата борба. Затова милиони хора в цяла Европа, а сигурно и по другите части на света, където има робство и социални неправди, слушат по радиото речите на Фюрера, дори когато не ги разбират, изпитвайки непреодолима радост да го чуват, да следят лъковидната линия на мъжественния и самоуверен глас, който започва от низините на бавната и жигосваща ирония, за да завърши в гръмотевично фортисимо, при което гласът прилича на звън от

танкови вериги.

Ето кое ни накара да съберем речите на Адолф Хитлер и да ги поднесем на българския читател, който независимо от всичко друго, има и едно особено основание да доближи Фюрера на германския народ до своето сърце – *Обединението на България*. Защото никъде, освен в делата си, Хитлер не изпъква тъй ярко в цялата си духовна същина, както в своите речи. В тях ние ще проследим, от първоизвора, принципите на националсоциализма и борбата за тяхното осъществяване на дело. Същевременно те са едно вдлъбнато огледало, което събира световните политически, идейни и стопански събития в последните двадесетина години. Най-после, те представляват за сериозния читател едно оригинално по форма, съдържание и стил четиво.

Речите са избрани – не че другите са незначителни, но защото е технически невъзможно да бъдат издадени всички: те биха образували няколко грамадни тома. Даже и тези, които намерихме за най-подходящи, се оказаха толкова обемисти, че намерихме за добре да ги разделим в две части: първата част обхваща предимно политико-философското учение на Хитлер, в неговите основни начала и в развитието му, а втората част ще обхване предимно международно-политическите му речи, които започват с обкръжаването на Райха от страна на демократическите държави, минават през обявяването на войната и следват нейния ход до наши дни – под общото заглавие „Борба за нова Европа“.

Подреждането по материя е извършено от българската редакция, доколкото това беше възможно, тъй като Фюрерът често смесва или синтетизира отделните области на националните и международните проблеми. Редакцията си позволи и някои малки съкращения, отбелязани с многоточие, за да избегне повторенията, но някъде ги допусна, за да не разваля общото впечатление от всяка отделна реч. Названията на отделите и заглавията на речите са от българската редакция. Някои речи имат по средата на текста подзаглавия, а други не – причината е, че ние се водихме по формата на официалните германски издания. Преводите са направени от няколко различни лица и по неизбежност носят особеностите на преводаческия стил. Редакцията обаче, предлага и се постара да подобри всички преводи, запазвайки особеностите на Хитлеровия стил, доколкото това е възможно при голямото различие в синтаксиса на двата езика.

Поднасяйки това издание пред вниманието на българския читател, ние смятаме, че изпълняваме един дълг към самия него, един дълг към европейската политическа култура и един дълг на признателност към Фюрера и Райхсканцлер на велика и съюзна Германия.

СМИСЪЛЪТ НА БОРБАТА

Обвинението на реакцията

Заклучително слово на Хитлер пред народния съд, произнесена на 27 март 1924 в Мюнхен

Уважаеми господа съдии!

В обвинителния акт чета следните изречения: „Разбира се, онова, което стана през ноември 1918 година, свалянето на съюзните князе от Съвета на народните пълномощници, беше държавна измяна. Тогава, обаче, новото правителство за много кратко време проникна в целия Райх, върховната правителствена власт лежеше фактически в ръцете на народните пълномощници и по този начин фактическото положение беше превърнато в едно правно положение. Това е признато право.“ – Ако тази теория би станала действителност и право, тогава веригите на Германия никога няма да бъдат скъсани, защото и ние сме победени чрез силата, повалени сме и оковани. Но силата никога не е тъждествена с правото.

Фридрих Велики беше изрекъл някога една мисъл, която ясно определя отношението на силата към правото. Той беше казал, че правото няма никаква стойност, щом не се защитава с острието на меча. С други думи: правото е било винаги без значение, щом като силата не е стояла зад правото. Аз ще взема няколко практически примери от най-новата история. През април 1919 година една групичка от престъпни души свали революционното правителство и установи ново правителство; съветските знамена бяха издигнати; тези хора овладяха фактическата власт. Въпреки това, обаче, тази власт не съществуваше по право. И дори ако съветската власт би овладяла цяла Германия и цяла Европа, все пак скоро ще дойде денят, в който тя пак ще рухне.

Същото намираме в Унгария. И там Бела Кун установи един червен режим; и той овладя всички средства на властта и проникна навред. Една малка свободолюбива група помогна на истинското право да се наложи; едно нищожно малцинство тогава практически тиранизираше Унгария. Но това малцинство представляваше действително унгарския народ.

Какво направи Бисмарк през периода на конституционния конфликт? Той пренебрегна конституцията, парламента и подавяващото мнозинство и управляваше, облегат само върху силата на самата държава, върху войската, чиновничеството и короната. В опозиционния печат това беше наречено нарушение на конституцията и държавна измяна. Но какво легализира това деяние на Бисмарк? Това негово деяние би било, може би, също така държавна измяна, ако от него не беше дошла благодатта, която доведе германския народ

до обединението му, до неговото най-високо съвършенство и свобода. В деня, когато в Париж беше поставена короната на германския кайзер, държавната измяна беше узаконена от германския народ и от целия свят.

Ние имаме пред себе си два нови преврата: турският генерал Кемал паша се противопостави на цариградското централно правителство; той отиде дотам, че отрече дори свещената власт на върховния глава на мохамеданската религия. Когато попитаме: какво, в края на краищата, е легализирало това негово деяние? – ще отговорим: постигането на свободата за неговия народ. Деянието на Мусолини беше легализирано чрез огромната очистителна работа. Узаконяването на Похода срещу Рим беше завършено в деня, в който Рим беше очистен от провалата на нашия политически живот.

Какво беше положението в Германия? Какво беше положението в нашето отечество през 1918 година? Тогава Германия не беше толкова нещастна и толкова корумпирана, че революцията да бъде чувствана като естествена необходимост. Отговорният социалдемократически министър на вътрешните работи Хайне беше заявил, че старата Прусия и бившият Райх са били най-честно управляваната страна в целия свят. И така беше. Никоя държава не разполагаше с такова честно, принципно чиновничество, както старата Германия; никой народ не притежаваше войска, в която най-висшата точност беше станала традиция. Както беше вътре, така беше и навън. Двадесет и шест държави се мъчеха да повалят на земята този Райх и в четиригодишна борба това не им се удаде – което показва, колко мощен, здрав и силен е бил този Райх. Значи, нямаше на лице никакъв повод за революция.

Когато се питаме, успяла ли е революцията, трябва най-напред да проучим какво е целяла тази революция. Какво не беше обещавала революцията на нашия германски народ! Един живот в красота, достойнство, излишество и то постигнато с по-малко работа, отколкото преди. Проповядваше се борба срещу наддържавната власт на международния капитал. Но какъв беше успехът на тази революция? Тук, в залата, стоеше един генерал от новия Райх. Той трябваше да признае, че неуспехът на тази нова власт, в областта на стопанството, е толкова страшен, че народните маси са били разгонвани от улиците, а войниците, които е трябвало да стрелят срещу тълпата, не искали да стрелят постоянно срещу този народ, който е бил докаран до отчаяние, поради некадърността на своето правителство. По-унищожителна присъда не може да бъде изречена! Не искам да говоря за глада на милиони хора, но искам само да посоча последиците от съсипването на нашата валута, което лиши хиляди хора от плода на техния изпълнен с труд живот.

В стопанско отношение тази революция се превърна в огромно нещастие. Най-богатите земи, които изхранваха нашия народ, бяха загубени, а по

изменнически начин бяха продадени области, които са предпоставка за изхранването на нацията! И какво ни пророкуваше в политическо отношение революцията? Чувахме за правото за самоопределение на народите, за Обществото на народите, за самоуправлението на народа. А какво дойде? Световен мир, но световен мир върху обсипаното с нашите трупове поле. Разоръжаване, но само за Германия, за да бъде по-лесно ограбвана. Право на самоопределение, да, но право на самоопределение за всяко негърско племе, а Германия не се смята за негърско племе. Обществото на народите, но едно Обществото на народите само като гарант за изпълнението на мирните договори, но не и за един бъдещ по-добър ред.

А пък народното самоуправление! От пет години на народа не е поставян въпросът, какво становище взема той по отношение на събитията от ноември 1918 година. Начело стои един райхспрезидент, който се отхвърля от подавяващото мнозинство на народа и който не е избран от народа. 17 милиона германци пъшкат под чуждо господство. Едва ли друг път някога на германската нация е било отнето толкова много нещо в пет години, както през тези години на така наречената успяла революция. Направиха ни беззащитни, а с това и безправни; ние станахме парии в този свят. Какво друго са нашите правителствени органи днес, ако не изпълнителни органи на нашите външни тирани?

Какво промени революцията в това, което е най-тежкото в народния живот; какво направи тя, за да подобри и живота на германеца? Как искаха да откъснат германската нация от всички пречки и вериги на нашето по-раншно неидеално схващане за света? Обещаваха да направят германския народ равноправен с другите народи, а какво стана? Всичко може, все още, да бъде променено, дори изгубените области могат да бъдат отново извоювани. Но това, което през тези пет години беше струпано като наша вина, не може никога вече да бъде изличено от нашата история. Всичко, което беше велико, възвишено и свещено, беше смъкнато в калта. Отидоха дотам, че се съгласяваха да изкарват на съд германски герои, да водят във вериги мъже, които не бяха сторили нищо друго, освен това, че се бяха били за своето отечество – и ги осъдиха за присмех на всички чужденци. Клаузевиц беше изрекъл никога тези горди думи: „Тежко и горко на онзи народ, който доброволно поема върху себе си позора на безчестието и на робството, защото по-добре е за един народ да загине честно“.

Позорът на доброволното заробване докарва народа до пълна катастрофа. Може ли някой да каже, че революцията е успяла, когато обектът на революцията, Германия, загива? Та кога ще се сметне, че революцията е успяла? И какво ще трябва да се е случило тогава? Не виждайте в наше лице ограничени реакционери, които само критикуват. Никой не отрича, че тогава, под въздействието на четири и половина годишна война, имаше много неща, които

не биха могли да бъдат по-добре. Всеки изпитваше копнеж да се върне пак у дома си. Големи лишения царяха в отечеството.

Ако революцията иска да бъде смятана за успяла, тогава тя би трябвало да направи преди всичко едно нещо. Френската революция не успя да спаси французите през 1870 г. Но тя спаси честта на нацията и също така и германската революция би трябвало да спаси поне честта на германската нация. Ако тогава Еберт, Шайдеман и техните другари бяха призовали германския народ на борба за свобода; ако и те, като италианските депутати, бяха побързали да идат на фронта; ако бяха възпламенили войниците да не изоставят отечеството; ако не бяхме капитулирали позорно, а бяхме се бранили стъпка по стъпка, тогава, вярвайте ми, днес републиката щеше да стои здраво и никой от нас не би вдигнал ръка срещу нея.

Най-доброто доказателство за това, което казах, виждам в речта на самия прокурор. Прокурорът заяви, че дълбоките корени на събитията лежат в разклатения държавен авторитет. Това, което днес още притежаваме като остатък от един авторитет, води началото си, в края на краищата, още от зародишните клетки на днешния Райх. Фридрих Вилхелм беше онзи, който основа държавния авторитет, великият крал беше онзи, който заяви за себе си:

– Аз съм слуга на държавата!

Това важи еднакво за всички, чак до стария побелял крал-герой.

И до днес още всички ние живеем от този държавен авторитет. Държавният авторитет беше идентичен с благо на народа, той не беше нещо, което се е насочило срещу благо на народа. Карлайл подчертава, че великият Фриц е водил живот, изпълнен с работа, в служба на своя народ.

Вярвате ли, че тези, които през ноември 1918 година дойдоха начело на Райха, имаха чистата ръка, която би могла да запази държавния авторитет на един Фридрих Велики? – Не! Бащата трябва да възплътява авторитета в семейството и ако децата не са послушни, виновен е бащата. Бащата, днешната държава, не може да има този авторитет. Авторитет, изграден върху разрушаването на авторитета – такова нещо няма никъде по света.

Всички ние имаме само един едничък голям копнеж – да дойде пак един Райх, в който отново да има авторитет и в който авторитетът да не се пази с щикове, а да съществува като нещо разбиращо се от само себе си. По-нататък, обвинителната власт говори за разклащане на почитта към закона. В какво се състои тази почит? За всички милиони хора, които не са запознати с адвокатщината, тя се състои в първичното чувство: пред закона всички ние сме

равни. Не нанесе ли революцията точно тук най-тежкия удар срещу първичното чувство на широките народни маси? Не трябваше ли почитта към закона да бъде най-дълбоко засегната, когато малкият човек виждаше, че е обречен на глад, въпреки цялото си трудолюбие; когато държавата смяташе, дребният човек да няма в магазина си повече яйца, отколкото са му отпуснати, но същевременно държавата си затваряше очите пред борсата? Простият човек трябваше да си каже: Аз съм наистина длъжен пред закона, но изглежда, че той не лови другите.

По-нататък, като обосновава обвинението, прокурорството изтъква: Хитлер бил прогласил похода срещу Берлин, той имал на ум това, което е станало днес: опустошението на „Мюнхенер пост“, залавянето на заложници и т. н. В голямата си част, обективно погледнато, това не е вярно. Та какъв смисъл би имало да се допуска за мен, че ще заловя заложници, а след това ще ги пусна да си вървят? Какъв смисъл има да се хвърля на мене вината за събитията в „Мюнхенер пост“, когато аз пращам там хора, за да предотвратят подобни събития? Пред съда е изправен един безразсъден младеж, който е обвинен в това, че е хвърлил един камък срещу прозорците на „Мюнхенер пост“. Пред прокурора, който поддържа обвинението срещу младежа, стоят двата милиона мъртви, които оставиха костите си по бойните полета и които днес се надигат и казват:

– Ние паднахме мърцина, защото този вестник разливаше своята отрова всред народа.

След тях се възправят младите войници, които във Фландрия тръгнаха срещу смъртта с германския национален химн на уста, и викат:

– Вие сте виновни, че ние лежим тук – жертва на вашите престъпления!

После идват изгонените от отечеството им, които бяха прогонени по най-безогледен начин и обвиняват също този вестник, защото и той помогна да бъде съсипана Германия. Там пък, на дъното на морето, лежат нашите горди кораби и обвиняват онези, които спомогнаха да бъде унищожена гордостта на един шестдесетмилионен народ.

Милиони имат днес вътрешното чувство, че законът е загубил от своя престиж, защото хората виждат дребния крадец, но не искат да открият големия коварен убиец на нашия народ. Ако почитта пред закона е намалела, тогава това е и затова защото закон и морал днес не са вече едно и също нещо.

Върховният закон на народа е „мирният договор“. Тогава за пръв път законът беше практически компрометиран в очите на милиони хора; тогава беше подписано нещо, за което се знаеше, че никога не би могло да бъде изпълнено; един закон, който в 414 членове прогласява неморалност и от който

произлязоха безброй други законни мерки. Дойдоха наредби от правителството на Райха, които постановяваха, че оръжията трябва да бъдат предадени, че това и това трябва да бъде разтурено и т. н. Хора, които през целия си живот бяха зачитали закона, за пръв път станаха неизпълнителни. Най-сетне помъкнаха нашите „престъпници от войната“ към Лайпциг, където беше учреден един нарочен съд. Милиони и милиони, дори хора с най-високо обществено положение, които винаги са изисквали зачитане на закона, в един миг станаха врагове на закона.

След това дойде голямото обезценяване на монетата, това, което най-много се хвърляше в очите на народа, когато на човека, който някога беше дал 30 000 марки, сега се заплащаше с 30 000 книжни дрипи.

Зачитането на закона загина малко по малко, защото законът не беше вече идентичен с морала. Днешните законодатели правят закони, без оглед на етика, морал и благоприличие. Ако някога законът ще трябва пак да бъде зачитан в Германия, първата предпоставка за това е: Райхът да излезе от своето голямо нещастие. Едва тогава ще бъде учреден друг съд; едва тогава ще се възвърне зачитането на закона; едва тогава един прокурор, в друг един съд ще стане и ще заяви:

– Обвинявам Еберт, Шайдеман и другарите им... Обвинявам ги, защото те съсипаха един 70-милионен народ!

Щом като дори един малък комендант на крепост, който въпреки най-упорита съпротива е предал крепостта, бива изправян пред военен съд и обвиняван, че е предал с леко сърце твърдината, ще трябва да бъде отправено по-силно обвинение и към онези, които пожертваха Горна Силезия, Рурската област, Рейнската област и Райнпфалц; които пожертваха всичко, без да призоват народа към последна съпротива.

Когато един ден се събере този съд, ще се възвърне и зачитането на закона. Тогава и самият прокурор отново ще намери вътрешната хармония между своя дълг и човешкото чувство. Най-ужасното, от което страда Германия е, че това лошо дело неизбежно ще продължава да ражда лоши дела; всеки държавен чиновник е раздвоен вътре в себе си; дори и прокурорът трябва да прави днес разлика между човек и юрист. Самата обвинителна власт е дала най-добър израз на това чувство, като заявява: „На мястото на нетърпението трябва да настъпи желязно търпение, което да работи в тишина, с радост от делата си да ни осигурява бъдещето, със стиснати зъби да чака, докато узрее жътвата и настъпи часът.“ Това същото, което обвинителната власт очаква от решителния час, го очакваме и ние.

Нашето престъпление беше, че посяхме семето за очаквания час. Това направихме ние.

Кога започна германският упадък? Вие познавате паролата на старата германска система във външно-политическо отношение. Тя гласи: Запазване на световния мир, стопанско завоюване на света. С тези два принципа не може да се управлява един народ. Запазването на световния мир не може да бъде цел на една държавна политика. Само умножаването и запазването на един народ може да бъде цел. Светът не може да бъде стопанско-политически завоюван, без това да се види опасно на другите.

Какво е държава? Държава е днес една стопанска организация, едно сдружение от хора, събрани на глед само с цел да си осигуряват взаимно насъщния хляб. Държавата, обаче, не е стопанска организация, а е народен организъм. Целта на държавата е да даде на народа прехрана и онова положение на могъщество, което му се полага. Германският народ има в Европа, може би, най-лошото положение от всички нации. Военно, политически и географски, той е обграден само от съперници и ще може да се запази само ако безогледно постави на първо място една политика на могъщество.

Две сили имат меродавно значение за бъдещия развой на Европа: Англия и Франция. Англия, с вечно неизменната своя цел да балканизира Европа и да установи едно европейско равновесие, та да не се заплашва нейното световно господство. Тя не е принципен противник на Германия, а само силата, която се опитва да завоюва първото място в Европа. Франция е същинският враг на Германия. Както Англия има нужда от балканизирането на Европа, така Франция има нужда от балканизирането на Германия, за да постигне хегемония в Европа. След четири и половина години тежка борба, най-сетне победата се наклони, благодарение на нашата революция, към коалицията на тези две държави. Резултатът беше следният: Франция стоеше пред въпроса: дали да осъществи своята вечна военна цел, или не. Това ще рече, да унищожи Германия и да я лиши от всички източници за прехрана. Днес Франция вижда осъществяването на своя прастар план да назрява, независимо от това, какво правителство ще стои на кормилото във Франция; главната цел ще остане: да бъде унищожена Германия, 20 милиона германци да бъдат премахнати и Германия да бъде разпокъсана на отделни държави.

Дотам стигна Германия, благодарение жалкото държание на нейното правителство. Така се обяснява и фактът, че малодушните граждани безпомощно се оглеждаха наоколо си и викаха: „Не можем вече да караме така, защото сме беззащитни!“ Тъкмо тук започна, по онова време, нашата задача. Ние поддържахме, че цената на един народ не лежи в мъртвото оръжие, а в живата воля. Когато липсва волята да се вдигнеш за отбрана, тогава никакво оръжие в

света не може да ти помогне. Това внушихме ние на хората по едно време, когато други беззащитни лягаха по корем пред съглашенските комисии. Ние се опитвахме да събудим любов към отечеството и сяхме пак омраза.

Никоя власт няма да ни подаде ръка, ако не е с убеждението, че ръката, която се протегна за помощ, представлява юмрука на 70 милиона хора, който е въодушевен от желязната воля да подемем отново, с всички средства, борбата за свободата и за нашата нация. Това е предпоставката, която ние разбрахме.

Ние искахме да вършим положителна работа, с опита си да просвещаваме масите, но разбрахме, че всяко просвещаване е безцелно, докато разрушителят върши в Германия своите безчинства. На просвещаването трябваше да бъде противопоставена пропагандата на унищожението. Господин прокурорът каза тук, не в лош смисъл, една дума: че ние не сме били демагози. Мога да ви уверя, че ако ние имахме само един грам демагогия, днес не бихме стояли тук. За нас щеше да бъде лесно да преминем в другия лагер. Вярвайте ми, аз също бих бил приет с отворени обятия в другия лагер.

Това, което направихме ние, не беше много съблазнително. Днес то е лесно. Спомням си за едно време, когато тълпата отпращаше към мене една и съща закана: „Долу реакционерът, насъсквачът към война, масовият убиец!“ Едва ли има някой от нас, който да не е бил бит до кръв. Това, което направихме ние, направихме го не като демагози, а с вярата, че то трябва да стане, пък макар и ние да загинем, без да сме се питали, дали ще спечелим победата. Ние действахме със съзнанието, че изпълняваме своя дълг – и наистина го изпълнихме. Ние просвещавахме масите и когато веднъж аз изрекох името на началника на генералния щаб през световната война, който сега стои пред вас, чу се вик: „Долу Лудендорф!“. Ако днес се разнасят други викове и ако днес ни посрещат с ликуване, това е доказателство, че народът, за наша радост, започва отново да проглежда. И моят приятел Рьом сътрудничеса в тази просветителна работа в „Сдружението на бойното знаме“. И той беше готов да се остави да бъде заплюван и бит, но да твърди: „Ние сме германци и се гордеем с това; ние няма да изоставим своето отечество“. Също и моят приятел Вебер от Оберланд е бил бит.

Изхождайки от едно и също сърце и от едно и също чувство, ние всички желяехме едно и също нещо. Ние продължихме своята сеитба, особено в онези дни на нещастия, изглеждащи просто ужасни, когато правителството на германския Райх се отказа, с няколко красиви фрази, от Рурската област.

Тогава ние се събрахме и заявихме, че искаме да развием пропагандата до краен предел. Ние искахме да създадем една вълна от възмущение и да изпратим сред народа стотици оратори с повика: Вдигнете се, раздвижете се, не оставяйте Рурската област да бъде откъсната от вашето германско отечество, окажете

съпротива, започнете с това, да наложите, щото германският народ сам да определя съдбата си и да не се оставя да бъде управляван от хората на 1918 година!

Лосов каза тук, че през пролетта е говорил с мен и тогава не бил забелязал у мене стремеж да постигна нещо за себе си, но че съм искал да бъда само пропагандист и будител. Колко дребнаво мислят дребните хора! Бъдете уверени, – аз не смятам, че заслужава човек да се стреми към министерски пост. Аз смятам, че за един голям човек не е достойно да иска да завещае на историята своето име само чрез това, че е станал министър. В такъв случай човек би могъл да се изложи на опасността да бъде погребан до други министри – нека назова само имената Шайдеман и Вецхофер. Аз не бих искал да почивам заедно с тези хора в една гробница.

Онова, което имах пред очите си, беше още от първия ден хиляди пъти по-голямо от това, да стана министър. Аз исках да стана унищожителят на марксизма. Аз ще разреша тази задача и когато я разреша, тогава за мен титлата министър ще бъде нещо смешно. Когато за пръв път застанах пред гроба на Вагнер, сърцето ми се преизпълни с гордост от това, че там почива един човек, който е забранил да пишат на гроба му: „Тук почива тайният съветник, музикалният директор Негово Превъзходителство барон Рихард фон Вагнер“. Аз се гордеех с това, че този човек, и толкова много хора от германската история, се задоволяват с това, да завещаят на потомството своето име, а не своята титла! Не от скромност исках аз тогава да бъда „тръбач“; това е най-висшето, другото е дребна работа.

Когато беше основано Държавното главно комисарство, тогава и у мен стана една промяна. Беше време, когато аз вярвах, че все пак, може би, ще мога да водя борбата срещу марксизма с помощта на държавната власт. Януари 1923 година ме накара да разбере, че това едва ли беше възможно. Предпоставката за сразяването на марксизма не е най-първо Германия да бъде освободена; Германия никога няма да бъде освободена, преди да бъде сразен марксизмът. Тогава аз се оттеглих и не мислех за нищо друго, освен да разширявам Движението, докато то, като буйна вълна, се разлее по цяла Германия.

Но ето, че дойде Държавното главно комисарство и тогава започна борбата, която аз от самото начало не одобрявах. Малкият господин трябваше сам да признае, че аз не съм се натрапил на Държавното главно комисарство, а че са ме търсили, няколко дни са ме търсили. Аз не вярвах във възможността да се прокара тази борба. Ако тук се изтъква, че думата преврат трябва да се схваща иначе, ние не знаехме това; ние давахме на тези думи тяхното историческо значение.

Господин фон Кар заяви тук, че той не бил се интересувал от политика дотогава, докогато през март 1920 година го поканили да стане от леглото и да се отдаде изцяло на политиката. Аз мисля, че птичката трябва да пее, защото е птичка. И един човек, който е роден за политик, трябва да се занимава с политика, независимо от това, дали е на свобода или е в затвора, дали седи на плюшен стол, или трябва да се задоволява с една твърда пейка; съдбата на неговия народ ще го вълнува от ранна сутрин до късна нощ.

Кар трябваше един ден да стане дори диктатор. Моля да си спомните две неща, които каза този човек. Той каза, че не бил искал, но бил заставен. Втора една негова фраза гласеше, че той не бил се натрапвал, а че бил принуден. Който е роден за диктатор, той не бива заставян, а сам желае; не бива изтиква напред, а сам се изтъква. Не е там работата, че такова нещо би било нескромно; нима е нескромно от страна на един работник, когато иска да му се даде тежка работа? Да не би да е дръзко от страна на един човек с високо чело, когато денонощно мисли, докато най-сетне подари на човечеството някое откритие? Който се чувства призван да управлява един народ, няма право да казва: „Ако ме желаете, ако ме повикате, ще работя с вас“. Той има задължението да стори това. Вярвайте, че именно, такива хора са били Шарнхорст, Йорк, Гнайзенау или най-после, барон фон Щайн, който, с преизпълнено от омраза сърце, беше извикал: „Искам да смажа Наполеон!“.

Това, което не виждам у Кар, то е, според мен, най-характерното нещо за големия човек. Господин фон Кар беше популярен. Това, което му липсва, беше неотдавна изразено от Мусолини със следните думи: „Не бих искал да живея на този свят, ако не се чувствах заобиколен от любов и омраза“. Кар имаше популярност, но нямаше гръб, който да носи омразата. Той не беше героична натура. Мислите ли, че бях дръзък, че след като опознах по-добре този човек, тогава, когато искаха да ме спечелят, веднага заявих: Струва ми се, че борбата при такова водачество няма изгледи за успех!

Господин прокуроре, както вие казвате в обвинителния акт, че би трябвало да чакаме със стиснати зъби, докато узрее жетвата, така и ние чакахме. И когато дойде човекът, ние извикахме: Жетвата е узряла, часът е настъпил! Едва тогава, след дълго колебание, аз се съгласих да участвам, но веднага поставих две условия: аз исках да получа политическото ръководство в своята ръка и второ, исках ръководството на организацията, за която копнеехме всички ние и за която и вие вътрешно също така копнеете, да получи героя, който, най-сетне, е призван за това в очите на цяла млада Германия. Свидетелят заяви подигравателно, че трябвало да бъде взет Лудендорф, защото тогава войската нямало да стреля. Престъпление ли е това от моя страна? Държавна измина ли се криеше в това, че аз казах на Лосов: „Както вие започвате борбата, ще стигне до борба; но както аз си представям работата, няма да се дойде до борба.“

Четири и половина години аз стоях рамо до рамо със своите другари на бойното поле. Мислите ли, че бих могъл да вдигна пистолета срещу някого, който тогава е стоял рамо до рамо с мен? Нима някой от нас би могъл да убие някого от тези, на които трябва да гледаме един ден като на водачи в борбата? Та нали всички ние преследвахме целта – да дойде часът, в който тази малка войска от сто хиляди души ще бъде увеличена и в който ние пак ще тръгнем рамо до рамо с тях! За нас тогава положението беше ясно.

Това, което сега се заявява тук допълнително, тогава не беше известно. Какво искахме ние на 8 ноември вечерта? В Райха всички господа искаха да имат една директория. Това, към което се стремят в Райха, не може да бъде осъждано в Бавария. Директорията вече съществуваше в Бавария, тя се състоеше от господата Кар, Лосов и Зайсер. За някакво законно правителство ние не знаехме нищо повече, само се бояхме, че при последното решение, може би, ще се появят още някои пречки.

Тук се учудват на нашата сплотеност, въпреки различните формални възгледи. За мене казват, че съм бил, в края на краищата, републиканец, за Пьонер – че бил монархист, а Лудендорф бил верен на династията на Хоенцолерните. Да бъдат сплотени толкова различни хора, това е доказателство за силата на нашата идея. Съдбата на Германия не се заключава в републиката или в монархията, а в съдържанието на републиката или на монархията. Това, срещу което се боря, не е държавната форма като такава, а жалкото ѝ съдържание. Ние искахме да създадем в Германия онези предпоставки, които единствени биха вдигнали от нас железния юмрук на враговете ни. Ние искахме да създадем ред в държавните финанси; да изгоним търтеите; да подемем борба срещу международното борсово заробване и срещу създаването на тръстова система в цялото наше стопанство; да водим борба срещу политизирането на синдикатите; но, преди всичко, трябваше да бъде отново въведен най-високият дълг на честта, който ние познавахме като германци: дългът да се носи оръжие, военната повинност. И аз ви питам сега: това, което ние искахме, държавна измяна ли е? Най-после, ние искахме нашият народ да бъде доведен до бунт срещу застрашаващото ни поробване; искахме да настъпи най-сетне времето, когато нямаше да приемаме вече плесница след плесница, с вечно овче търпение.

Сега се казва: Но Негово Превъзходителство фон Кар, фон Лосов и фон Зайсер не желаеха събитията на 8 ноември вечерта. Обвинителният акт сочи, че ние сме тикнали господата в едно положение на принуда. В положение на принуда бяхме изпаднали ние, и то заради тези господа; те ни тикнаха в него. Господин фон Кар трябваше да каже почтено: „Господин Хитлер, под преврат ние разбираме нещо друго, под поход срещу Берлин ние разбираме нещо друго“. Той би трябвало да има доблестта да ни каже: „С това, което правим тук,

ние преследваме по-други цели, отколкото мислите вие“. Той не направи това и последиците тежат изключително върху тези трима господа.

Сега трябва да отправя две молби. Най-напред, аз не моля за себе си лично. В моите очи би изглеждало жалко да се моля за нещо, за което зная, че ще ми бъде признато от поколенията. От господата Кар, Лосов и Зайсер ми беше обяснено, че разчистването на сметките с Берлин ще стане в посочената форма. Господа съдии, вие можете да вярвате това или не. Едно не можете да отречете: че аз съм осведомявал моите хора, именно, в този смисъл. Затова вие имате дълг да признаете поне за тях, че не са виновни. Ако не искате да признаете същото и за мене, добре. Но за другите, за които казвам, че така съм ги осведомявал, трябва да го признаете. Защо моля за това? Организацията беше създадена, вие знаете по какви съображения – и в нея беше въведен принципът на непрекословното подчинение. Не оставяйте да отидат в затвора хора, които са действали съобразно с наложения им дълг на послушание.

На второ място ви моля за нещо – пак не за себе си – за нещо, което, според мене, един ден ще бъде срамно и позорно за германския народ. Обвинителният акт предвижда прилагането и на параграф 9 от закона за защита на републиката. Не прилагайте този параграф! Като ученици вие също сте изучавали германската история и сигурно изпълнени от срам, сте прелиствали онези места, където се говори за времето, когато най-добрите хора на нашия народ са бивали изгонвани, щом са ставали неудобни на министрите. Аз бях в продължение на четири години въвн от земята, която трябва да наричам свое отечество. Тогава, с жарка любов броях часовете, които щяха да ми позволят да се върна от Франция в нея. Ако би било необходимо и днес бих излязъл въвн от отечеството си, дори като изгнаник. Но погрижете се, щото в бъдеще да не се повтаря най-големият позор на германската нация. Белег на низост у един народ е, когато неговите членове не са вече в състояние така да се зачитат взаимно, че да не се стига до изгнаничество. Това, което се прави тук в последните месеци, да се екстрадират германци, които не са желали нищо друго, освен щастието на отечеството, това един ден ще хвърля горчив срам в лицето на стотици хиляди германски момчета, и те ще си казват: Колко позорни сме ние, в това отношение, в сравнение с други народи!

Сега трябва да се спра на нещо, което твърди обвинителната власт: „Ние подлежим на наказание, защото предприятието не е неуспяло. Делото от 8 ноември не е неуспяло! То щеше да е неуспяло, ако някоя майка дойдеше при мене и ми кажеше: господин Хитлер и моето дете тежи на вашата съвест! Но аз мога да ви уверя, че нито една майка не е дошла. Напротив, дойдоха хиляди други и се наредиха в нашите редици. За младите хора, които паднаха, един ден ще се казва, както може да се прочете наobeliska: „И те умряха за освобождението на отечеството.“ Видимият белег за успеха на 8 ноември е това, че като последица от него младежта се надигна, подобно на буйна вълна и се

сплоти. Най-голямата печалба на 8 ноември е тази, че той не доведе до отчаяние, а допринесе за запалването на най-силно въодушевление в народа. Вярвам, че ще дойде часът, когато масите, които днес стоят на улицата с нашето знаме на пречупения кръст, ще се обединят с другите и че кръвта няма да ни дели вечно. Когато научих, че именно полицията е стреляла, аз изпитах едно щастливо облекчение: Поне не беше войската... Тя си бе останала все така непоковарена, както и по-преди. Ще дойде ден, когато войската ще застане на наша страна – офицери и войници.

Войската, която ние обучихме, расте от ден на ден, от час на час, все по-бързо. Точно в тези дни аз имам гордата надежда, че един ден ще дойде часът, когато тези буйни чети ще станат дружини, дружините – полкове, полковете – дивизии; когато старата кокарда ще бъде извадена от калта; когато старите знамена отново ще се понесат, развени, напред; когато ще дойде примирието при вечния последен Божи съд, пред който ние сме готови да застанем. Тогава измежду нашите кости и измежду нашите гробове ще заговори гласът на онзи съд, който единствен е призван да ни съди. Защото не вие, господа съдии, ще произнесете присъдата над нас; присъдата ще произнесе вечният съд на историята, която ще си каже думата върху обвинението, което се отправя срещу нас. Присъдата, която вие ще издадете, аз я зная. Но онзи съд няма да ни пита: Извършихте ли държавна измина, или не? Онзи съд ще съди нас, ще съди началника на генералния щаб на старата войска, ще съди неговите офицери и войници, които като германци, са желали най-доброто за своя народ и за своето отечество, които са искали да се борят и да умрат. Ако щете хиляди пъти ни признайте за виновни – богинята на вечния съд на историята ще скъса с усмивка обвинителния акт на прокурора и присъдата на съда: защото тя ще ни оправдае!

Първите стъпки на новата власт

прокламация към германския народ от новото германско правителство

Издадена на 1 февруари 1933 г.

Изминаха се повече от 14 години от онзи катастрофален ден, в който германският народ, заслепен от вътрешни и външни обещания, забрави ценностите на своето минало, своята чест и свобода, с една дума – загуби всичко.

От този ден на предателство, Провидението отказа на нашия народ своята благословия. От тогава враждата и омразата свиха гнездо в Германия.

Милиони от нашите най-добри граждани и гражданки, принадлежащи на всички обществени класи, наблюдаваха с отчаяние в душата разрушаването на германското единство, разлагането му в хаос от егоизъм и политически разногласия, в сблъсквания на стопански интереси и противоречия на идеи.

Както често се е случвало в нашата история, така и сега, от този фатален ден насам, Германия представлява една картина на разложение, която разкъсва сърцата ни. Ние не почувствахме нито „братството“, нито „равенството“, което ни обещаваха, а напротив, загубихме и „свободата“ си. Разхлабването на нашето интелектуално единство, разклащането на нашата вътрешна мощ, бяха последвани от падението на нашия политически престиж в света.

Дълбоко проникнати от убеждението, че през 1914 година германският народ влезе във войната при пълното съзнание за своята невинност и освободен в съвестта си от всяка отговорност за нея, ние мислим, че злата съдба, която ни преследва от 1918 година насам, не е нищо друго, освен една фатална последица от нашето вътрешно разложение. Но и останалата част от света е не по-малко разстроена от силни вътрешни кризи. Ние видяхме, как изчезва равновесието, което някога много способстваше за разбирателство между народите, изхождащи от възвишената нужда за една близка солидарност между тях. От тази именно солидарност, която носеше толкова много изгоди в международния стопански живот, народите се отклониха.

Погрешните понятия за победители и победени унищожиха взаимното доверие между народите, както и доверието в техните стопански отношения. Мизерията сред нашия народ е ужасна. Милиони индустриални работници са изхвърлени на улицата и гладуват, а това обстоятелство беше предвестието за обединяването на цялата средна класа от занаятчии и работници. Ако този

разгром засегне и германския селянин, то ние няма да закъснеем да се намерим в навечерието на една катастрофа, размерите на която не биха могли да се предвидят. Не само Германия ще изчезне в един такъв разгром, но и двехилядолетни ценни плодове на световната култура и висшите блага, оставени от човешкия труд като наследство на поколенията.

Процесът на този разгром се възвестява от застрашителни симптоми. Комунистическите методи на борба, съчетани с престъпна лудост и придружени от стихийна и невероятна жестокост, се опитват да отровят и разпокъсат окончателно народа, който и без това е дълбоко разгърсен от събитията. Техните намерения са да отворят пътя на един нов период на своето господство, който за сегашните времена ще бъде още по-катастрофален, отколкото периодът след ноемврийската революция на 1918 година и ще бъде преизпълнен само с обещанията на техните доктринерни агитатори.

Комунистите оскверниха светостта на семейството, потъпкаха всяко съзнание за чест и вяност, за нация и отечество, за култура и народно стопанство. Те отидоха още по-далеч: те посегнаха на здравите основи на нашата религия и нашия морал. Техните разрушителни и отрицателни учения не пощадиха нищо от това, което съществува. 14-годишното управление на марксистите разори Германия; една година болшевишко управление би я обезличило окончателно. Богатите и велики придобивки на световната култура ще изчезнат в един хаос, или ще се превърнат на жалки руини. Дори страданията през последните петнадесет години не биха могли да се сравнят с плачевното положение на Европа, в центъра на която би се развявало червеното знаме на разрушението. Дано хилядите ранени и духът на загиналите мъченици – жертви на вътрешните междуособици в Германия, ни предупредят за приближаващата буря.

В тези съдбоносни за сигурността и бъдещето на германския народ моменти, ние сме повикани начело на управлението от райхспрезидента на Германия. Знаменит боен водач през световната война, Хинденбург тогава ни повика на бойните позиции, а сега ние, хората на политически партии и групировки, сме повикани от него на работа в нашата собствена земя, под негово ръководство, за да служим вярно на отечеството. Почтеният старец и германски райхспрезидент ни помогна да си подадем ръка за изпълняването на тази благородна мисия. Ето защо, ние, като народни водачи, се заклеваме пред Бога, пред нашата съвест и пред народа, че ще изпълним решително и неотклонно мисията, която е поверена на нас, като народно правителство.

Наследството, което поехме, е ужасно тежко. Задачата, която ни предстои да разрешим, е една от най-трудните и такава, каквато от незапомнени времена едва ли е била поставяна пред държавни мъже на Германия. Но вярата у нас е

безгранична, както и доверието, което имаме помежду си, защото ние вярваме в нашия народ и в неговите безсмъртни качества.

Селяни, работници и граждани, всички трябва вкупом да жертвате вашия дял за изграждането на нова Германия!

Народното правителство мисли, че негов върховен дълг е да възстанови единството в ума и волята на нашия народ. То ще спаси и защитава основите, върху които се изгражда силата на нашата нация; то ще покровителства християнската религия, която е основата на нашия човешки морал и ще пази семейството като първоначална клетка на нашия обществен и политически организъм. Без да различава касти и класи, то ще внуши на нашия народ съзнанието за неговото народностно и политическо единство, както и за дължностите, които му се падат. То ще отдаде приличната почит, която дължим на нашето велико минало и на гордостта на нашите стари традиции, които са основата за възпитанието на германската младеж. То ще обяви безпощадна война на теории и учения, които опорочават разума, политиката и културата.

– Германия не може да изчезне, тя няма да потъне в анархията на комунизма.

Обуздавайки размирните инстинкти, германското правителство ще възстанови народната дисциплина като ръководен принцип на нашия живот. За постигането на тази цел, то ще поддържа най-енергично и с нужното строго внимание всички народни институти, които съставляват истинска гаранция за стабилността и силата на нашия народ.

Народното правителство ще разреши голямата задача за стопанското преустройство на Германия, в рамките на два големи четиригодишни плана, в смисъл:

1) да спаси германският селянин, да осигури доходността на стопанството му, с цел да се гарантира прехраната на страната – обстоятелство, което е основата на националния живот;

2) да се спаси германският работник, чрез вземане резултатни мерки против безработицата.

В продължение на 14 години управниците преди нас създадоха милионни армии от безработни. Народното правителство е решено, с непоколебима енергия и желязно постоянство, да прокара следния план:

В един период от четири години германският селянин трябва да бъде спасен от беднотията и нуждата.

В продължение на четири години безработицата трябва да бъде премахната окончателно.

Изпълнението на тази програма създава едновременно предварителните условия за повдигането на останалите сектори от народното стопанство.

Наред с тази величава програма за въздигане и прочистване на нашето стопанство, националното правителство ще изработи една програма и ще намери средства за държавното преустройство на Германия, на германските провинции и общини, относно тяхната администрация и финанси. Само при такива условия, идеята за поддържането на една федеративна форма в управлението на Германия може да стане полезна и жизнеспособна действителност.

Крайъгълните основи на нашата програма са: задължителната трудова повинност и политиката за вътрешна колонизация.

Грижите за всекидневния хляб са съпроводени и от грижите за изпълнението на социалните задължения, относно поддръжката в случай на болест и старост.

Икономии в администрацията, покровителство на труда и на нашите земеделски маси, както и използване плодовете и преимуществата на личната инициатива, са най-големите гаранции за предотвратяването на всеки експеримент, който би поставил в опасност нашата валута.

Що се отнася до външната политика, националното правителство мисли, че неговата най-висша задача е, да пази жизнените права на Германия и да възвърне свободата на нашия народ. Твърдо решено да сложи край на безредието и хаоса, от които страда Германия, то ще положи всички усилия да включи германската държава в общежитието на другите народи, като държава с равноправна стойност, следователно като държава с равни права като другите. С оглед на това, правителството е проникнато от великия дълг, който му се налага, уповавайки се на един свободен и равноправен народ, да се намеси за поддържането и затвърдяването на мира, от който светът днес повече от всякога има нужда.

Дано добре разбраната симпатия на другите народи да съдейства за изпълнението на тези надежди, които ние изказваме и храним в дълбочината на нашето сърце, за благоденствието на Европа и на целия свят.

Колкото и голяма да е нашата любов към армията, носителка на нашите емблеми и символ на нашето славно минало, ние ще бъдем, обаче, честити, ако другите държави ограничат своето въоръжение и с това направят завинаги безпредметно увеличението и на нашата армия.

Но за да може Германия да реализира това политическо и стопанско възобновяване и да може съвместно да изпълни своите задължения към другите държави, е необходимо, преди всичко, да се отстрани разложението вътре в Германия, което една комунистическа опасност може да докара.

Като членове на правителството, ние чувстваме отговорността, която носим пред германската история, за пресъздаването на една добре организирана обществена сила и следователно, за отстраняването безумния дух на класово разделяне и класови борби. Това, към което се стремим, не е да облагодетелстваме само известни обществени групи, а целия германски народ, неговите милиони селяни, граждани и работници, на които съдбата ще бъде: да превъзмогнат солидарно трудностите на днешното време, или заедно да загинат.

Въодушевени от твърдото убеждение, верни на нашата клетва, ние искаме – предвид безсилието на Райхстага да подкрепи такова дело – да поставим германския народ начело на програмата, която му предстои да изпълни и изпълнението, на която ние ще изведем на добър край.

Райхспрезидентът фелдмаршал фон Хинденбург ни призова във властта и ни натовари да дадем възможност на народа да се издигне чрез своята солидарност.

Ето защо, ние отправяме позив към германския народ да подпише, заедно с нас, този акт на помирение. Националното правителство иска да работи и ще работи.

То е решено да поправи, в разстояние на четири години, сторените в продължение на четиринадесет години грешки. Но то не може да очаква разрешението да дойде от тези, които предизвикаха разорението.

Партиите на марксистите и на техните сподвижници имаха достатъчно време в продължение на 14 години да покажат, какво са в състояние да извършат.

Резултатът е катастрофален.

Сега ние искаме от германския народ да ни даде четири години време и след това, той ще може да съди за нашите дела. Верни на заповедта на райхспрезидента, ние се залавяме за работа. Дано Провидението благослови

нашето дело, да ни насочи и вдъхнови в избора на нашите средства и да ни направи достойни за доверието, което народът има към нас. Ние започваме борбата не за себе си, а за Германия.

Правителството на Германия:

Адолф Хитлер, фон Папен, Барон фон Нойрат, д-р Фрик, Граф Шверин фон Крозик, д-р Хугенберг, Зелдте, д-р Гюртнер, фон Бломберг, Елц фон Рюбенах, Гьоринг.

Речта на фон Хинденбург

президент на германия

(Произнесена в Потсдам на 21 март 1933 год., по случай откриването на Райхстага на народното възраждане).

С указ от 1. февруари тази година аз разпуснах Райхстага, за да може германският народ сам да се произнесе и вземе становище спрямо новото, повикано от мен правителство на народното групиране. В изборите на 5-ти март за народни представители, мнозинството от народа се произнесе в полза на правителството, повикано на власт по мое доверие и по този начин му се осигури една конституционна основа за неговата дейност.

Трудни и многобройни са задълженията, които ви предстоят, на Вас г-н Канцлере, и на Вас г-да Министри. В областта на вътрешната и външна политика, в народното стопанство, както и в световното стопанство, предстоят трудни въпроси за разрешаване. Аз зная, че канцлерът и правителството имат твърдото желание да ги разрешат, и аз се надявам, че вие Господа, членове на новия Райхстаг, ще разберете ясно положението и ще подкрепите правителството, като му окажете широко съдействие в неговите начинания.

Свещената обител, в която днес сме събрани, ни извиква да си припомним за старата Прусия, която – вдъхновявайки се от страх от Бога – успя да се издигне със съвестен труд и кураж и с безграничен патриотизъм. На тази здрава основа тя успя да обедини германския народ. Дано духът, който се излъчва от тази престолна обител, осени новите поколения и ги освободи от егоизма и партизански разногласия, дано той ни сближи в едно национално самосъзнание и духовно единение в полза на една свободна, вътрешно единна и горда Германия.

С тези пожелания поздравявам Райхстага и му пожелавам успех в новата му законодателна задача и давам думата на райхсканцлера.

Към осъществяване на партийната програма

Програмна правителствена декларация, направена от райхсканцлера Адолф Хитлер пред райхстага на 23 март 1933

Представители и Представителки от Германския Райхстаг!

В съгласие с правителството на Германия, Националсоциалистическата партия и Германската народна партия поеха инициативата да ви предложат гласуването на един закон, който има за цел да премахне лишенията от германския народ и въобще трудностите на Германия. Мотивите, да прибегнем към тези изключителни мерки, са следните:

През ноември 1918 година партиите на марксизма заграбиха изпълнителната власт чрез революция. Монарсите бяха свалени, органите на Райха и на федерираните държави изгонени, съществуващата конституционна система премахната. Успехът на революцията спаси авторите на този атентат от намесата на правосъдието. Те се опитаха да оправдаят постъпката си с твърдението, че Германия и нейните правителства носеха отговорността за обявяването на войната.

Това твърдение е в основата си лъжливо. Тези неоснователни обвинения, угодни на нашите неприятели, отпосле позволиха да се извършат страшни неправди над целия германски народ. За германския народ, за грамадната част от трудолюбивите граждани настъпи един период на безконечни нещастия, след като светът беше подмамен и после излъган, че ще бъдат приложени четиринадесетте точки от посланието на Уилсън.

Всичките обещания на ноемврийските заговорници се оказаха, ако не съзнателни маневри на политически лъжи, то поне осъдителни илюзии. В своята цялост, „победата“ на ноемврийската революция облагодетелства само една незначителна част от народа, докато грамадното мнозинство, което изкарва прехраната си с пот на чело, не почувства нищо от тази „победа“.

Инстинктът за самосъхранение налага на партиите и лицата, които са виновни за това положение, да предявяват хиляди извинения. Но едно спокойно сравнение между постигнатия от тях резултат и тържествените обещания в началото, ще ни даде потресващ обвинителен материал против отговорните управници на тази престъпна трагедия, небивала досега в историята на германския народ.

В продължение на последните четиринадесети години германският народ претърпя, във всички области на живота, такива падения, че едва ли е възможно човек да си представи по-големи от тях. Стига човек да си помисли за основните ценности на германския народ, за политико-стопанските блага, които той е наследил и лесно ще му бъде да се запита, какво по-страшно би могло да го сполети в тези времена.

Макар че германският народ трудно се поддава на влияния върху неговата чувствителност и неговите политически разположения, все пак той започна да напуска все повече и повече партиите, организациите и обществените течения, които се явяваха в неговите очи като виновни и отговорни за това положение. Онези, които по лични убеждения останаха верни на Ваймарската конституция, представляват сега една незначителна частица от германския народ.

Един внимателен анализ на събитията в Германия през последните 14 години – без оглед на тяхната стремителност или застой – ще ни увери, че ние сме вървели към разложение. Тази тъжна действителност е още една от причините за общото отчаяние. Народът призна необходимостта, да напусне окончателно идеите, партиите и личностите, в които с право виждаше дълбоките причини на националното падение.

Ето защо, Националсоциалистическото движение, въпреки страшните преследвания, на които беше подложено, успя да обедини германския народ и да го подготви духом към отбранителни действия. В съгласие с други националистически организации, националсоциалистите успяха, само за няколко седмици, да отстранят онези тъмни сили, които господстваха от 1918 насам и чрез революция да предадат властта в ръцете на народното управление. На 5 март 1933 германският народ даде своето съгласие.

Програмата за въздигането на германския народ и на Германия е продиктувана от безграничното отчаяние в нашия политически и стопански живот.

Правителството, произлизащо от националната революция, е убедено, че нещастията бяха причинени от вътрешни разрушения, нанесени на нашия обществен организъм. Ето защо, то си поставя задачата, да отстрани тези недъзи, защото те и в бъдеще ще пречат на народното възраждане.

Народното разложение, систематически предизвиквано от грешките на марксизма, който създаде непримирима борба на идеите, води към истинско унищожаване главните устои на обществения живот.

Това разрушително влияние е обхванало всички основи на нашия обществен строй. Враждебното и опозиционно поведение на хората, вследствие техните идеи за държавата, за обществото, за религията и морала, за семейството, за народното стопанство и собствеността, възбужда противоречия, които водят към война на всички против всички. Изхождащ от либералистичния дух на миналото столетие, този разрушителен процес ще завърши, по силата на един фатален естествен закон, в комунистически хаос.

Проявата на най-първичните инстинкти води към отъждествяване на известни политически теории с най-престъпни деяния. Като започнете от най-просташкото разбойничество, разграбване на магазини, палежи, вредителства по железопътните линии, – всички тези престъпни деяния придобиваха своето морално оправдание с окачествяването, че това са „политически дела в служба на комунистическата идея“.

Терористическият метод на комунистите, индивидуален и колективен, отне на националсоциалистите само за няколко години повече от 300 души загинали наши другари и други десетки хиляди ранени.

Подпалването на Райхстага, това престъпно деяние, като предвестие на редица злодеяния от голям мащаб дава само бледа представа за това, което можеше да сполети Европа от възтържествуването на това демонично, разрушително учение. Ако днес една част от печата, особено онази извън Германия, се старае – като се вдъхновява от политическите лъжи, издигнати до принцип от комунистите – да сравнява германското народно възраждане с онзи престъпен акт, то това засилва още повече моето решение, да не жая никога усилие, за да осигуря и то в най-скоро време, възмездието за това престъпление чрез публично ексукутиране на престъпника и неговите съучастници.

Германският народ, както и останалият свят, не са си дали достатъчно сметка за размерите на проектираните от комунистите страшни действия. Благодарение на бързата намеса на германското правителство, разрушението беше предотвратено. Ако комунистите бяха успели, те щяха да запалят цяла Европа и голяма част от тези, които, поради омраза към Националното движение, се сдружават с тях, в Германия и извън Германия, щяха сами да станат жертва на комунистическите изстъпления.

Върховната грижа на германското правителство ще бъде, да изкорени този бич, не само в интереса на Германия, но и в интереса на цяла Европа. То няма да изпусне предвид обстоятелството, че в дадения случай не се касае само да се борим против комунистическото учение и неговите опасни последствия, както и да премахнем комунистическите сдружения, но и да възвърнем германското работничество към националната държава.

Само едно истинско народно управление, поставено над интересите на класи и касти, ще бъде в състояние да изтръгне от заблуждение основните елементи, върху които то трябва да почива. Постигането на едно такова единство в идеите на германския обществен организъм е толкова по-важно, защото само то може да даде възможност за поддържане приятелски отношения с другите държави, без да ни тревожи обстоятелството, какви са тенденциите, принципите или схващанията, които господстват при тях. Премахването на комунизма в Германия не е само една вътрешна германска работа. И останалите народи по света са заинтересовани, че ако комунистическият хаос завладее една гъсто населена страна, каквато е Германия, бедата ще се разшири, особено в западна Европа и никой не би могъл да предвиди съсипващите политически и стопански последствия. Вътрешното разединение на нашите обществени единици докара съдбоносно отслабване на върховната държавна власт. Разколебаването в доброто име на германското правителство – съдбоносно последствие от несигурността вътре в страната – е възбудило в чужбина настроения и е дало повод да виреят идеи, които са несъвместими с единството на Германия. Колкото и значителна да е заслугата и индивидуалната стойност на германските държави, на традициите, които са легнали в основата на тяхното развитие, все пак ние не можем да отстраним горчивата истина, че прекаленият сепаратизъм, който характеризира самоуправлението на германските федерирани държави в миналото, не само не е бил полезен, но, напротив, се е оказвал често пъти вреден за нашето положение в света, както и за съществените нормални условия на вътрешния живот.

Но задачата на една разумно ръководена държава не се състои в това, да премахне изведнъж преимуществата на едно органическо развитие, за да си осигури прилагането на теоретичния принцип, за безрезервната централизация. Нейна длъжност е да издигне в основно начало единството на ума и волята на народното правителство, следователно, идеята за една Германия, обединена и затвърдена против всяко колебание.

Процъфтяването на нашите общини и провинции, както и отделното съществуване на всеки германец, е непосредствено зависимо от покровителството на държавата. Обаче, германското правителство не мисли, със закона за пълномощията, да премахне федералните провинции. Но то ще вземе мерки, които още от днес и завинаги ще осигурят единството в политическите мероприятия на Райха и в отделните германски провинции. Колкото по-голяма бъде връзката между разума и волята, толкова по-малък ще бъде в бъдеще интересът на Райха да се налага в областта на културното и стопанско самоуправление на отделните провинции. Съвсем изключено е да търпим едно положение като това, което напоследък констатирахме: да виждаме правителства на отделни федерални държави и на Райха, да си служат с модерни и осъдителни мерки и средства за политическа пропаганда. Аз няма да допуска

това занапред по никакъв начин и правителството ще вземе в бъдеще всички строги мерки, за да не се повторят печалните факти да виждаме министри от германските правителства да се обвиняват взаимно, да се унижават и излагат пред общественото мнение по света, да се критикуват в големи събрания и да си служат за тази цел дори с радиото.

Друго едно обстоятелство, което е спомогнало да се обезценят законодателните учреждения в очите на народа е това, че, дори в нормални времена, народът е бил двадесет пъти повикан, в един кратък период от четири години, да се яви пред урните, било за Райхстага, било за парламентарните представители в отделните държави. Германското правителство ще съумее да извлече в полза на Райха и провинциите урок от миналото и да даде реален вид на изразената народна воля.

Реформи във вътрешния живот на Германия ще последват автоматично от самото жизнено развитие на страната. Целта на тези реформи е да се създаде една конституция, която да съчетава народната воля с престижа и авторитета на държавата. Правителството, изхождащо от народната революция, смята, че е негов върховен дълг – като има предвид доверието, което народът му изрази в последните избори – да отстрани всяко влияние на вредните елементи върху обществения и държавен живот на Германия. Теоретичното равенство пред законите не дава равенство на тези, които по принцип отричат законите и равенството; тази теория за равенство, според нашите противници, теория, облечена в мантията на техните демократични учения, не ни дава никакво основание да им предадем свободата на германския народ.

Правителството, обаче, ще защитава равенството пред законите на всички германски граждани, които са съгласни с върховните интереси на Германия и които не отказват своята подкрепа на правителството.

Нема съмнение, че германското правителство най-напред ще подведе под най-строга отговорност духовните водачи и вдъхновители на тези гибелни теории, като вземе предвид, че трябва да се спасят заблудените и увлечените от тях германски граждани.

Германското правителство смята, че милиони германски работници, които са заразени от лудостта на комунистически и разрушителни учения, са нещастни жертви на непростимата слабост на бившите правителства. Вместо да предприемат строги и безпощадни мерки против разпространението на тези учения, нашите предшественици, напротив, провъзгласиха и защитаваха тези превратни идеи като една държавна догма. Правителството ще сложи край на този държавен скандал. Сега предстои на Райхстага да вземе становище. Съдбата

на комунизма и на другите течения, които се побратимяват с него, е решена в Германия.

Вземайки тези мерки, германското правителство се е ръководило от желанието да спаси от ужас и разорение германския народ и особено милионната работническа и трудолюбива маса.

Все по тези съображения и предвид още на създаденото положение, германското правителство мисли, че за възобновяване на монархията не може и дума да става. Всеки опит на отделните германски държави, да разрешат този въпрос със свои средства, ще бъде смятан като нападение против единството на германския народ и правителството няма да измени своето становище, нито пък ще се поколебае да парализира подобни опити веднъж завинаги. Редом с това политическо прочистване на нашия държавен живот, народното правителство ще пристъпи към коренно прочистване на нашия обществен организъм. Всички наши възпитателни учреждения: театър, филм, литература, преса, радио, ще бъдат мобилизирани за тази цел. Чрез тези учреждения ще трябва да се поддържат и изтъкват качествата, които крие в себе си етничната индивидуалност на германския народ. Изкуството трябва да остане вечния израз и огледало на една епоха. Равнодушието, което е завладяло буржоазните среди, бързо изчезва. Чувството на героизъм се вкоренява дълбоко в душата и разкрива светли хоризонти в съдбата на германския народ.

На изкуството предстои да служи за олицетворение на този характерен дух на времето. Кръвните връзки и расовите качества ще си останат едничките извори на художествената интуиция на народа ни.

Правителството си вменява във върховен дълг да бди, щото в тази епоха на строително политическо възраждане, жизнените таланти и волята на нацията да намерят в културата на страната енергично възсъздаване. Това решение ни кара да отдадем нашата почит и нашия възторг, заедно с чувство на признателност, към нашето велико минало. Във всички области на историческия и културен живот, основното познаване на нашите традиции трябва да служи като гордост на настоящето и като пример за бъдещето.

Уважението към великите личности трябва да се вкорени дълбоко в съзнанието на младите поколения; в лицето на тези велики германски личности, нашата младеж трябва да вижда свещения залог за напредъка на отечеството.

Самият факт, че народното правителство е решено да прочисти политически и нравствено нашия обществен живот, показва, че то е на път да създаде и осигури условията за развитието на едно дълбоко религиозно чувство.

Преимуществата на една индивидуална политика на компромиси с безверни организации, далеч няма да обезщети очевидните разрушения, които могат да настъпят в обществения морал и в самата религия.

Народното правителство мисли, че двете християнски църкви в Германия, протестантската и католическата, са най-важните фактори за поддържането на нашата етнична индивидуалност. То ще зачита сключените договори между църквите и германските държавници и заявява, че не може да се посегне на техните права.

Но правителството очаква и се надява, че неговата мисия за моралното и политическо възраждане на нашия народ ще намери съответното внимание и подкрепа. По отношение на всички други вероизповедания правителството ще държи едно поведение на обективна справедливост. Но то няма да търпи онези, които принадлежат на друго вероизповедание, или са от друга раса, да бъдат освободени от изпълнението на техните законни задължения и да се ползват със снизхождение за техните дела или престъпления. Главната грижа на правителството е да работи за искрено сътрудничество между църквата и държавата.

Борбата, която ние водим против материалистическото схващане на живота и условията, за да създадем една действителна народна общност, са в услуга на германския народ и на нашата християнска вяра.

Нашето правно устройство трябва, преди всичко, да поддържа тази народна общност. Несменяемостта на съдиите трябва да бъде съчетана с еластичността на правосъдието, задачите на което са да поддържа и закрепва обществения ред. Основната мисъл на закона не е личността, а народът.

Всяко предателство по отношение на отечеството и народа, ще бъде най-строго наказвано. Самата основа на правосъдието е еднаква със съществуването на народа. Дано народът има винаги предвид, колко е тежка мисията и колко са съдбоносни решенията на онези, които са поели тежката отговорност – при страшните противодействия на действителността – да дадат нови насоки на обществения и народен живот.

Не по-малка и не по-лека е задачата на народното правителство в областта на народното стопанство.

В тази насока един друг закон ще определи характера на всичките мероприятия: народът не съществува за народното стопанство, народното стопанство не съществува само за капитала, обаче, капиталът трябва да служи на

народното стопанство, а то пък трябва да е изцяло в услуга на благоденствието на народа.

Принципите, по които ще се ръководи правителството, ще му позволят да осигури стопанските интереси на германския народ не чрез един чиновнически щат, а като подпомогне най-енергично отделните инициативи, имайки в основата си идеята, че частната собственост трябва да бъде запазена.

Трябва да се установи едно справедливо равновесие между програмата на производството и самия производителен труд. Ръководните фактори трябва да зачитат резултатите на разумното и умело приложение на труда, като сами те се покажат добри стопани.

Проблемът за нашите държавни финанси е също така един важен държавен и стопанско-административен въпрос.

Реформата на нашата данъчна система е една необходимост. Тя трябва да се извърши с оглед към едно опростяване на данъците и начина на техното събиране. По този начин ние ще намалим и общите разходи на държавата. Данъчната мелница трябва да се движи по течението на паричното обращение, а не да се обръща към извора.

Успоредно с едно опростяване от общ характер на нашата администрация, ние трябва да намалим въобще обществените тежести. Подобна реформа на данъчната система не може да стане изведнъж; тя изисква време и един по-дълъг период на прилагане, според нуждите и условията.

Правителството има за принцип да избягва валутни експерименти.

Обаче, две икономически задачи от голямо значение изпъкват на първа линия. Ние трябва на всяка цена да спасим германския селянин, защото икономическото пропадане на тази трудолюбива класа от народа ще докара невъобразими и страшни последствия. Възстановяването доходността на земеделието ще бъде съпроводено, може би, с известни жертви за потребителя, но едно повишаване на цените, което ще е само временно, ще се отрази сравнително много по-незначително в общото стопанско съчетание, отколкото би се отразило разорението на селските маси.

Правителствената система и намалението на задълженията са в зависимост от прихода на нашето земеделие – приход, който трябва да бъде възстановен и осигурен. Ако ние не успеем в тази насока, то разорението на селското население ще причини не само разорение в земеделието, но ще се отрази съдбоносно и върху целия държавен и обществен организъм. Следователно, икономическото

засдравяване на земеделското производство съставлява първото, главното условие за процъфтяването на нашата индустрия, на вътрешната и външна търговия на Германия. Без устойчивостта, която германският селянин прояви, комунистическата лудост щеше да залее Германия и да унищожи германското народно стопанство.

Изобщо, нашето стопанство и нашата износна индустрия дължат много на здравия разум на германския селянин. Това не може да се отплати с малките жертви, които трябва да направим в полза на нашето земеделие, като приемем задоволителни за него цени. Ето защо в бъдеще ние трябва да отдаваме голямо значение и да възлагаме големи надежди на политиката за вътрешното колонизиране на германската земя.

Народното правителство напълно си дава сметка, че разумният лек на нашето земеделско стопанство, както и на стопанското подобрене на градовете, зависи от връщането на безработните в производството. Правителството мисли, че възвръщането на безработните в производството е втората стопанска задача, с която то има още да се занимае. Нейното разрешение е във връзка с общото политическо затвърдяване и с възстановяването на държавния авторитет, който, именно, е способен да осъществи стопански мероприятия и да приложи необходимите мерки, даже с риск – при днешното положение – да види на първо време своите мероприятия непопулярни в страната.

Мобилизирането на труда и създаването на задължителна трудова повинност са мерки на отделни инициативи, съставляващи част от една обща програма.

Поведението на националното правителство спрямо германските селяни е същото, както и към средните класи на Германия.

Тези последните не могат да бъдат спасени, освен с прилагането на общата акция за икономическо издигане. Народното правителство е решено да даде основно и коренно разрешение на тези въпроси. То признава в случая историческия дълг, който му се налага, да подкрепи милионното германско работничество, което се бори за своето съществуване и за своите права. В качеството ми на канцлер на Германия и националсоциалист, аз се чувствам свързан с тях, като със стари другари от младини. Увеличаването на потребителната възможност на тези работнически маси ще бъде едно от средствата за икономическото възстановяване на Германия, за повдигане на нейното благосъстояние.

Социалното законодателство трябва също да претърпи изменение. Основните идеи, които ще ни ръководят, ще оправдаят принципа: да се използва

максимума на труда в полза на общността. Престъпление и лудост е да се губят милиони работни часове; тази система ускорява само обедняването на всички. Колкото и малка да е производителността, създадена при използването на незааетите работни ръце, тя все пак може да послужи за нещо на милиони хора, които днес се намират в мизерия. Организационният талант на нашия народ ще съумее да разреши и този въпрос.

Ние знаем, че географските условия на една страна като Германия, бедна от сурови материали за своята индустрия, не позволяват въвеждането на автаркистичната система.

Ние не можем да намерим по-красноречиви думи, да уверим света, че германското правителство е далеч от мисълта, да бъде враг на своя износ. Ние знаем, че Германия има нужда да поддържа връзките си с останалите страни в света и че от тези връзки, които ще гарантират износната търговия на Германия, зависи прехраната на милиони наши съотечественици.

Но ние знаем също от какъв характер са предварителните условия за една здрава обмяна между народите на земното кълбо. Германия е била принудена в продължение на дълги години да дава, но да не получава съответното. Последствията се очертах в това, че днес за Германия – деен съучастник в международната стокова обмяна – въпросът за търговската политика е по-малко важен, отколкото въпросът за финансовата политика.

Докато не ни се даде възможности да уредим задълженията си към странство, чрез един практически метод, отговарящ на нашата платежна способност, ние ще бъдем, за съжаление, принудени да поддържаме и занапред режима за регламентирането на девизите. По същите съображения германското правителство е в правото си да постави високи прегради в износа на капитали.

Ние можем да се надяваме, че в чужбина ще ни разберат и че мерките, които ние вземаме, ще улеснят възвръщането на Германия в процеса на свободното търговско съревнование между народите.

Транспортното дело и неговото развитие трябва да бъде уравнивено с интересите на самия трафик. Първата стъпка ще направим идния месец, като изменим данъка върху автомобилите. Запазване на железопътната мрежа и нейното възвръщане, колкото се може по-скоро, като собственост на държавата, занимава правителството, защото този въпрос не е само икономически, но е и морален въпрос, тъй като той е от престижен характер за държавата.

Германското правителство ще развие с най-големи усилия въздухоплаването, като едно миролюбиво средство за връзка между народите.

Във всички области на своята дейност правителството ще разчита не само на силите, с които разполага народът, но то ще се уповава особено на държавните служители. Само под напора на най-голяма необходимост и пред вид на финансови изисквания, правителството ще прибегва към известни промени в чиновническия персонал. В последния случай, то пак ще се ръководи от един принцип на висока справедливост.

Запазването границите на Германия, следователно запазването живота, честта и имота на германския народ, е поставено под закрилата на райхсвера – народна милиция, която, по силата на Версайския договор, е едничката действително разоръжена армия в света.

Въпреки нейната малочисленост и недостатъчното ѝ въоръжение, германският народ може да гледа на своята военна милиция с гордост. Този фактор на нашата народна защита е създаден при трудни условия и се развива с една примерна дисциплина; той е символът на нашата военна традиция. Не трябва да се забравя, че германският народ е изпълнил съвестно своите задължения по мирните договори. Да, и аз ще прибавя, че дори и строежът на военни параходи, които мирният договор ни разрешава, не е изпълнена изцяло, а само едно незначително число единици са в строеж. Следователно, Германия чака от години насам, другите да изпълнят обещанието си и да последват нашия пример на разоръжение.

Националното правителство има искреното желание да не увеличава германската армия, при условие, да види другите да пристъпят към коренно разоръжение.

Германия не иска друго, освен равноправие и свобода, като другите.

При всички случаи, националното правителство ще възпита германския народ в този дух на воля и свобода. Националната чест, честта на нашата армия, свободата, трябва да бъдат свещени за народа.

Германският народ иска да живее в мир с останалите народи по света. За тази цел, именно, германското правителство е твърдо решено да се намеси, за да премахне окончателно разделянето народите по света на победители и победени, на две категории, които, разяждани от една рана, която сами си нанасят, води едната категория към недоверие спрямо нас, а втората към омраза. Това обстоятелство е, което създава общата несигурност.

Германското правителство е предразположено да протегне ръка на всеки народ, който се реши да скъса с печалното минало.

Всемирното отчаяние няма да приключи, докато не се възвърне доверието чрез взаимни отношения и докато, чрез създаване на здрави политически условия, се положи основата на това взаимно доверие.

За премахване на застрашаващата стопанска катастрофа, е необходимо да се създаде на първо място абсолютен авторитет във вътрешната политика на държавата и да се възстанови доверието на народа към властта. На второ място, е необходимо да се гарантира мира за дълго време, а това може да стане, ако великите народи постигнат действително съгласие и доверие едни към други. На трето място, трябва да възтържествуват окончателно принципите и разума в устройството и ръководенето на стопанската политика, както и едно общо облекчение на репарационните тежести, на дълговете и лихвите им, плащането, на които е почти неизпълнимо. За нещастие, ние се намираме пред факта, че въпреки дълги и безкрайни преговори в Женевската конференция, не можа да се постигне никакъв практически резултат.

Решенията, относно мерките за разоръжаване, биваха постоянно отлагани, поради обстоятелството, че известни делегати повдигаха технически въпроси в най-разнообразни подробности, спорът и разискванията, по които отнемаха ценно време и нямаха абсолютно никаква връзка с кардиналния въпрос за разоръжаването.

Създаденото едностранно разоръжаване, противно на всяко понятие за това, както и несигурността, която следва за Германия от това, не може повече да се протакат.

Ние признаваме, като съзнание за отговорност и добра воля, инициативата на великобританското правителство, което даде повод да вярваме, че то иска да ускори разрешаването на този капитален световен проблем – разоръжението, с последните свои предложения в Женева.

Германското национално правителство ще поддържа усилията на всеки един, който проявява истинско желание да се постигне общо разоръжаване и който по този начин ще разбере исканията на Германия, формулирани ясно и категорично.

Ето 14 години вече, от както ние сме разоръжени и 14 месеца, откакто очакваме резултатите от разискванията на конференцията по разоръжаването. Предложеният план от шефа на италианското правителство е от още по-голям мащаб: с далновидно политическо прозрение и с щедрост, той се старее да осигури едно мирно и логично развитие за общите задачи на европейската политика.

Ние отдаваме особено значение на този негов план и сме готови искрено да сътрудним в тази посока, както и в усилията, да се разберат четири велики сили – Англия, Франция, Италия и Германия – с оглед към мирно политическо сътрудничество, което ще позволи да се пристъпи сигурно и с кураж към разрешението на онези проблеми, от които зависи съдбата на Европа.

Ние не можем да скрием нашето чувство на признателност за искрената преценка, с която в Италия беше поздравена германската национална революция. Ние желаем и се надяваме, че еднаквостта на духовните идеали между двата народа, италианския и германския, ще служи за основа на все по-голямо заздравяване на приятелските отношения между тях.

Също така германското правителство отдава голямо значение на поддържането и развитието на приятелските отношения със Светия престол: ние мислим, че християнската религия е непоколебима основа за народността и нравствен живот на германците.

Що се отнася до братския нам народ, австрийския, ние изпитваме искрени чувства към него и споделяме неговите грижи и страдания. В своето поведение, германското правителство се вдъхновява от вярата и принципа на солидарност, които трябва да свързват съдбата на всички разклонения на германската раса.

Нашето становище по отношение на всяка една от другите сили изпъква в това, което по-рано съм говорил, дори когато взаимните отношения са се усложнявали от трудности, които ние не сме предизвикали. Дори и тогава ние се стремим лоялно да намерим пътя за споразумение.

Във всеки случай, ние не можем по никакъв начин да допуснем, като основа за едно споразумение, разделянето на народите на победени и победители.

Ние сме убедени също, че в нашите отношения с Франция едно споразумение е възможно, ако правителствата пристъпят към разрешаване на проблемите, които ги засягат, с едно истинско далновидно политическо обхващане. Колкото се отнася до Съветска Русия, германското правителство е разположено да поддържа с нея приятелски отношения, полезни и за двете страни. Правителството, което изхожда от националната революция мисли, че е достатъчно силно, да води една положителна политика по отношение на Съветска Русия. Борбата срещу комунизма в Германия е вътрешна борба, която интересува само нас и в която ние няма да допуснем никаква външна намеса. Нашите политически междудържавни отношения, които имаме с другите сили и с които ни свързват общи интереси, няма с нищо да пострадат.

Отношенията ни с другите страни заслужават да бъдат отбелязани; ние храним сериозно внимание към тях, специално към задокеанските страни, с които Германия е свързана много отдавна в приятелски отношения и ценни икономически интереси.

Съдбата на германците, които живеят извън границите на Германия и които като народностни единици, живеят между другите народи и се борят да защитят своя майчин език, своята култура, своите нрави и религия, ще буди винаги нашия интерес и ни налага върховното право и дълг, да се намесим с всичките средства, с които ние разполагаме, за да осигурим правата на тези германски малцинства – права, предвидени и гарантирани от създадените международни съглашения.

Ние приемаме със симпатия предложението за една международна стопанска конференция и пожелаваме такава да се свика по-скоро. За постигане на положителни резултати, германското правителство е разположено да даде своята широка подкрепа.

Най-важният засега въпрос е онзи за частните задължения на германския народ, краткосрочни и дългосрочни, по отношение на чужбина. Характерът и размерът на частните задължения изискват едно приспособяване, наложено от промяната и нестабилностите в цените на световните пазари.

Злото може да се поправи само чрез взаимно доверие и взаимно сътрудничество. Десет години искрен мир ще бъдат по-полезни и по-цветуци за всички народи, отколкото 30-годишен предразсъдък – да делим народите на победени и победители.

За да има възможност да изпълни своите задачи, които ние очертахме в големи линии тук, германското правителство представи на Райхстага законопроекта за пълномощията. Относно една част от проектираните мероприятия, предвиденото от конституцията $\frac{2}{3}$ мнозинството е необходимо. Изпълнението на тази програма и разрешението на всички тези висящи въпроси повелително се налага.

Германското правителство би действало противно на духа на народното възраждане, ако допуснеше да преговаря и да иска разрешение от Райхстага за всеки отделен случай и за всяко отделно мероприятие.

Действайки така, правителството няма никакво намерение да премахне Райхстага и неговите функции; напротив, то си запазва правото да го държи от време на време в течение, относително мерките, които мисли да предприема и

дори по известни мотиви, ако намери за нужно, да иска одобрението на парламента.

Авторитетът на правителството, както и осъществяването на неговата програма, ще бъдат изложени, ако сред народа се появи съмнение върху здравината на новото управление.

При това възбудено състояние, в което се намира народът, правителството смята, че е невъзможно пак Райхстагът да се свика на заседание. Едва ли би могло да се цитира друг пример, аналогичен на германската революция, която само за няколко седмици се осъществи с такава дисциплина и без кръвопролитие. Аз съм твърдо решен да бдя, щото това развитие да остане все така примерно и в бъдеще.

Ето защо е необходимо, на националното правителство да се даде онова суверенно право и неограничена власт, които ще му позволят да спре и възпрепятства течения от друг характер. Правителството няма намерение да се възползва от закона за пълномощията, освен в рамките на необходимото, за да осигури изпълнението на мероприятията от жизнен характер.

Нито съществуването на Райхстага, нито онова на Висшия имперски съвет, трябва да се смятат за застрашени. Престижът и правата на председателя на Германия си остават непокътнати. Правителството смята за свой свещен дълг да действа в абсолютна солидарност с неговата върховна воля. Съществуването на германските провинции няма да бъде премахнато, правата на църквите няма да бъдат никак ограничени; тяхното положение спрямо държавата няма да бъде в нищо изменено.

Ограничени са случаите, в които правителството ще бъде принудено да прибегне към прилагане на изключителния закон. Но заради това пък, то отдава голямо значение на гласуването на този закон; то предпочита едно ясно становище и иска от партийните групи на Райхстага да гарантират на Германия едно мирно развитие. Но то е решено да вземе позиции срещу един отказ и срещу едно противодействие.

На вас предстои, господа, да решите: дали сега искате мир, или война!

II.

**ОРГАНИЗИРАНЕ НА
НАРОДНАТА
ОБЩНОСТ**

Организационните задачи на новата власт

Прокламацията на Фюрера за откриването на партийния конгрес в Нюрнберг, на 2 септември 1933

Когато през 1919 година Националсоциалистическото движение беше извикано на живот, за да постави на мястото на марксистко-демократическата република един нов Райх, това начинание изглеждаше да е безумие, без възможности за успех. Именно умуващите хора на разума бяха онези, които, поради своето повърхностно историческо образование, можеха да намерят за един такъв опит най-много една съжалителна усмивка.

Повечето от тях разбираха много добре, че Германия отиваше към лоши бъднини, че властодръжците на ноемврийската държава бяха отчасти твърде лоши, а от части и твърде негодни, за да ръководят успешно нашия народ – това, по-голямата част на така наречената национална интелигенция разбираше, но тя не можеше да разбере, че този нов режим не може да бъде надвит с онези сили, които от 50 години насам непрестанно отстъпваха пред пристъпите на марксизма, за да капитулират най-сетне жалко пред него, в часа на върховното изпитание. Може би, това се дължеше доникъде и на личното престаряване на бившето национално политическо ръководство на народа. Тези личности не можеха и не искаха да признаят периодите, които са необходими за възстановяването силите на един народ.

Ние, националсоциалистите, се различавахме от буржоазния интелектуален свят по това, че *разбирахме ясно предпоставките за едно преодоляване на марксизма* и действахме съобразно с това.

Първата предпоставка се създаде от убеждението, че една власт, която е решена да убие духа чрез терор, не може да бъде съкрушена с благонравното мнение, че само духът може да надвие терора. Употребата само на духовни методи за борба има смисъл дотогава, докогато всички части на народа доброволно се подчиняват на резултатите на една такава духовна борба. В момента, обаче, в който марксизмът хвърли пред масите паролата: „Ако не искаш да бъдеш мой брат, ще ти строша главата!“, *беше прокламирано едно юмручно право, на което духът, или трябваше да се противопостави със същото оръжие, или трябваше да изгуби своето влияние* и по този начин да изгуби всяко историческо значение.

Ясно е, че от никое движение не може да се изисква друго нещо, освен това, което то е научило и усвоило в течение на своето оформяване. Буржоазните партии също така не могат да излязат извън себе си и да се издигнат над своя

традиционен манталитет, както и – обратното – марксизмът трябва да си остане марксизъм. Това ще рече, обаче: *Погрешно е да се вярва, че партийни организации, които в течение на десетилетия са се борили с повече или по-малко жалки духовни оръжия, сега изведнъж биха могли да извършат героични дела.* Също така, както е погрешно да се мисли, че един ден, в своята последна борба, марксизмът ще се откаже от терористичните си склонности.

Това е и причината, поради която никога не бива да се мисли, че със стари и изживели времето си организации при ново ръководство би могло да се постигнат други дела. От никоя организация не могат да бъдат извлечени сили, които не са налице в нея. Духът, който ги е родил и който е господствал над тях в един постоянен развой, е търсил, намерил и събрал хората, които са отговаряли на неговия характер. Който – както казва Клаузевиц – издига „фалшивата мъдрост“ като господстващ закон в едно движение, не бива да се надява, че един ден ще открие в това движение героични фанатици. Затова *грешка беше, когато, през 1919/20 година и по-нататък, хора, които разбираха нуждата на родината, вярваха, че една промяна в ръководството на буржоазните партии изведнъж ще им придаде сила, с която да бъде сразен вътрешният враг.* Напротив: Всеки опит да бъде дадено на буржоазните партии едно неподходящо за тях ръководство трябваше да доведе неизбежно до раздвоение между ръководство и привърженици. *След като в продължение на седемдесет години е била възвеличавана една фалшива демокрация, не може в седемдесет и първата година да се премине направо към диктатура.* Това води до комични експерименти. *Търсещи помощ, хората заемат чужди принципи, без да вярват сериозно в тях.* Буржоазни партии си избират диктатор, но със скритата предпоставка, че в действителност той никога няма да диктува!

Ето защо, справянето с марксизма изискваше още от самото начало една организация, която в цялата си същина да е възпитана и следователно, пригодена за тази борба. Тази подготовка, обаче, изискваше необходимото време. Само който вземе в съображение престарялото политическо ръководство на буржоазните антиподи на марксизма, ще си обясни пълното неразбиране, което тези слоеве проявяваха към методите за борба на младото Националсоциалистическо движение. Като се абстрахираме от няколко изключения, възрастта убива не само физическата, но и духовната производителна сила; когато всеки иска да изживява лично оформяването и плодовете на своята борба, той търси по-леките методи за осъществяването на своите идеи, защото тези методи дават по-бързи резултати. С пълно неразбиране за всяко органическо развитие, изкорененият интелектуализъм се мъчи, чрез бързи експерименти, да заобиколи закона на израстването. Противно на това, националсоциализмът още от първия ден беше готов да започне трудната и продължителна работа за изработването на инструмента, с който се смяташе да бъде унищожен по-късно марксизмът. Но понеже този път не беше разбран от

повърхностното духовно образование на нашето политиканстващо гражданство, младото Движение можеше да положи началото на своя развой само сред онези слоеве, които бяха останали духовно непоковарени, некомплицирани и затова и по-близки до природата. Това, което разумът на разумните не можеше да види, разбираше душата, сърцето и инстинктът на тези примитивно прости, но здрави хора! Една от задачите на бъдещето ще бъде да се установи отново единство между чувствата и разума, тоест да се възпита онова непоковарено поколение, което с ясен разсъдък ще проумява вечната закономерност на развитието и по този начин, съзнателно ще намира отново пътя назад към примитивния инстинкт.

Като отпрати към широките маси на нашия народ своя апел за образуването на едно ново Движение, националсоциализмът трябваше сугестивно да втълпи на малцината спечелени първоначално хора вярата, *че един ден ще бъдат спасители на отечеството*. Този проблем за възпитаването в самоувереност и вяра в собственото Аз беше също толкова важен, както и труден. Хора, които, поради своя обществен и стопански произход, в повечето случаи заемаха само един подчинен, дори нередко принизен ранг, трябваше да получат политически убеждението, че един ден ще представляват ръководството на нацията. Самата борба, която националсоциализмът трябваше да изнесе срещу един неприятел с толкова голямо надмощие, ни натоварваше с дълга *да засилим с всички средства вярата в Движението, а заедно с това и самосъзнанието на отделния борец*. Буржоазният свят намираще винаги само присмех и подигравка за нашият метод, с който ние се стараехме да внушим на малкото Движение от онова време една „надменна грандомания“, както я наричаха хората тогава, *че един ден това Движение ще води германския Райх*. И все пак, *фанатичната вяра в победата на Движението беше предпоставката за всеки действителен по-нататъшен успех*. Но психологически най-ефикасното средство в това възпитание беше – редом с изнасянето на всекидневната борба и свикването с неприятеля – видимото демонстриране на принадлежността към едно голямо и силно Движение! Затова нашите масови събрания служеха не само за спечелването на нови привърженици, но, преди всичко, и за заздравяването и за моралното засилване на вече спечеленото. Докато духовитите водачи на нашия буржоазен свят говореха за „тайната дейност“ и в чайни кръжоци разискваха върху дълбокомислени трактати, национал-социализмът започна своя *поход сред народа*. Ние устройохме стотици хиляди манифестации. Стотици и стотици хиляди пъти нашите оратори са били в залите на събранията, в малките опушени кръчмарски стаи, в голямата спортна арена и в стадионите. И всяка манифестация не само ни спечелваше нови хора, но и преди всичко укрепваше старите привърженици и ги изпълваше с онази сугестивна самоувереност, която е предпоставка за всеки голям успех. *Другите говореха за демокрация и отбягваха народа. Националсоциализмът говореше за*

авторитарност, но се биеше и бореше заедно с този народ, така, както никое друго движение в Германия.

Затова и партийните конгреси на Националсоциалистическото движение никога не можеха да се сравняват с онези караници на свадливи парламентаристи, партийни и синдикални секретари, които слагаха своя отпечатък върху партийните конгреси на другите организации...

Едно чудо се извърши в Германия. Това, което ние очаквахме през дългите години на нашата борба; в което всички ние пламенно вярвахме; за което бяхме готови да дадем всяка жертва – и ако е необходимо, и собствения си живот – сега стана действителност!

Националсоциалистическата революция надви държавата на предателството и лъжесвидетелстването и издигна на нейно място отново един Райх на честта, верността и благоприличието. Но всички ние преживяхме голямото щастие, че не трябваше да извършим тази революция като водачи на „историческото малцинство“ “срещу мнозинството на германската нация. Ние сме радостно облекчени, за това, че германският народ, в края на нашата борба, още преди колелото да се обърне, се присъедини към нашите принципи с подавяващо мнозинство. Така стана възможно, щото едно от най-големите преобразования да бъде осъществено почти без никакво проливане на кръв. Благодарение блестящата организация на Движението, което беше носител на тази революция, в нито един момент на това историческо преобразование инструментът на ръководството не падна от ръката ни. С изключение на фашистката революция в Италия, никое историческо събитие от подобен род не може да бъде сравнено с Националсоциалистическото движение, по своята вътрешна дисциплина и по своя ред. *Факта, че днес огромното мнозинство на германския народ стои зад нас във вярна привързаност към новия режим, ние всички чувстваме като особено щастие. Защото хубаво е да знаеш, че имаш властта в своите силни ръце, но по-хубаво и по-щастливо е, да можеш да се радваш на любовта и на привързаността на един народ!*

И докато вие сте събрани тук в тази зала, милиони германски мъже и жени, както и германската младеж, изживяват този ден заедно с нас. Националсоциалистическото движение стана германският Райх, германската държава. След знамето на нашата някогашна опозиция днес марширува германската нация!

И това също е най-сигурният гарант за окончателния успех на нашето дело.

Както болният не може да бъде излекуван единствено чрез изкуството на лекаря, ако неговото собствено тяло не оказва никаква съпротива на чукащата на

вратата смърт и ако е изгаснала дори волята за запазване на живота, така и *никой народ не може да бъде спасен от гибел единствено чрез политическото ръководство, ако той сам по себе си е изгубил вече стойността на своето вътрешно съдържание, или пък, ако на политическото ръководство не се удаде да събуди волята на всички и да я постави в служба на спасението.* Не само възвръщането на външната свобода изисква доброволния съпровод на народните маси, а *и стопанските проблеми не могат да бъдат решени, ако не се сполучи да се направи така, че мероприятията на правителството да се ползват с доверието на целия народ...*

Ако фашизмът може да служи за пример, като едно историческо дело, което донесе спасението на италианския народ, националсоциализмът пое върху себе си изпълнението на същата мисия по отношение на германския народ. Затова ние няма да търпим, носителите на някогашната разруха на нашия народ, чрез своята вечно отрицателна дейност на разложението, да продължават и по-нататък да правят германския народ безволев, или макар само несигурен, в едно време, когато той трябва да помага с цялата си воля, за да бъде избегната катастрофата, да бъде преодоляна кризата. Затова, една от най-важните задачи на Движението ще бъде, да обяви *неумолима война на тези рушители на съпротивителната сила на нашия народ и да прокара тази борба до тяхното пълно унищожение или подчинение.* Като единствена носителка на държавната власт, Партията трябва да разбере, че отсега нататък цялата отговорност за развоя на германската съдба тежи върху нея. Предвид международното разпространение на най-главните ферменти на това разложение и на произлизащите оттам особени опасности за Германия, ние ще трябва толкова повече да се погрижим, щото *духът на съмнението и духът на колебливостта или на отпуснатостта, да бъдат без остатък прогонени от нашия народ.* Ние, националсоциалистите, минахме през един твърде дълъг период на преследване и потисничество, така че познаваме добре действителната стойност на неустановените демократически фрази на човечеството, които нашите политически противници разпространяват. Ние сме решени да действваме съобразно с това свое познание! Възпитателната работа, която Движението ще трябва да извършва, е огромна. *Защото не е достатъчно държавата да бъде организирана според определени принципи, а е необходимо народът да бъде вътрешно възпитан. Само когато народът непрестанно взема вътрешно участие в принципите и методите, които крепят и движат неговата държавна организация, ще израсне един жив организъм, вместо да имаме една мъртва – понеже е само формална – механистична организация.*

Само онова, което е изпълнено с живот, ще може, за своето запазване, да изисква живота на другите и ще успее да го използва!

*

Затова и този партиен конгрес има дълга да засили и заздравя чудесното доверие на нашия народ. Активният борец на Партията, комуто щастието е позволило да взема участие в тези конгреси, трябва отново да бъде укрепен в своята вяра в Движението и така да излезе в своя жизнен кръг, за да действа там като апостол на националсоциалистическата идея и за националсоциалистическото дело. *Германският народ ще бъде щастлив да види, че Движението, на което той е поверил с твърда вяра своята съдба, чертае на нацията смело и самоуверено нейния път.*

Издигането и удивителната крайна победа на Националсоциалистическото движение никога не биха дошли, ако ние, като партия, някога бихме търпели принципа, че в нашите редици *всеки може да прави, каквото си иска. Тази парола на демократическата разюзданост* води само към несигурност, към необузданост и накрая към упадък и разпадане на всяка власт. Възражението на нашите противници, че ние самите сме се възползвали едно време от тези права, не издържа критика. Защото ние се възползвахме от едно неразумно право, което беше неразделна част на една неразумна система, за да съборим тази система заради нейната неразумност. Не пада нищо, което не е узряло за падане. Когато едно време падна старата Германия, тя доказва точно така своите вътрешни слабости, както и ноемврийската република ги доказва сега за всекиго. Ние само тогава не бихме имали право да се борим навремето с тези оръжия, ако бихме оставили, щото нашето собствено състояние да изпадне в същата вътрешна нелогичност и слабост!

Затова *Партията, чрез своята политическа възпитателна работа сред германския народ, ще трябва да прави германския човек все повече духовно имунизиран срещу всяко връщане към това минало. Като отричаме парламентарно-демократическия принцип, ние застъпваме най-настоятелно правото на народа да нарежда сам своя живот. Но ние не признаваме в парламентарната система никакъв действителен израз на народната воля, която логически може да бъде само една воля за запазването на народа; ние виждаме в парламентарната система едно погрешно представяне на тази воля, ако не дори и едно изопачаване. Волята на един народ за утвърждаване на неговото съществуване се проявява най-ясно и най-полезно в неговите най-добри личности!* Те са представителното ръководство на една нация и само те могат да бъдат и гордостта на един народ, но никога не и онези парламентаристи, чието рождено място е изборната урна и чийто баща е анонимната избирателна бюлетинка. *Творческото изграждане на бъдещото ръководство на нацията, чрез нейните най-способни личности, ще изисква години. Смесеното възпитание на народа ще изисква много десетилетия.*

Ако партийните конгреси на нашето Движение винаги са били образец на дисциплина и организация, това е било само затова, защото Движението знае,

че то не може да изисква и да очаква от своите привърженици нищо, което то самото не може да извърши образцово. *Като прокарва отгоре до долу праволинейно принципа на авторитета* и дисциплината в партийната организация, то получава моралното право да изисква същото и от последния наш сънародник. И то трябва да прави това! Защото, *колкото по-големи са задачите, които ни поставя настоящето, толкова по-голям трябва да бъде авторитетът на онези, които трябва да решат тези задачи.* Важно е, щото самоувереността на ръководството на цялата организация, чрез своите решения, да вдъхва безусловно доверие, както в партийните членове, така и в привържениците. Защото *народът с право никога няма да разбере, как така проблеми, по които неговото ръководство не може да бъде наясно, изведнъж му се поставят за разискване,* а по този начин, следователно и за разясняване. Може да се допусне, че и твърде мъдри хора не могат да стигнат до една съвсем пълна яснота по особено трудни въпроси. Но когато едно ръководство поставя точно такива проблеми на публично разискване и очаква да бъде взето становище по тях, това означава капитулация за самото ръководство. Защото по този начин ръководството очаква от широките маси по-голяма способност за преценка, отколкото притежава самото то. Тогава, обаче, то би трябвало да понесе и последиците и логически, да предаде ръководството на онези, които то отличава по този начин като повече годни да дават преценка!

В противовес на това, Националсоциалистическата партия трябва да бъде убедена, че тя ще успее, благодарение на метода на един обусловен от живата борба подбор, *да намери и да събере в себе си политически най-способния материал в Германия.* Тази общност трябва да признае между себе си същия закон, който тя иска да вижда спазван и от масата на нацията. Затова тя непрестанно трябва да възпитава сама себе си в идейните ходове на признаването, на авторитета, на доброволното поемане на най-строгата дисциплина, за да може да даде същото възпитание и на привържениците си. И в това отношение тя трябва да бъде твърда и последователна. Ясно е: нашите политически противници са бити. Тяхното собствено качество е изобличено като възможно най-малоценното. Единственото, в което те смятат, че могат да се надяват, е това: чрез умела разложителна работа постепенно да разхлабят националната дисциплина и да разклатят доверието на хората помежду им, както и по отношение на ръководството.

Нека този партиен конгрес се превърне в едно недвусмислено предупреждение към авторите на всички тези опити! Тази Партия е днес поздрава в своята организация, отколкото когато и да било по-рано, решителна в своята воля, твърда в своето самообладание, непрекословна в своята дисциплина и в *зачитането на отговорния авторитет надолу и на авторитетната отговорност нагоре.*

Само като произхождаме от този дух, ще можем да сполучим да калим нашето народно тяло, като оставим настрана всички мними и действителни различия в стопанския и в другия живот. *Само по този начин ще можем да възпитаваме гражданите, селяните, работниците и всички останали класи, да станат отново народ!*

Затова *задача на Движението е, да възпитава в този смисъл германския народ*, германските хора, за да осигури на по-нататъшното законодателство радостното вътрешно разбиране и волята на всички сънародници. А ние ще съумеем да поемем върху себе си онова, което тогава, въпреки всичко, един или друг сред нашия народ няма да иска да разбере. Докато Партията застъпва принципи, които са абстрактно-правилни и могат да устоят на критиката на хилядолетията, *критиката на настоящето не бива да ни смущава. Тежко ни, обаче, ако би било допустимо образуването на една опозиция с подобри принципи*, с по-добра логика и следователно, с повече право, съвсем независимо от това, от коя област би произлязла тя, пък макар и тя да бъде само теоретична. Властта и нейното брутално *приложение може да направи много нещо, обаче едно състояние може да се смята само тогава осигурено за продължително време, когато то се явява в себе си логическо и е идейно неатакуемо*. И преди всичко: Националсоциалистическото движение трябва да се обяви за героизма – по-скоро да понесе всяка съпротива и всяка нужда, отколкото да се отрече, макар и само веднъж, от своите признати за правилни принципи. То може да бъде изпълнено само от един единствен страх, именно от страха, че някога би могло да дойде едно време, което ще ни изобличи или в неистинност, или в безидейност. *Който иска да спаси един народ, може да мисли само героически. Героическата мисъл, обаче, трябва да бъде винаги готова да се откаже от одобрението на настоящето, когато правдивостта и истината изискват това*. Както героят се отказва от своя живот, за да продължи да живее в пантеона на историята, така и едно действително голямо движение трябва да вижда в правилността на своята идея, в правдивостта на своята дейност онзи талисман, който сигурно ще го изведе от едно преходно настояще в едно безсмъртно бъдеще. . .

Да живее нашият народ!

Да живее Националсоциалистическата партия!

Основите на расизма и културата

реч, произнесена пред културния конгрес на Националсоциалистическата партия, по време на септемврийския партиен конгрес в Нюрнберг, 1933

На 30 януари 1933 година Националсоциалистическата партия беше натоварена с политическото ръководство на Райха. В края на март националсоциалистическата революция беше външно приключена. Приключена, доколкото се отнасяше до пълното поемане на политическата власт. Но само онзи, за когото същината на тази исполинска борба е останала вътрешно непонятна, може да вярва, че с това е намерила своя край *борбата на светогледите*. Такъв би бил случаят, ако Националсоциалистическото движение не би искало нищо по-различно, от онова, което искаха другите съществуващи в страната партии. Във всеки случай, тези партии, в деня на поемането на политическото ръководство, обикновено достигат зенита на своята воля, а с това и на своето съществуване. *Светогледите, обаче, виждат в получаването на политическата власт само предпоставката за началото на изпълнението на тяхната същинска мисия*. Още в самата дума „светоглед“ лежи тържественото прокламиране на решението *да се постави в основата на всички действия едно определено изходно схващане и заедно с това, една видима тенденция*. Едно такова схващане може да бъде правилно или погрешно: при все това, *то е изходният пункт за вземане становище по всички явления и събития в живота* и следователно обвързващ и задължителен закон за всяка дейност. Колкото повече едно такова схващане се покрива с естествените закони на органическия живот, толкова по-полезно ще бъде неговото съзнателно приложение за живота на един народ.

Затова и непоквареният примитивен народ носи най-естествения светоглед в своя инстинкт, който го кара да взема автоматично най-естественото и следователно, най-полезното становище по всички засягащи го въпроси на живота. Както естественият, здрав и непокварен човек, като отделно същество, има най-отговарящото на неговия характер становище по отношение на вълнуващите го и засягащите го въпроси и черпи несъзнателно това становище от дълбочината на своя душевен мир, като напълно естествена реакция, така и *здравият народ ще намери, с инстинктивна сигурност изхождащ просто от вроденото му чувство за самосъхранение, най-добре отговарящото на нуждите на неговия ясен характер становище по всички жизнени изисквания*, които се изправят пред съзнанието му. Еднаквостта на живите същества от един определен род спестява по този начин формално установяването на обвързващи правила и задължителни закони. Само физическото смещение на вътрешно различни отделни същества обърква становищата и довежда до принуждението,

чрез закони и правила да стане възможно даването единен израз на иначе разпръснатите разнообразни реакции на един такъв народ, по отношение на въздействията и изискванията на живота.

Понеже пожеланите от Провидението различни видове хора не са получили еднакво предназначение, то при смесването на тези хора за воденето и даването на форма на живота на такава смесица, от решаващо значение ще бъде това, какви части в различните области на борбата за съществуване ще могат да наложат, като всеобщо задължително, онова схващане, което за тях е природно дадено.

Всички исторически установими светогледи са разбираеми само в тяхната връзка с жизнените цели и жизненото схващане на определени *раси*. Затова е твърде трудно да се вземе становище по отношение правилността или неправилността на такива схващания, ако не бъде изпитано тяхното въздействие върху хора, по отношение на които желаем тези схващания да бъдат приложени или да не бъдат приложени.

Защото онова, което за един народ е най-естествено – защото му е вродено и следователно, допадащо – жизнено проявление, за друг народ, с различен характер, при дадени обстоятелства означава не само тежка заплаха, но дори и неговия край.

В никакъв случай един народ, който се състои от различни расови ядра, не може да остави неговият живот да бъде определян трайно в най-важните случаи от две или три схващания едновременно и да гради съобразно с тях. Рано или късно, това неизбежно ще доведе до разпадането на едно такова противоприродно сдружение. Затова ако това трябва да бъде избегнато, тогава от решаващо значение е, коя расова съставна част ще може да се наложи светогледно в неговата същина. Тогава това ще определи, обаче и линията, по която по-нататък ще продължи развитието на един такъв народ.

В утвърждаването на своето съществуване, *всяка раса действа, като изхожда от силите и ценностите, които са ѝ природно дадени. Само героично надареният човек мисли и действа героично*, защото Провидението му е дало предпоставките за това. Онези същества, които още по природа, чисто предметно, например физически, са негероични, носят и във воденето на своята жизнена борба негероични черти у себе си. Доколкото обаче, е възможно, щото например негероичните елементи на една народна общност да увлекат в негероичност и хора, които сами по себе си са героично надарени и по този начин да ги лишат от най-същественото на техния характер, дотолкова може и подчертано-героичното да подчини на своята тенденция чужди елементи, с пълно съзнание за преследваната цел.

Националсоциализмът е един светоглед. Като обхваща хора, които, съобразно със своята душевна надареност, се числят към този светоглед и ги поставя в една органическа общност, той се превръща в партия на онези, които, съобразно с техния характер, трябва да бъдат придадени към една определена раса. При това, националсоциализмът признава дадеността на различните расови субстанции в нашия народ. Той е също далеч от това, да отхвърли сама по себе си онази смесица, която оформява общия жизнен израз на нашия народ. Той знае, че нормалният размер на нашите способности се обуславя от вътрешното расово подразделение на нашия народ. Обаче той желае, щото политическото и културното ръководство на нашия народ да получи образа и израза на онази раса, която единствено, чрез своя героизъм и благодарение на своята вътрешна надареност изобщо, е създала германския народ от един конгломерат на различни съставни части. С това национал-социализмът се обявява за едно героично учение за преценяване на кръвта, на расата и на личността, както и на вечните закони за подбора и по този начин, съзнателно се поставя в непреодолимо противоречие със светогледа на пацифично-интернационалната демокрация и на нейните прояви.

Този националсоциалистически светоглед води неизбежно към едно преориентиране в почти всички области на националния живот. Величината на резултатите от тази исполинска духовна революция днес не може да бъде преценена дори приблизително.

Както едва в течение на един дълъг развой на хората е станала ясна връзката между оплодяване и раждане, така едва днес на човечеството започва да се прояснява значението на законите на расата и на нейното наследяване. Един ден това ясно познание и съзнателно вземане в съображение ще служи като основа на бъдещия развой.

Но като изхожда от познанието, че всичко създадено може да бъде трайно запазено само чрез същите сили, които преди това са били носители на създанието, националсоциализмът ще доведе сред германския народ същината на онези съставни части до доминиращо влияние и по този начин до най-видими ефекти, които в течение на много столетия са стимулирали и прокарали образуването на нашето германско народно тяло.

Но ако националсоциалистическата мисия трябва да получи своето вътрешно оправдание, тогава тя ще трябва да издигне германския човек от дълбочината на едно чисто материалистично схващане за живота и да го възкачи на висотата на едно достойно представяне на онова, което трябва да разбирате под понятието „човек“. Защото, ако човекът действително трябва да бъде причислен към една по-висша жизнена форма, тогава той трябва сам да се отдели от животното. Ако в своя стремеж той би останал винаги само вътре в

границите на примитивните нужди, никога не би се издигнал над сферата на чисто животинското. И тук човекът трябва да се покорява на своето, наложено му от Провидението, повеление. Защото фактът, че днес действително една част от човешките родове още постигат осъществяването на своите жизнени задачи със задоволяването на най-ниските жизнени нужди, е също така естествено нещо при тези народи, както неестествено би било, ако определените от Провидението за по-висш живот раси, противно на предупредителния глас на своята съвест, дори противно на жарката принуда на своето съществуване, биха се върнали към тези най-примитивни жизнени схващания или дори което е все същото, биха се оставили да бъдат насила тикнати в тази посока.

Понеже в такъв случай природата издига своето живо възражение, раздвоението се е извършило сред онези народи, при които две различни по своя характер расови съставни части искат да живеят редом една с друга. *Човекът, който за задоволяването и запълването на своя живот няма нужда от нищо друго, освен от ядене и пиене, никога не е могъл да разбере онзи човек, който предпочита да му недостига насъщият хляб, за да може да утоли жаждата на своята душа и глада на своя дух.* При това, погрешно е също да се мисли, че човекът ще бъде някога в състояние да разбере или да схване онова, схващането, на което Провидението не е определило за неговия род. Но, както за запазването на всяко човешко общество трябва да бъдат застъпвани известни принципи, безразлично дали всички хора са съгласни с тях или не, така и *културният образ на един народ трябва да бъде оформен според неговите най-добри съставни части*, които, благодарение на своето вродено предимство, стават носители на културата.

Обаче, онова вътрешно разбиране, което липсва на неродените за тази мисия, онова, което те никога не могат да схванат със сърцето и душата си, – към него, именно, ще трябва, чрез съзнателно възпитание, да им бъде внушен поне плах респект. Впрочем, те ще трябва да свикнат да признават тези жизнени проявления на едната страна от техния народ, точно така, както другата страна ще трябва да се съобразява с техния манталитет.

Затова, във всички времена *светогледите са определяли не само същината на политиката, но и образа на културния живот.* Поетите са възпявали герои, когато героични времена са давали възможност на героите да се проявят, или пък са слизали в низините на всекидневния живот, когато времето е било негероично и именно такива хора са му давали тон.

Защото никога изкуството не може да бъде отделено от човека. Фразата, че именно изкуството било интернационално, е куха и глупава. Ако други области на живота могат някак да бъдат научени чрез възпитание, за изкуството човек трябва да е роден, което ще рече: *Лежащата извън всякакво възпитание*

принципна надареност и следователно, годност е от най-решаващо значение. Тази надареност, обаче, е съставна част от една наследствена маса. Затова не всеки, който – расово погледнато – следва да бъде причислен към този най-способен род, трябва да е и творец на изкуство, обаче само от един такъв род ще може да се издигне истинският гений и само тази раса ще може да го почувства и разбере.

Белег на най-страшно духовно декадентство на миналото време е това, че хората тогава говореха за стилове, без да познават тяхната расова обусловеност. Гъркът никога не е строил интернационално, а само гръцки, тоест *всяка ясно оформена раса има своя собствен почерк в книгата на изкуството*, доколкото не е – като например еврейството – изобщо без собствена художествена творческа способност. *Когато някои народи копират изкуството на чужд род, това не е доказателство за интернационалността на изкуството, а е само доказателство за възможността да бъде преписано нещо, което друг интуитивно е преживял и създал.*

Само там може да се говори за действително разбрано проникване на един народ в изкуството на друг народ, където, независимо от всички разстояния по време и по език, е налице *един и същ расов корен*. Затова, колкото повече един външен светоглед, а заедно с това и вътрешно определено расово ядро при един народ, получава доминиращо влияние, толкова повече и по-бързо ще последва – не само политически, но и културно – едно сближение с жизнения израз на расово близки народи и държави, без оглед на дистанцията по време. *Защото, каквото и да се промени във външния образ на света, вътрешната надареност на самите раси не се изменя. Хилядолетия не могат да окажат влияние, докато самата наследствена маса не бъде покварена по отношение на своята кръв.*

Затова идеалът за красота на античните народи и държави ще бъде вечен, докогато земята ще бъде населявана от хора, които имат еднаква надареност, защото са от еднакъв произход. Не камъкът или мъртвата форма са вечни в своята красота, а вечни са само хората, които дължат своя произход на един и същи корен. Затова е, заблуждение да се вярва, че творческата първобитна сила на една раса определя – чрез някакъв стилистичен закон, или пък готова – формата на своите художествени културни прояви. Да: само онзи народ, който е с несигурен инстинкт, защото в расово отношение е станал неединен, има нужда от правила, за да не изгуби чудната нишка, която някога са били намерили некомплицираните – понеже са били естествени – представители на една благословена раса.

Смешно е да се мисли, че човек би могъл да намери, без светогледно подновяване и следователно, без расово поясняване, един нов „стил на живота,

на културата и на изкуството“, както е смешно да се допуска, че природата ще натовари с тази ясновидска задача всеки среден кърпач.

Не всеки грък е можел да изгради един Партенон. Но когато един грък създаде това чудно творение, всички знаеха, че това е най-мощната, защото е и най-величествена, манифестация на гръцкия характер и на гръцкия дух.

Така, расово-светогледно обоснованата тенденция на едно време ще определя тенденцията и психиката на изкуството. *Расата, която слага своя отпечатък върху целия живот на един народ*, вижда тогава със своите очи и задачите на изкуството. Като обхваща по суверенен начин всички обстоятелства и условия на целта и на материала, тя разрешава по свое разбиране произведението на изкуството. Но само най-ясният човешки дух може да намери, при това, пътищата към най-възвишената красота. Последната мярка за това лежи, обаче, в познанието за една кристално-ясно изпълнена целесъобразност. Това няма нищо общо с онази мнима „предметност“, която не иска да разбере, че човек трябва да прави разлика между животинския примитивизъм и хармоничната красота.

Не всеки човек на изкуството ще намери това последно съвършенство; но всички те трябва да го търсят. На всеки народ са теглени неговите естествени граници. Благословеният от Бога човек на изкуството, обаче, като превърнала се в човек компримирана упоритост на неговия народ, винаги ще избързва пред средните общи познания и несъзнателно ще намира онези форми, които могат да бъдат чувствани като най-висша и най-възвишена красота, но които, като най-ясна целесъобразност, могат да бъдат доказани често пъти едва след хилядолетия.

Както благородните хора винаги са взаимно съзнавали красотата при двата пола, за да разберат едва след хилядолетия, че върховната красота на жената се крие в целесъобразното оформяване и съвършенство на нейното тяло и на нейния характер – също така, както и при мъжа – така и конструктивната и тектоничната форма за разрешението на нейните две задачи може да се удаде на действително надарения художник, преди още така наречената точна наука да може да даде доказателство за статическата правилност на намереното разрешение.

Ние, обаче, по себе си знаем, че в древността и в ново време арийско-нордическият човек винаги е намирал неизбежната синтеза между поставената задача, целта и дадения материал. Неговият свободен творчески дух е оставал винаги еднакъв и – макар в продължение на столетия определени светогледи, като външен израз на чужди народностни елементи, да са подчинявали човечеството на стилови закони, които за своето време може да са били

светогледно прави, но които са противоречили на истинската вътрешна арийска същина – все пак този дух непрестанно е търсил някакъв изход към своя собствен, макар и отминал свят.

Затова не е никак чудно, че *всеки политически-героичен век веднага потърсва в своето изкуство моста към едно не по-малко героично минало*. Тогава изведнъж гърци и римляни стават много близки на германците, защото всички те трябва да търсят своите корени в една основна раса; затова и безсмъртните постижения на старите народи винаги упражняват своето притегателно въздействие върху *расово сродните им поколения*. Но понеже е по-добре да се подражава на хубавото, вместо да се произвеждат нови лоши работи, наличните интуитивни творения на тези народи днес, без съмнение, могат да изпълнят, като стил, своята възпитателна и ръководна мисия. В същата мярка, обаче, в която северният дух преживява своето съзнателно възкресение, той ще трябва да разреши културните задачи на днешното време с не по-малко пълна яснота и следователно, в естетична красота, *както неговите расови предци* са се справяли с поставените им проблеми.

Също така смешно, дори детинско е, да искаме плахо да бягаме настрана от пътя на намерените вече от нашите предци класически форми и изрази на художествена творческа сила, както би било глупаво да отхвърляме други познания и опити в живота само затова, защото тези истини са били вече намерени от минали поколения.

Човечеството би се изродило, културата би изостанала назад, ако си пробие път страхът да използваме и по-нататък една наследствена маса от жизнени и културни блага само затова, защото декадентски или расово чужди елементи, в своя духовен анархизъм или в своето обусловено от техния *произход* отрицание, много биха искали да поставят главнята на пожара под всички постижения на миналото.

И обратното – една творческа раса не бива да въздига общата сума на постиженията на своите предци, като стил, до висотата на един тираничен закон, който би ограничил или дори изнасилвил всяко по-нататъшно собствено постижение.

От миналото и от настоящето едновременно се изгражда бъдещето. Дадената цел, творческата възможност на настоящето и техническият материал са елементите, от които и с които истински-творческият дух създава своите творения, без да се бои да употреби намерените и завещаните блага от предците. Той е и достатъчно смел, за да свърже с тях намереното от самия него хубаво ново нещо!

Защото също така е дребнаво, при строежа на един театър например, да искаме да отречем външно, че тук сме само подновители и продължители на една институция, дадена в същината си още преди хилядолетия, както и обратното – също така е непоносимо да искаме да лепнем външно на една модерна машинна фабрика или на една електрическа централа елементи от гръцките или готически форми. Затова е изобщо погрешно да говорим за един „нов стил“, който трябва да бъде търсен; напротив, ние можем само да се надяваме, че нашата най-добра човечност ще бъде избрана от Провидението, за да разреши също така суверенно, *като изхожда от своята движена от кръвта вътрешна същина*, поставената ни днес задача, както това се е удало, например, на арийските народи в древността. Онова, което това минало и изобщо сродното на нас минало, ни е завещало като конструктивен и художествено ценен опит, ние искаме да използваме и да развием по-нататък също така свободно, както и самото изкуство на древните е било само резултат на един далечен развой. От решаващо значение е само това, че *чрез съзнателното изтъкване на преден план на расовата субстанция, която крепи нашия народ, както и чрез суверенното обявяване на нейната същност и светогледа, който и е присъщ, – ние създаваме едно ядро, което в течение на дълги периоди ще може да развива въздействието на своя творчески дух.*

Не е случайно това, че *светогледно най-неясният век* в своята либералистична разюзданост – разбирай: несигурност – беше несигурен и в областта на културното творчество. За по-малко от един век художествените постижения на народите на всички времена бяха изпробвани и отхвърлени. В кубистично-дадаистичния култ към примитивното тази несигурност намери най-сетне израза, който и беше единствено подходящ, защото беше сигурен. Това е културната жизнена проява на безкултурната утайка на нациите.

Не само политически, но и културно, марксизмът неизбежно завършва с нихилизъм. Докато официалното упражняване на изкуството по този начин, в края на настоящия век, можеше да остави само най-противни впечатления, все пак бяха създадени не само духовно-политически, но и културно важни предварителни работи за подновяването на народите.

Както националсоциализмът в Германия е осъществяване на многобройни пророчески предчувствия и фактически научни познания, така беше извършена несъзнателно и предварителната работа за един нов *художествен ренесанс на арийския човек.*

Забележително е, че тази предварителна работа беше започната от задачите, за чието разрешение нямаше налице изобщо никакви образци. Модерната техника принуди човека да търси собствени пътища. От цел и материал бяха намерени и развити само форми, които в естетиката на много

машини, например, имат повече гръцки дух, отколкото някои строежи, които са лоши подражания.

Тази огромна нова област сочи, като новооткрита земя, духовните паметници на едно също така модерно, както и естетично задоволително, творчество. От тук, през новите строителни материали като стомана, желязо, стъкло, бетон и т. н. развоят неизбежно отива към един път, който отговаря на строителните цели и на тези материали.

Но и тук не всеки среден човек е призван да създаде безсмъртни творения. Който търси новото само заради самото ново, лесно ще се заблуди в областта на лудориите, понеже, когато най-глупавото бъде пресътворено в камък и материал, естествено е, че то лесно ще мине за нещо действително ново, тъй като в миналите епохи не на всеки луд е било позволявано да обижда околния свят чрез недоносчетата на своя болен мозък. Под паролата „Ново на всяка цена“ всеки кърпач може да създаде нещо особено. Трябва да се пазим, обаче, от това, да виждаме само в такива експерименти доказателството за значението на един човек и на неговата работа¹.

През всички времена, само на малцина благословени от Бога, Провидението е възлагало мисията да създадат нещо действително безсмъртно ново. Именно, тези хора са станали пътеуказатели за едно далечно бъдеще. Към възпитанието на една нация спада и това: да бъде внушено на хората необходимото страхопочитание пред тези великани, защото те са възплъщението на най-висшите ценности на един народ. Когато са творили, те не са били обладани от болезнената представа, че създават на всяка цена нещо ново, а са създали нещо ново, защото са искали да създадат и е трябвало да създадат най-доброто.

„Небивалото“ не е доказателство за доброто качество на едно постижение; по-скоро то може да бъде доказателство за неговата небивала малощност. Затова, когато един, така наречен, човек на изкуството вижда своята единствена жизнена задача само в това, да създаде една възможно най-объркана и непонятна представа за творчеството на миналото или и на настоящето, тогава все пак действителните постижения на миналото ще си останат постижения, докато художественото пелтечене на един такъв рисувач, музициращ, скулптиращ или строящ шарлатанин, ще бъде един ден само доказателство за величината на упадъка сред една нация.

¹ В речта си върху изроденото космополитично-еврейско и здравото национално изкуство, която ние даваме в глава V на тази книга, Хитлер доразвива тези си възгледи. Проникновеното разбиране на изкуството ни кара да си спомним за самораслия художник, който с папка рисунки под мишница, стоеше пред вратите на Виенската художествена академия, с внушено от природата желание да бъде приет за студент.

Невъзможно е още и това, щото един така самоунижаващ се човек изведнъж да се поправи и да създаде нещо по-добро. Той е без никаква стойност и ще си остане без никаква стойност. Той е претърпял неуспех, защото му е липсвало призванието за най-висшето, а заедно с това – и най-естественото отличие. Да се отличиш чрез съзнателни лудории и по този начин да привлечеш върху себе си вниманието на хората, това свидетелства не само за една художествена немощ, но и за един морален дефект.

Изкуството е една възвишена мисия, която задължава към фанатизъм. Който е избран от Провидението, за да разкрие на околния свят душата на един народ, да я направи да звучи в тонове или да говори чрез камъка, той страда под силата на всемогъщото, на овладялото го принуждение; той ще говори на своя език дори и когато околният свят не го разбира или не иска да го разбере и по-скоро ще поеме върху себе си всяка нужда, отколкото да остане, макар само веднъж, неверен на своята звезда, която го ръководи вътрешно.

Националсоциалистическото движение и държавно ръководство не бива да търпи и в областта на културата, щото некадърници или мошеници изведнъж да сменят своето знаме и – приспособявайки се набързо – да нахлуват в новата държава, за да имат и там, в областта на изкуството и на културната политика, пак решаващата дума. Дали Провидението ще ни прати онези хора, които ще смогнат да дарят на политическата воля на нашето време и на неговите постижения един равностоен културен израз, това ние не знаем. Но ние знаем едно, - че в никакъв случай представителите на упадъка, който лежи зад нас, не бива изведнъж да станат знаменосци на бъдещето. Или недоносчетата на тяхната тогавашна продукция са били едно действително вътрешно преживяване и тогава те трябва да бъдат поставени под лекарско наблюдение като опасни за здравия смисъл на нашия народ; или пък това е било само една спекулация и тогава мястото им е, заради извършената от тях измама, в някое подходящо за целта заведение. В никакъв случай ние не искаме да оставим, щото културният израз на нашия Райх да бъде фалшифициран от тези елементи; защото тази държава е наша, а не тяхна.

Тази нова държава ще положи съвсем други грижи за културата, отколкото старата държава. Като признава правото на особено предпочитание на онези съставни части на нашето народно тяло, които навремето поставиха началото и прокараха неговото създаване, националсоциализмът трябва да обоснове това и морално.

Задоволяването на животинските нужди лежи в природата на всички хора. От това, обаче, никой човешки род не би могъл да изведе особеното право да ръководи другите, или дори да господства над тях. *Онова, което единствено може да направи човека да изглежда избран за ръководство, то е неговата*

видима способност да се издига над примитивното и да облагородява вулгарните прояви на живота. Винаги политическото ръководство ще трябва да създава, предметно и фактически, предпоставката за разволя на изкуството. Дори когато един народ изчезне и хората замлъкнат, тогава камъните ще заговорят, докато има други народи с приблизително същите културни заложи.

Затова всяка голяма политическа епоха в световната история ще оправдае правото на своето съществуване чрез най-видимия документ на своята ценност, който може да съществува: чрез своите културни постижения.

Мнението, че в материално лоши времена културните въпроси би трябвало да останат на заден план, е също така глупаво, както и опасно. Защото, който иска да прецени културата само откъм нейната материална печалба, или който иска само да си състави понятие за нея, няма никаква представа за нейната същина и за нейните задачи. Опасно е, обаче, това схващане, защото по този начин то свежда целия живот до едно ниво, при което, в края на краищата, решаващата дума ще има броят на малоценните.

Точно в едно време на стопански нужди и грижи е важно да бъде пояснено на всички хора, че *една нация има и по-висши задачи, отколкото да се топи във взаимен стопански егоизъм.* Културните паметници на човечеството винаги са били олтарите на опомнянето за тяхната по-добра мисия и за тяхното по-високо достойнство.

Ако някои народи не искат да знаят това, тогава те са изгубили вече по-добрата съставна част на своята кръв и тяхната гибел е само въпрос на време. Но понеже сме убедени във вътрешната ценност на германския народ, ние ще се погрижим, щото чрез неговото политическо и държавно ръководство, да му бъде дадена възможност да даде доказателство за тази своя вътрешна ценност.

Нека германските хора на изкуството от своя страна да имат съзнание за задачата, която им възлага нацията. Понеже изглежда, че над света владее глупостта и безправието, ние ги призоваваме да поемат и те, чрез германското изкуство, най-гордата защита на германския народ.

Политическото водачество на народа

Заклучителната реч на Фюрера пред септемврийския конгрес в Нюрнберг 1933 година

Още няколко часа и голямата манифестация на Партията ще бъде приключена. Влак след влак ще потеглят в нощта нататък към германските провинции. Всеки ще се върне пак към работата си, единият в своята нива, другият във фабриката, третият в кантората; борбата на живота отново ще ги сграбчи, но въпреки това, не ще може да изличи от паметта им спомена за преживените тук дни.

Някои хора, които същината на това Движение не е обхванала, защото те самите не могат да я обхванат, може би, ще си поставят въпросите:

Първо: Защо се прави една такава манифестация и второ: Как могат да идват хората на тази манифестация? Как е възможно толкова много мъже да пътуват през цялата страна, за да маршируват някъде, да спят под палатка, да се задоволяват с проста храна – и всичко това, без да им се плаща? Как е възможно това?

Този въпрос аз си поставих, мои партийни другари и другарки, още преди да започна това дело. Аз се запитах тогава: Ще може ли това да бъде изисквано от германския народ? Един важен въпрос, защото от отговора, който можеше да му се даде, зависеше не само основаването на една партия, възможността или невъзможността да бъде извикано на живот едно движение, но от този отговор зависи и съдбата на германската нация!

Ако на този въпрос беше отговорено отрицателно, тогава всеки опит за едно възраждане на нашия народ щеше да бъде напразен. Ако ли пък мислехме, че можем да отговорим утвърдително, тогава трябваше да се решим на това смело начинание!

Ако дълги години, при всички положения и при всички обстоятелства, аз съм вярвал в победата на Националсоциалистическото движение, това непоколебимо убеждение идваше от едно основно преосмисляне на законите на живота и развитието. Моите политически противници бяха пропуснали да направят това.

Ако сега, след победата, говоря открито върху тези мисли, вместо да говоря, както досега, само пред водачите, правя го по две съображения. Първо, сега противникът може спокойно да научи тези мисли. И второ, цялото Движение

трябва да схване тези познания за вечни времена, като едно непрестанно задължение; да не ги забравя и винаги да следва поуците от тях!

В природата няма необясними случайности. Онова, което изглежда неправилно на човека, в действителност е непонятно само за него. Всяко развитие се извършва според закона за причините и последиците. Понеже последицата е онова, което на първо място се вижда и чувства, повечето хора обикновено се занимават само с нея. Страхът от търсенето и намирането на причините лежи дълбоко в кръвта на човека, особено тогава, когато неговото покварено Аз предусеща – от внезапното разкриване на определени причини – познания, които са неприятни, защото са задължителни. Неприятни са винаги онези истини, които означават упрек срещу обикнати пороци. Човек съвсем не иска да намери онова, което противоречи на отпуснатия навик, което е противно на удобството на всекидневния живот, онова, което приятелите не разбират и което дразни съседите, онова, което нарушава ленивото спокойствие. И все пак, човек може да постигне трайно излекуване на болни състояния само тогава, когато си изясни техните причини. Едва тогава вътрешният ход на събитията в живота на народите става понятен, загадъчното във възхода и упадъка на народите изгубва своята тайна.

Образуващите се от стотици хиляди мними случайности отделни съдби се разплитат и се явяват като безбройни станции на един съвсем ясно предначертан път, който води или надолу, тоест към края на един народ, или нагоре към неговото трайно самоутвърждаване и по този начин, към неговото по-нататъшно съществуване. Никой народ, който е тръгнал веднъж по наклонената плоскост надолу, не може да бъде откъснат от нея, освен чрез едно позитивно вземане в съображение на такива познания. Дали това съобразяване е направено от благоразумие или поради несъзнателен инстинкт, това остава безразлично. Щастлив е народът, който още в своя близък до природата инстинкт притежава своя предупредител и следователно, своя спасител. Нещастен е народът, който вярва, че може да мине без инстинкт. Неговата съдба зависи тогава само от възможността, един ден действителният разум да спечели победа над суетното, повърхностно знание, като смирено опознаване на лежащите в основата на инстинкта вечни закони на живота.

За да познаем, обаче, болестта на едно народно тяло, най-напред е необходимо да разбираме неговия строеж.

Почти всички народи в света се изграждат днес от различни *расови* основни материи. Тези първични елементи са носители на способности, които се различават една от друга. Само в най-примитивните функции на живота може да се приеме съществуването на някаква еднаквост за всички хора. От там нататък, обаче, те веднага започват да се разделят едни от други в своя характер,

в своите заложби и в своите способности. Разликите между отделните *раси* могат да бъдат отчасти, както външно, така и – което е самопонятно – също и вътрешно грамадни и са грамадни. Разстоянието, което лежи между най-ниския, все още така наречен човек и нашите най-висши раси, е по-голямо, отколкото е разстоянието между най-нисшия човек и най-висшата маймуна !

Ако в този свят нямаше няколко раси, които да определят в този момент неговия културен облик, тогава едва ли би могло да се говори изобщо за някаква човешка култура. Не климатът или възпитанието са отговорни за това, а единствено самият човек, който е надарен от Провидението с тази способност.

Макар тази способност за културна дейност да е сама по себе си и по начало присъща на определени раси, все пак нейното практическо проявление става само при определени благоприятни за това обстоятелства. Човекът, като отделно същество (съвсем независимо от това, какви сили крие в себе си), ще бъде неспособен да постигне по-висши постижения до тогава, докато няма да може да обедини силите на много хора в служба на една идея, на една представа, на една воля и за една дейност. Един поглед към природата ни показва, че създанията на една чиста раса са повече или по-малко равностойни не само телесно, но също и по характер и по способности. Тази еднаквост е най-голямата пречка за образуването на една по-висша работна общност. Защото, когато всяка по-висша култура получава своето проявление чрез постижения, които могат да се постигнат само благодарение на едно общо използване на човешки работни сили, тогава едно множество от индивиди трябва да жертва части от своята индивидуална свобода, за да се подчини на волята на един отделен човек. Колкото и разумът да ни съветва да постъпваме така, все пак в действителност ще бъде трудно да се обяснят на съвсем равни хора основанията, поради които, накрая, въпреки всичко, *само един ще трябва да издигне своята воля над волята на другите. Обаче двете понятия „да заповядваш“, и „да се подчиняваш“ получават съвсем друг и по-наложителен смисъл в момента, в който хора от различна ценност се сблъскат едни с други и тогава, чрез по-силната част, бъде създадена една група, която преследва една обща цел.* В най-примитивния смисъл на думата, това става още в момента, в който човекът налага своето господство над животните, откъсва ги от свободата на техния дотогавашен живот и ги вгражда в своя жизнени процес, без да го е грижа дали неговите животински помощници са съгласни или не. Дълго време преди това, обаче, хората са направили същото нещо, сами между себе си. *По-висшата раса*, – преди всичко по-висша в смисъл на организационни способности, – подчинява на себе си една по-нисша раса и по този начин създава едно съотношение, което вече обхваща две неравностойни раси.

Едва по този начин се явява подчинението на едно множество от хора под волята на често пъти само малцина, която воля се извежда просто от правото на

по-силния, едно право, което, погледнато в природата, може да се смята за единствено възможно, защото е разумно. Както дивият кон не се подчинява доброволно или дори радостно под игото на човека, също така и един народ не се подчинява на силата на друг народ. Обаче, в течение на едно дълго развитие, въпреки това, твърде често тази принуда се е превръщала в благодат за всички. Образуваха се онези общи форми, които, чрез спояването на различни раси, са сложили основата на същината на организацията.

Но организацията изисква волята и дейността на много хора да бъдат подчинени под волята и енергията винаги на един единствен човек. В същата мярка, обаче, в която хората разкриват предизвикващите удивление резултати на това сплотяване на техните способности и работни сили, те познават не само целесъобразността, но и необходимостта от едно такова действие. И така, една арийска култура, от значение и с големи размери, се е създала не там, където са живели сами със себе си чисти арийци, а навред там, където те са образували едно живо сцепление с раси от друг характер. *Не в смисъл на едно кръвно смесение, а в смисъл на една организационно-целесъобразна общност.* И онова, което първоначално сигурно е било чувствано от победения като тежка принуда, по-късно се е превръщало в благодат за него. Несъзнателно у господстващия народ се е развивало все по-живо, като морал, познанието, че господството на този народ не бива да бъде своеволие, а благороден разум. Способността да подчинява други народи не му е била дадена от Провидението, за да накара безсмислено тези народи да го чувстват като господар, или за да ги измъчва, а за да се създаде, от сдружението на неговата гениалност със силата на другия народ, за двата народа общо едно човешко съществуване, което ще бъде достойно, защото ще е полезно за единия и за другия.

Щом като, обаче, беше сложено началото на този процес за образуване на народи и държави, комунистическият век на човечеството беше приключен. *Защото комунизмът не е една по-висша степен на развитие, а е най-примитивната изходна форма.*

Хора с напълно еднакъв характер и от еднакъв род, следователно и с еднакви способности, неизбежно ще бъдат еднакви и в своите постижения. Тази предпоставка е вярна за напълно единни по раса народи. Като приемем тази предпоставка, отделният резултат от дейността на такива живи същества ще отговаря само на общото средно ниво на всички. Но понеже, както се спомена вече, поради липсата на възможност за събиране на много индивиди под волята на един единствен човек, големи постижения не са възможни, то жизнените блага, създадени от хората от средното ниво, ще бъдат съвсем примитивни. Поради това, липсва предпоставката за едно ясно изтъкване на понятието за собственост, тъй като не са налице необходимите за това разстояния между постиженията. Защото това понятие изгубва своя вътрешен смисъл тогава,

когато общият резултат на творчеството още от самото начало се разпределя равномерно, поради съвсем еднаквото участие в резултатите. Ето защо, при това състояние комунизмът е един също така естествен, както и морално понятен ред. Обаче, със събирането на хора от различна ценност ще бъде различен и резултатът от техните постижения, тоест *качествено по-високостоящата раса ще допринася повече за общия резултат на общата работа, отколкото качествено по-лошата раса*. Особено способностите ще лежат в различни плоскости. Примитивната способност на едната раса създава и без това по-други ценности, отколкото по-високо развитата, или от друг характер способност на партньора в живота. Поради това, обаче, управлението на добитите от работата блага неизбежно попада под едно разделение, което произхожда от вземането в съображение на постиженията. Това ще рече, с други думи въздаденото ще бъде отново управлявано като собственост в онази мярка, в която е било създадено.

Затова *идеята, за частната собственост е неразделно свързана с убеждението за една различна по род и по ценност работоспособност на хората*, а заедно с това, пък и с различието по род и по ценност на самите хора. Човек не може, обаче, да приеме в една област на живота различната ценност – която аз искам да означа като *различна надареност* – като морална претенция за един определен резултат, за да я отрече след това в някоя друга област и по този начин да действа нелогично. Защото нелогично е да се заявява, че частната собственост била морално оправдана, понеже работоспособността на хората, поради тяхната различна надареност, не била еднаква и поради това, резултатите на тази работоспособност, отделно взети, били толкова различни, че при тяхното администриране трябвало да се вземе в съображение производителната способност и по-нататък да се заключи, че и в най-важната област на общото администриране на живота – в областта на политиката – трябвало да се утвърди еднаквата способност за всички. Признава се, че не всички хора в една нация са способни да управляват едно имение или една фабрика, но се твърди, че всички са способни да управляват държавата или да избират нейното управление – и това твърдение се обявява най-тържествено в името на демокрацията!

Това е само по себе си едно противоречие. – Или хората, поради еднаквата си способност, са в състояние всички еднакво да управляват една държава и тогава поддържането на идеята за собствеността е не само несправедливост, но просто глупост, или пък хората действително не са в състояние да поемат в общо управление, като обща собственост, общосъздадените материални и културни блага на една нация и тогава те са още по-малко в положение да управляват държавата!

Ето защо, *общото управление на ценностите чрез всички няма да бъде възможно, тъй като не всички те са взели равномерно участие в създаването на тези ценности*. В такъв случай, обаче, общото управление на държавата чрез

всички е още по-малко възможно, защото държавата най-малко дължи своето съществуване на всички; тя го дължи само на една определена част, на която държавата се обляга и благодарение на която държавата се запазва, понеже навремето, благодарение на тази част, държавата е била образувана.

Тази констатация не е несправедливост, нито е строгост, а е само една констатация на истината.

Трябва, следователно, само да се обясни дали образуването, да речем на германския народ и на германската държава, е било продукт на една всеобхватна воля на всички участващи в него, или не.

Ние можем да отговорим съвсем ясно на това:

Германският народ не е произлязъл така, както почти всички познати на нас действително творчески културни народи в света. Една малка организационно-способна и културно-творчески надарена раса е покорявала, в течение на много столетия, други народи и отчасти ги е претопила, отчасти се е приспособила към тях. Разбира се, от само себе си, че всички отделни съставни части на нашия народ са внесли в този съюз своите особени способности. Той е бил създаден, обаче, само от едно единствено народо-творческо и държавнотворно ядро. Този народ-ядро е наложил своя език, естествено не без да заеме нещо от покорените и най-накрая, е подчинил всички на една обща съдба до такава степен, че животът на държавно-творческия народ се е свързал неразривно с живота на постепенно претопените други съставни части.

И така, победители и победени отдавна са се слели в една общност.

Това е нашият днешен германски народ.

И такъв, какъвто е, ние го обичаме и сме привързани към него. В течение на хилядогодишната история са ни станали близки и скъпи всички негови черти, които, взети отделно, са често пъти толкова различни. Тази близост е толкова голяма, че ние сме доволни от всеки принос, който идва от нея. Ние не проучваме, на кого дължим музикалността на нашия народ и на кого – неговите технически способности; кой ни дарява с изкуството на разказването и кой – с хладината на мисленето; откъде произхождат нашите философи, държавници или пълководци.

Във всеки случай, ние не проучваме, за да направим след това специална преценка, а най-много – просто, за да знаем от какъв вид са корените, от които германският народ черпи своите способности. И ние сме станали до такава степен една общност, че сме изпълнени само с едно единично желание: всички

съставни части на нашия народ да могат да допринесат най-доброто от себе си за богатството на нашия общ национален живот. Когато всеки прави приноси там, където трябва да ги прави, тези приноси ще са от полза за нашия живот и ние ще им бъдем благодарни. Заедно с това, ние ще се грижим, щото всяка съставна част да вземе под своя закрила онова, което е допринесла за нашето общо жизнено благо. Защото само музикално-надареният народ може да твори в царството на тоновете, но, заедно с това и да запазва създаденото като наследствено благо, чрез постоянни грижи. И никога, чрез никакво действие, една съставна част от народа не трябва да поема отговорността за нещо, което не е дала тя, а някоя друга част.

Понеже творчеството е естествено, то при нормални условия, животът го регулира така, че човек може да заключи не само от расата за способността, но и от способността – за расата. Това означава, следователно: Не е необходимо, музикално-способните хора да бъдат открити най-напред като раса, за да им се повери грижата за музиката, а музиката открива расата, в която тя намира способността.

Животът поставя на всеки отделен човек, в деня, когато избира професията си, въпроса за неговия произход. Всички индивиди на един народ получават познание за различните функции на живота. Но всяка от тези функции събужда особен отзвук само сред една част от тези хора. Това е онази част, която причинно, съобразно със своя произход, е била надарена и следователно, призвана за особен носител на тази функция.

Колко малко общо има изборът на професия с някакво претегляне на икономически предимства или вреди, се вижда най-добре от това, че този избор се предоставя на една възраст, на която липсва всяка предпоставка за такова разбиране. Нещо повече: ние казваме дори: че момчето трябва да бъде „родено“ за нещо. Това не казва нищо друго, освен че ние го оставяме да решава несъзнателно – и все пак съзнателно. Несъзнателно, понеже то едва би могло да прецени материалните резултати; съзнателно, понеже то, вместо това, ще се вслуша в един вътрешен глас, който ще го посъветва по-правилно, отколкото това би могъл да направи повърхностният човешки разсъдък. Наистина, е удивително, когато едно единадесетгодишно момче започне да рисува и да прави резби в своето село, без да може да се откъсне от своята страст, която му обещава толкова малко практическа полза и най-накрая, дарява на нацията, като голям майстор, безсмъртни творения! Онова, което не вълнува хиляди хора в живота, привлича под своята власт стотици други, защото отговаря на техните наследствени заложби. Народът, обаче, може да има само един интерес, именно – *този глас на наследствените дарби да бъде винаги слушан*. Защото той му дава хора, които не са насилени чрез принуда, понеже не са били родени за дадена

работа, а хора, които ся изпълнени със страст и следователно, са природно подходящи за известна професия.

Както във всички области на живота не можем да изпитваме никаква завист за това, че родените специално за един занаят, т. е. природно способните хора, имат решаващо влияние, също така е и в областта на политическото съхранение на това, което в течение на хилядолетията за нас е станало народ.

Както немусикалният човек не може да се чувства обиден или оскърбен, че не той създава музика или дирижира оркестър, а някой друг, който е музикално надарен, така и във всяка друга област заемането на дадено място от способните за това, не може да бъде чувствано като пренебрегване за онези, които нямат способности в тази област. В действителност, такава завист не е имало никога. Само едно съзнателно подвеждане може да създаде у човека подобна лудост.

Като се изхожда от познанието, че всичко създадено може да бъде запазено само от същата сила, която го е создала, стигаме до заключението, че едно народно тяло може да бъде запазено само от силите, които са го извикали на живот и които, чрез своите организационни способности, са го сплотили и закалили. И затова всички, които обичат своя народ и желаят неговото запазване, трябва да имат грижата, щото онази съставна част от народа да развие своите политически способности, която едно време е била носител на политическото създаване и по-нататъшното оформяване на тази общност.

Защото който поверява народното политическо ръководство на друга сила, а не на тази, която някога, в течение на дълги години, е образувала нацията, той по този начин, рано или късно, ще изостави нацията на произвола. Ние сме привързани, обаче, към нашия народ такъв, какъвто е той, и го обичаме в неговата вътрешна многообразност и в неговото обусловено от това външно богатство на културния живот; и ние не бихме искали тази общност да изгуби своето съществуване в този свят само, затова защото с нейното политическо ръководство е била натоварена неподходящата съставна част!

А това, действително, беше вече станало.

В момента, в който буржоазията, като ново съсловие в живота, предяви претенции за политическото ръководство на нацията и го получи, разумно организираният развой в най-важната област беше прекъснат.

Германската буржоазия, като обществена субстанция беше продукт на един подбор, който в същината си почиваше по-малко на политически, отколкото на стопански функции. Либералистичният век, чрез въвеждането на парите и

собствеността като мерило за личната стойност в буржоазната среда, създаде един обществен слой, който отговаряше на неговата най-дълбока същина. Фактът, че многобройни членове на тази обществена класа също са дали отлични постижения в много нематериални области, стои не толкова във връзка с някаква преценка на „буржоазното“ понятие, колкото с *наличните сред тях расови основни ценности*. Сами по себе си, обаче, тези ценности нямат нищо общо с понятието буржоазия. Защото за да бъде причислен човек към тази обществена класа, беше достатъчна една чисто стопанска спекулативна дарба, точно така, както и една духовна или културна надареност, която се превръща в определен икономически успех. В никакъв случай нямат решаващо значение за преценяване принадлежността към тази класа героични или геройски качества. Дори напротив: *понеже стопанският живот най-често има повече негероични, отколкото героични черти, германската буржоазия също така беше много по-малко героична, отколкото „стопанска“*. Буржоазните партии бяха *вярно отражение на този вътрешен душевен строй*. Те бяха *еснафски сдружения, без никаква дарба за действително ръководство на народа*.

И народът чувстваше много добре това.

Именно, това е забележителното. След като от различни расови ядра се създаде един народ, всяка негова съставна част се научи постепенно да понася другите части, но при предпоставката, че тази част ще си остане в своята област. Това означава: народът понася само тогава музиката, когато тя е добра, тоест, когато се изпълнява от онази част, която е родена за музика. Той понася само онези механици, които разбират от работата си и – слава Тебе Господи! – също и *само онези политици, на които призванието е белязано на челото*.

Целият наш живот протича между ръководство и послушание! Колкото по-високо се издига развитието на един народ, толкова по-сложен става животът. Никъде вече отделният човек не е господар на себе си. Цялото негово съществуване се определя винаги с оглед към другите. *Навсякъде той е ръководен и непрестанно трябва да се подчинява*. Времето за неговия сън, както и за неговата работа, му се диктува от една чужда воля. И когато започне неговата сутрешна работа, тя се развива по релси, които са поставени от други и надзиравани от други. На младини, на него се предоставя само възможността да си избере влака, в който мисли да се качи. Обаче щом седне в него, той поверява своя живот на ръководството на други хора. И естествено е, че сам той не по-малко спомага за това изнасилване на свободата. И все пак, всичко това се понася доброволно и търпеливо. Във всяка област на дейност, ръководството се признава тогава, когато то видимо е родено, за да ръководи. Воденият не вижда това по постижението, но го предусеща формално по държането. Момчето в училището инстинктивно чувства призванието на своя учител. На един учител то се покорява, срещу друг прави открит бунт. *Чрез съпротива във всички области на*

живота се изпитва способността на ръководството. Най-много в областта на политиката. Защото е ясно: запазването на една национална общност от различни расови съставни части има смисъл само тогава, когато запазването се носи ръководно и отговорно от онази съставна част, която е поела и след това е осъществила образуването на тази общност. Както всяка военна част се чувства изоставена и е вътрешно нещастна и тъжна, когато падне нейният изпитан командир, така несъзнателно рухва и всеки народ, чието ръководство се окаже негодно. Хората с право се чувстват излъгани, когато висотата, до която в течение на столетия е била издигната тяхната общност, вече не може да бъде запазена, защото отговорната за това част на общността изведнъж се окаже негодна. Така, когато германската буржоазия предяви претенции за политическото ръководство на нацията, пред народа се представи като ръководство едно общество, което съвсем не беше родено за такава мисия.

Народът разбра това и със сигурността, на своя инстинкт го отхвърли. Само така беше възможно, щото *една чужда раса* да дръзне да разтвори отново старата рана в снагата на нашия народ с помощта на един примитивен лозунг и да предприеме в лицето на пролетариата да организира онези, които, поради липсата на действително призвано ръководство, бяха останали без водачество.

Само така можеше да се разбере и фактът, че *буржоазията, която не беше ни най-малко предопределена за ръководство, се опита да пренесе в областта на политиката методите и обичаите на стопанския живот. Анонимната акция отговаря на анонимната избирателна бюлетинка, а мнозинството на акционерите отговаря на парламентарната коалиция!* Също така беше ясно, че нито с едното, нито с другото би могло да се обоснове логично, или поне етично и морално, идеята за частната собственост. Колкото повече това време затъваше в своите вътрешни противоречия, толкова *по-лесно беше за една консеквентно съществуваща чужда раса да разбуди напълно инстинктивно проявилото се недоверие на народа в неговото политическо ръководство.* Но, ако буржоазията се изграждаше върху напълно неполитическата идея за индивидуалната собственост тогава създадената сред народа опозиция се основаваше напълно естествено върху онази част, която сама по себе си не беше, а и днес не е способна за организация и затова в лицето на *комунизма* изведнъж намери отново най-примитивната изразна форма на живота, която *и* е била присъща някога в най-далечна древност. Затова не е случайно, че ръка за ръка с този поврат, комунизмът и неговото ръководство планомерно проповядваха и прокарваха връщане назад, във всички области на културата.

Но също така е естествено, че тази буржоазия, – като едно напълно неорганично политическо ръководство, без всякаква причинна надареност и следователно, без способност – неизбежно трябваше да рухне пред пристъпа на марксизма. По същата причина трябваше да се изостави и всяка мисъл за

предизвикване на промяна в основното положение на буржоазията и на нейните политически организации. Всеки опит, на германския народ да бъде осигурено едно ново политическо ръководство, от средите на буржоазния свят, трябваше да претърпи неуспех, поради факта, че тази субстанция не беше вътрешно годна за това. И затова въпросът, който се повдигна след катастрофата от 1918 год., беше само един: първо, дали в нашия народ има едно достатъчно голямо ядро от онази *расова съставна част*, която едно време беше сложила началото и беше осъществила образуването на нашия народ и която поради това, *единствено може да бъде способна да ръководи по-нататък* и да запази тази общност; и второ, дали ще се удаде да бъде намерена тази част и да бъде натоварена с водачеството.

Ясно беше следното: след като нашето ново общество се беше развило, изхождайки от икономически функции, в никакъв случай не може да се приеме, че способността за политическо ръководство е непременно идентична с общественото положение на отделния германец. Това означава, че следователно: за ръководенето на народа можеше да бъдат способни също така и хора от стопански и следователно, обществено по-долни слоеве, както и обратното – многобройни членове на най-висшите, особено стопански или финансово обусловени обществени кръгове, трябваше да бъдат отхвърлени. От решаващо значение можеше да бъде само необходимата за тази цел вътрешна надареност. Да се намерят, обаче, тези хора от всички най-различни съсловия, професии и други слоеве, това беше поставената задача.

Но това беше в действителност едно социалистическо действие, защото: *като се старая да търся сред своя народ, за всяка функция на живота, родения за това човек, за да му поверя отговорността в тази област*, без оглед на неговото досегашно стопански-обусловено или обществено произхождение, *аз действам в интереса на всички*. Ако обаче, думата социализъм изобщо трябва да има някакъв смисъл, тогава този смисъл може да бъде само този: *с желязна справедливост, тоест с най-дълбоко разбиране всеки да бъде натоварен с онази функция за запазване на общото, която му е присъща, благодарение на неговата вродена надареност* и следователно, благодарение на неговата ценност. Този принцип крие в себе си голяма справедливост, защото сам по себе си е логичен и разумен. Той може да бъде приложен към всички функции на живота и следователно, в цялата област на политическото ръководство на един народ. От решаващо значение беше, значи, това: чрез какви методи ще бъдат намерени тези хора, които като заместници и следователно, наследствени носители на някогашните създатели на нашето народно тяло, днес могат да бъдат негови пазители. Тук имаше само една възможност: не можеше от расата да се прави заключение за способностите, а трябваше по способностите да се извади заключение за расовата годност. *Способността можеше да се установи чрез начина, по който отделният човек реагира на една идея, която трябваше да*

бъде прокламирана наново. Това е безпогрешният метод за търсене на хора, които искаме да намерим. Защото всеки чува само онези звуци, за които е нагодена неговата най-дълбока същност.

Ако решим да пропагандираме алчността за печалби, като съдържание на едно движение, всички егоисти ще се присъединят към него. Ако проповядваме плахо подчинение, ще дойдат всички, които са покорни. Ако въздигнем като идеал кражбата, грабежът и плячкосването, подземният свят ще се организира за целта. Ако мислим само за собственост и говорим за гешефти, ще съберем своите привърженици сред стопанските партии. Ако изискваме, обаче, жертви и кураж, храброст, вяръност, вяра и героизъм, ще се отзове онази част от народа, която притежава тези добродетели.

През всички времена, обаче, това е бил онзи фактор, който прави историята. А образуването на народите и държавите, както и тяхното запазване, е съдържанието на онова, което обхващаме с думата история.

Така, през 1919 година аз съставих една програма и поставих една тенденция, която съзнателно нанасяше удар в лицето на пацифистично-демократическия свят. Ако сред нашия народ още имаше хора от този род, тогава победата не можеше да не дойде. Защото тогава този фанатизъм на решителността и на делото трябваше да привлече сродните нему хора. Където и да се намираха хора с това качество, един ден те трябваше да чуят говорещия на тяхната кръв глас и искат - не искат, да последват Движението, което беше израз на тяхната собствена най-дълбока същина. Това можеше да продължи пет, и десет, и двадесет години, но постепенно в държавата на демокрацията се зараждаше държавата на авторитета; в царството на жалката безидейност се създаваше ядрото на фанатичната преданост и безогледна решителност.

Срещу това развитие можеше да има една единствена опасност: ако противникът разбереше принципа, ако му станеха ясни тези идеи и ако отбягваше всяка съпротива. Или ако с последна бруталност още в първия ден унищожеше първия зародиш на новото групиране.

Не стана нито първото, нито второто. Нито времето беше способно да вземе решение и да прокара едно унищожаване; нито пък имаше нервите или разбирането за едно напълно подходящо и достатъчно силно поведение. Вместо това, като започнаха да тиранизират в буржоазен мащаб младото Движение, противниците подкрепиха по най-щастлив начин естествения процес на подбора. Тогава вече беше само въпрос навреме: кога ръководството на нацията ще падне в ръцете на този кален човешки материал! И затова аз можех да чакам четиринадесет години, все повече изпълнен от сигурността, че един ден нашият час трябва да дойде. Защото през тези години нашето Движение събираше

държавнотворческата, а заедно с това и съхранителната сила в германския народ, както един магнит привлича към себе стоманените стърготинки. Отново се оказва, че една голяма търговия може да бъде ръководена добре, но често пъти не и една група дори от осем души. И обратното, *оказа се, че родените водачи са излезли от селски колиби и работнически стаички.* Чудното в онова време на пропагандиране на нашата идея беше това, че тя разля своите вълни над цялата страна и притегляше под своята власт мъж след мъж и жена след жена. Докато буржоазните политици питаха каква е нашата програма, те съвсем и не подозираха, че стотици хиляди тръгнаха след това Движение просто, затова защото техният вътрешен приемател беше нагласен на дължината на вълните на тази идея. И затова занаятчията в своята работилница се сепваше, обзет от чувството, че тук му е мястото; селянинът се отделяше от плуга с решението да се запише в Партията; работникът заявяваше един ден, че също се присъединява; студентът захвърляше своите законници и чувстваше силата на една принуда, която го въвеждаше в тази кипяща сила на неговия народ!

В това, именно, се състои мощната мисия на това *Движение за примирение на класите. Настъпни една нова преценка на хората. Не по мащабите на либералистичното мислене, а по дадените от природата мерки.*

И колкото повече противникът вярва, че може да спре този развой, чрез един определен според неговия характер терор, толкова повече той насърчава това развитие.

Думите на Ницше, че един удар, който не събаря един силен човек, прави този човек още по-силен, намират своето хилядократно потвърждение. Всеки удар увеличава упорството, *всяко преследване засилва твърдата решителност* и това, което действително пада, е било чрез своето падане най-голямото щастие за Движението. Нацията, обаче, чувства постепенно създаването на едно ново политическо ръководство, на което тя се покорява все повече и повече, защото инстинктивно предусеща в него нещо от онази сила, на която дължи своето някогашно създаване.

Същият народ, който в либералната епоха се намираше във вечна вражда със своето ръководство, застава все повече и повече, като един човек, зад своето ново водачество. Чудото, в което никога не искаха да повярват нашите противници, стана действителност!

В тази четиринадесетгодишна борба сред нашия народ се извърши едно ново разпределение, прокарано съобразно с разумни и решителни гледища. От 45 милиона пробудени хора, три милиона борци се организираха като носители на политическото водачество на нацията. Към света на техните идеи, обаче, днес

се причисляват като привърженици подавяващото мнозинство на всички германци. В тези ръце народът сложи, изпълнен с доверие, своята съдба.

С това, обаче, организацията пое едно тържествено задължение:

Тя трябва да се грижи за това, щото това ядро, което е предопределено да осигури стабилностите на политическото водачество в Германия, да остане запазено завинаги. Движението трябва да се грижи за това, щото чрез един гениален метод на подбор да става само онова допълване, което никога вече няма да измени най-дълбоката същина на тази водаческа общност на нашата нация. Тя трябва да внимава, да не би числената величина на това ядро да бъде смятана за решаваща, а само неговата вътрешна стойност и следователно, неговата вътрешна хомогенност. Тя трябва да знае, че в бъдеще подборът трябва да става съобразно със същите строги принципи, които ни наложи тежката съдба в миналото. Онова, което по-рано отчасти създаваше принудата на нашите противници, ние трябва да заменим за в бъдеще със собствената си твърдост. Никога не трябва да се колебаем да отстраним от тази общност онова, което, според своята вътрешна същност не принадлежи към нея. Ето защо, в течение на времето ние трябва да засилим условията за членуване, а не да ги намаляваме или отслабваме. Никога, обаче, това ядро не бива да забравя, че трябва да търси своето потомство в целия народ. Затова, чрез постоянна работа, то трябва да води цялата нация според своите принципи, тоест да я обхваща жива. Само от тази непрекъсната работа *с, за и заради народа* ще се създаде една действително вътрешна връзка, но също така и способността да се разпознава онова сред народа, което принадлежи към този подбор. Защото един такъв подбор на политическата водаческа способност *трябва да бди строго, щото сред народа да не остане да живее нито един истински способен човек, без да бъде забелязан и привлечен. Ако политическият ръководен слой на една нация не забелязва сред народа сродните нему таланти или дори не им обръща внимание, той сам носи отговорността, ако роденият талант най-накрая си създаде сам своето собствено поле на дейност, пък било и само, за да организира робите, както Спартак.* Роденият гений никога няма да се остави да бъде принуден да уважава едно ръководство, което е недостойно, защото ще се подчини на всемогъщото повеление на своето собствено Аз и ще откаже да се подчинява. *Народът има право да иска, щото на неговите най-способни синове да се обръща внимание, както във всички области на обществения живот, така и в областта на политиката.*

Само една така изградена здрава водаческа йерархия ще може, като спокоен полюс в летежа на явленията, да обмисля за далечното бъдеще и да осъществява решително ръководството на една нация.

Вие, господа гаулайтери и водачи на щурмовите отряди, заедно с многобройните други функционери, ръководители и управници в Движението, вие сте отговорни пред мен за това, щото това познание да бъде вземано в съображение и осъществявано с последователност. Защото нашият живот е преходен. И нашата безсмъртност в този свят се крие само в правилността на принципите, на които ние поверяваме живота на нашия народ. Настоящото не може да ни дари повече любов и вярност от страна на нашия народ, отколкото вече ни е дало. Бъдещето, обаче, ще ни прецени един ден със същата мярка, с която ние сме мислили за него. Затова *дано нашият Бог ни предпази от онези грешки, които се крият в човешкия егоизъм и които се състоят в това, да приемаме успехите на настоящето, без оглед на последиците в бъдещето*. Като се отдаваме така на грижата за поверената ни от съдбата собствена наша кръв, ние най-добре помагаме, щото *и други народи да бъдат предпазени от болести, които се пренасят от раса на раса, от народ на народ*. Ако един ден в Западна или Средна Европа някой народ изпадне под властта на *болшевизма*, тази отрова ще продължи да разяжда наоколо и ще опустоши най-старото днес и най-хубаво културно благо на земята.

Като поема върху себе си тази борба, Германия само изпълнява, както толкова често пъти в своята история, една наистина *европейска мисия*.

Същина, значение и организиране на нацията

Заклучителната реч на Фюрера, произнесена на 16 септември 1935, пред Партийния конгрес

В понеделник, 18 часът вечерта, се състоя заключителното заседание на партийния конгрес, на което Фюрерът държа последната голяма и напътствена реч на „*Партийния конгрес на свободата*“.

На определеното време, пред препълнения салон, в който беше заето и последното ъгълче, се появи Фюрерът, поздравен с възторжено ликуване и придружен от своя заместник Рудолф Хес и от гаулайтера Щрайхер. Зад него следваха райхслайтерите и гаулайтерите, груповите водачи и главните групови водачи от Щурмовите отделения и от Личната гвардия, областните и главните областни водачи на Хитлеровата младеж и главните ръководители на поделенията на Движението.

След това, за последен път в партийния конгрес на свободата, влязоха в залата в тържествено шествие, под звуците на марша на Нибелунгите, славните знамена, начело със Знамето на кръвта и личният щандарт на Адолф Хитлер, поздравени с вдигната десница от повече от 20 000 посетители на конгреса. Когато знамената застанаха под големия пречупен кръст, прозвуча увертюрата на Вагнеровата опера „Риенци“, майсторски изсвирена от симфоничния оркестър на Райха, под диригентството на партийния другар Адам.

Заместникът на Фюрера, Рудолф Хес, застана на, катедрата:

– Конгресът продължава своята работа; ще говори Фюрерът!

Нов ураган от ликувания се отправя към Фюрера, който на първо време не може да започне своята заключителна реч. Непрестанно към него се отправят нови викове „Хайл! Едва след няколкоминутна буря от радостно въодушевление настъпи тишина.

ФЮРЕРЪТ

започна да говори:

Партийни другари и другарки!

Националсоциалисти!

Кое друго време би могло да ни накара да отвърнем погледа си от събитията на едно ограничено настояще и да го насочим към миналото и към бъдещето, ако не седмицата на конгреса на Партията в Райха? Защото каквито опиянителни впечатления и да включват в себе си тези дни, все пак най-покъртителното за всички нас си остава проявата на нашия народ, която ние през целия си живот никога и никъде не можем да възприемем по-добре и по-радостно, отколкото тук. Кого не вълнува чувството, че в тези часове пред нашите очи маршируват стотици хиляди, които не са единични същества на настоящето, а са един неограничен от времето израз на жизнената сила на нашия народ, идващ от миналото и сочещ към бъдещето? Те са предвестниците на историческото битие на германската нация!

В нейната лъчиста младеж ние съзираме един видим гарант за непохабената жизнена сила на нашата раса. Тези стотици хиляди мъже ние ги чувстваме като свидетели на буйната воля за живот. Така е вървял нашият народ в течение на хилядолетия по своя път и като си затворим за малко очите, струва ни се, че чуваме стъпките от марша на всички онези от далечното минало, които са имали нашата кръв и вярваме, че и в най-далечно бъдеще ще продължаваме да чуваме тяхното ехо.

Затова тази възвишена демонстрация на вечния живот на нашия народ е от характер да ни занимава с въпроси, които се издигат над задачите на деня и на времето и които имат вечно значение.

Как е било възможно, щото този народ, чиито стъпки изглеждат така самоуверени и непоколебими, толкова често в историята да сбърква своя път? Са ли горчивите събития в живота на германската нация само последици на една неспособност да се овладеят проблемите на живота; крият ли се техните причини в липсата на кураж, в липсата на жертвоготовност, или в неспособността да се вземат важни решения ?

Не!

Нема нито един народ, който да е проявил повече кураж, отколкото германският народ, за запазването на своето национално съществуване. Сигурно от никой народ съдбата не е изисквала по-големи и по-болезнени жертви, отколкото от нашия. В неговата среда са вземани решения, които спадат към най-смелите дела, които човешката дързост е могла изобщо да предприеме някога. Самите ние сме хора, които съдбата направи свидетели на една трагична кървава жертва, непоколебима храброст на живите, стоическа пожертвувателност на обречените на смърт, безгранична смелост на волята и на решителността на големите пълководци.

Да! Някоя нация не е полагала пред олтара на изпитващия народите Бог по-големи жертви от германската нация.

И все пак самите ние трябваше да преживеем и да видим колко ниска се оказва нейната историческа оценка. Сравнени с успехите на други народи, резултатите от борбата за германската съдба са много жалки.

Като признаваме този факт, без никакво самозалъгване, грижата за бъдещето на нашия народ ни налага задължението: да изследваме неговите причини.

Защото едно такова явление не може да бъде ликвидирано с простата утеха, че са ни липсвали големи хора, също така, както непрестанният успех на една нация не е непременно резултат на една непрекъсната поредица от гении. Не! Най-дълбоката причина за този исторически неуспех лежи в така често проявяващата се, за жалост, *слабост на вътрешната спойка и следователно, слабост в издръжливостта на нацията*, а също така и в една, често пъти случайно и неизбежно дефектна, конструкция на нашата държавна уредба. Проучването историческия развой на нашия народ, ни дава редица горчиви познания.

По времето, когато германците за пръв път се явяват исторически видимо пред нас, потомците, по кръв те са едно голямо семейство, само че в своето прозрение и в своите чувства още не са народ. По своята историческа традиция, по навиците на своя живот и по своя език, германските племена от онова минало са толкова различни едни от други, че само на малцина, особено надарени герои, се е явявала като призрачна цел възможността за едно групиране на тези племена в една, макар и само политическа, общност.

Ние, които дори и през 1933 година още трябваше да се борим с възгледите, преданията и традициите на отделни племена и народи, трябва ли да се чудим на това, че опитът на един херуски княз да обедини германските племена, успя само за времето, когато те всички бяха пряко заплашени от най-голяма опасност.

Кръвното родство на тези германски племена може, при някои от тях, под чужда заплаха, да се е проявявало като господстващо прозрение, но на общността то е липсвало напълно като познание за нещо естествено и следователно, необходимо. Не е имало нито духовна, нито организационно-политическа общност, която би била по-силна от чувствата на племенна привързаност. На нас ни е известно, че първият предаден ни от историята германски опит за обединяване е пропаднал още докато е бил жив дръзкият герой, но само малцина съзнават факта, че посред бурите на преселението на

народите, т. е. едва 300 години по-късно, историята вече намира по-определено отделните съставни части на това първо групиране на германци.

От този факт можем да извадим заключението, че събиране членовете на тогавашните германски племена в една нация е можело да бъде постигнато не по пътя на едно съзнателно или дори желано оформяване като народ, а само по пътя на изграждането на държава, което е било поставено като цел с други намерения. Това ще рече, следователно че първото държавно групиране на германски хора е могло да бъде осъществено само чрез едно насилие над самостоятелния народностен живот на отделните германски племена. Заедно с това, обаче, е настъпило и едно противоречие между държавна организация и индивидуално национално съзнание, което е траяло до тогава, докогато германците не са станали, от съзнателни членове на своите племена, съзнателни членове на една нация. Един труден и за много столетия болезнен процес. Безброй индивидуални способности и символи са му станали жертва. Може би, човек би трябвало да съжالياва за някои от тях, но не бива да се проклиня историята, че пътят, който водеше от няколко дузини германски племена до една единствена германска нация, минаваше и трябваше да мине като повече, или по-малко тежко насилие, през десетки хиляди и често пъти много ценни традиции.

Затова не бива да скърбим за жертването на отделни религии и на отделни държави, които жертви се изискваха от този път на германското оформяване като народ. Което е паднало през тези столетия, то е трябвало да падне. Не е право, също така, да искаме да анализираме вътрешните двигателни съображения на онези, които ни се хвърлят в очи и са ни известни като строители на първите по-големи и големи германски държавни формации. Провидението, което е искало, щото от германските племена да се образува един германски народ, си е послужило с тях, за да извърши това национално оформяване. Кой от нас иска да разкрие или дори да анализира вътрешната душа, мислите и двигателните сили на онези велики германски кайзери, които минавайки с остър меч над съдбините на отделните племена, са се стремили към едно по-голямо групиране на германски хора? И пак воля на Провидението е това, че на тях са били дадени две помощи, без които основаването на германската държава, а заедно с това и предпоставката за германското оформяне като народ, не би успяло, или положително не би успяло поне в това сравнително кратко време. Защото народите ни се явяват в историческото зрително поле, когато се готвят и то като организационни единици, да достигнат зенита на своята сила, на своя жизнен устрем и на своето жизнено осъществяване. Периодът на предхождащото развитие остава в повечето случаи скрит. Без погледа към античните държави и без помощта на християнския светоглед, образуването на германска държава не би било мислимо в онова време. Последвалата съдба на Европа, обаче и на останалия свят, поне доколкото се отнася до бедата раса, не

би била мислима иначе; във всеки случай, ние днес, не бихме могли да си представим такава.

Срещу центробежните тенденции на отделните племена, християнството постави първото съзнателно и подчертано чувство на общност. По този начин, то предлагаше една възможна религиозно-светогледна основа за изграждането на една държавна организация, която в племенно отношение не беше и не можеше да бъде с единен характер. Обаче, този път беше исторически необходим, ако изобщо от безбройните германски племена накрая все пак трябваше да излезе един германски народ. Защото едва върху тази, макар и първоначално само религиозна и създадена от държавата платформа, можеше да се извърши, в течение на много столетия, изглаждането и премахването на изключителните племенни особености в полза на новооткрити, макар и по отношение на кръвта неизбежно налични, елементи на един общ произход и следователно, на едно вътрешно родство. Но както всяко раждане е свързано с болки, така и раждането на народите не е безболезнено. Кой ще обвинява историята за това, че тя е вървяла по един път, по-добър, от който Провидението не е могло да избере, за да подкрепи и достигне накрая желанието от самите нас, обвинителите, резултат? Затова, в този период на германското оформяне като народ, противоречието между държавна идея, държавна цел и народно съзнание беше, за съжаление, неизбежно, но необходимо дотогава, докогато *съзнанието за народност* не израсна от несъзнателната теснота на племената и не премина в първоначално бавно възприеманата, но накрая осъзната като необходима и естествена *еднаквост на нацията*. Хората, обаче които бяха исторически изпълнители в този процес, действаха по поръка на едно Провидение, което искаше, щото ние, германците, да станем един народ.

Две явления се издигат тук до висотата на необорими факти:

1. *Християнството* даде на тази първа германска организация, тоест на това първо групиране на всички германски племена в една по-висша единица, светогледно-религиозните, а с това и морално-общите идейни блага. Сгромоляса се онова, което трябваше да падне, когато нашият народ искаше да се въздигне от бъркотията на онези дребни племенни съществувания до яснотата и силата на една по-голяма държавна, а заедно с това и народностна единица.

2. Вдъхновяваната от античната държавна идея *кралска институция*, като заместница на по-раншните херцогства, доведе до една по-годна организация и преди всичко до стабилното запазване на създаденото.

В течение на много столетия, в плоскостта на тези две явления се извърши държавното, тоест външно-организационното групиране на германските племена. Безбройни са жертвите, които този процес изискваше, трагична е

съдбата на многото хора, които се сгромолясаха и паднаха. Но колкото големи и да са били лутанията и смущенията през онези времена, все пак в онова движение на махалото и в онази игра на вълните през столетията, стана, при силни болки, раждането на германската нация. Когато над германския народ се разрази религиозната криза и християнството започна да се цепи на вероизповедания, значението на единната основа на нашето германско държавно организиране се изместваше постепенно все повече в полза на втората. Станалата несигурна светогледна основа изтъкваше все по-ярко организационната форма на чисто държавното, която, най-сетне, намери в държавата на абсолютната кралска власт своя последен, но след това отново заглъхващ, израз. Защото когато вероизповедното разцепление разклати религиозната платформа, тогава духовната насока на френската революция разруши монархично-държавната основа.

Ферментът на моралното разложение, както Момзен нарича *еврейството*, започна да си присвоява идеите на една народностно привързана социална съвест, за да ги превърне в една тяхна, еднакво безсмислена, както и опасно действаща, противоположност и след това да ги пусне срещу човечеството като *марксистически социализъм*. По пътя на формалната парламентарна демокрация се извърши разпадането на кралската институция и заедно с това, на чисто организационната държава.

Фактът, че християнските вероизповедания, чрез участието си в парламентарната демокрация, слязоха до равнището на тази борба на анархията, не можа да попречи на бавното разрушаване, но нанесе неизразими вреди на християнството. Защото който търси, под този предлог, да развива своята политическа дейност, става – волно или неволно – съюзник на международния марксизъм и спомага за разрушаването на тази държавна организация, която някога се появи и израсна при съвсем други предпоставки. Всяко сътрудничество в тази плоскост означава признаване на принципите, при които се извърши разрушаването; означава съгласие с явленията, събитията и методите, които, поради своята вътрешна неистинност и своята – погледнато от германско становище – нелогичност, можеха да нанесат на държавата и на нацията само вреди. Парламентарно-демократично-конституционната монархия или парламентарно-демократичната република бяха за Германия невъзможни и обречени, рано или късно, на сгромолясване.

Изобщо, просто е недопустимо, една общност да бъде изградена съобразно с два или три, взаимно противоречащи си, принципа. *Не е възможно, принципът на всеобщото равенство да бъде определен за основа на политическия живот, а обратното: принципът на индивидуалното различие в стойностите – за основа на стопанския живот!*

Не е възможно държавното управление и войската да бъдат изградени върху закона за личната отговорност, а политическото общо ръководство на държавата – върху идеята за парламентарната демокрация и следователно, за личната безотговорност. *Невъзможно беше, индивидуалното различие в работоспособността, следователно и в заслугата към народната общност, да бъде политически отречено, а стопански да бъде запазено, заедно с влиянието му върху частната собственост.*

С тази *разпокъсаност в принципните схващания на парламентарно-демократичната държава* се обяснява и несигурността, а заедно с това и *нерешителната половинчатост* в становището и по отношение на застрашаващите я опасности. И тук решаващо значение имаше съзнателният метод на марксизма, а именно: да отделя определени важни и от решаващо значение принципи от народния и държавния морал и основи и да ги замества с конкретни схващания. Защото, по този начин, престъпникът спрямо човешкото общество беше откъсван от неговото усамотение и въздиган в член на една нова общност.

Когато предателството се възхвалява като добродетел, предателят се отървава от презрението. Когато страхливостта пред фронта на неприятеля получава открито възвеличаване, страхливецът се превръща в герой. Понеже кражбата се смята за поправка на едно несправедливо отнемане – крадецът се издига до стъпалото на строител на един нов обществен ред. Понеже се заявява, че убиецът е само резултат на едно нещастно социологично обременяване, накрая той печели съчувствията на обществото като заслужаваща съжаление жертва². По този начин, всяка добродетел става порок, а всеки порок се превръща в един нов идеал.

Под този пристъп на болшевишкото еврейство, демократичната държава трябваше да загине почти автоматично и беззащитно в своята несигурност. Монархията не устоя на този пристъп, точно така, както и християнските вероизповедания. (*Бурни ръкопляскания*). В своята съпротивителна мощ всички те бяха безпомощни спрямо тези нови нападателни методи. Фактът, че редица други държави още не са рухнали от това, не доказва противното, а сочи само колко продължително траят такива исторически процеси. Едно действително спасение, във всеки случай, можа да се постигне само там, където от дълбочината на народните жизнени сили беше противопоставена една нова по идеи и по форма отбрана.

² Ораторът вероятно има предвид изводите на марксистическо-еврейската социология, че собствеността е кражба; че обществото и околната среда детерминират престъпността, и други такива.

Тази отбрана не може да бъде успешна, ако се ограничава в чисто пасивна борба. Тя има само тогава изгледи да надвие окончателно болшевишкото разрушение, когато градейки върху една непристъпна светогледна основа, стигне до едно положително оформяне на народното съществуване, а заедно с това и на държавната организация.

Обаче, за да могат народностните проблеми да бъдат правилно преценявани, като изходен пункт за едно всеобщо разглеждане, необходимо е човек да има твърда почва под краката си. Както и да си представяте картината на света, становището на наблюдателя винаги е от решаващо значение.

Изходната точка на националсоциалистическото учение не лежи в държавата, а в народа, тоест, за да можем да изпитаме, преценим и поправим правилността, следователно и целесъобразността, на *народните организационни форми*, необходимо е да ги отменим като средства и да разберем целта. Затова фокусът на всяко националсоциалистическо разглеждане лежи в живата субстанция, която ние, съобразно с нейния исторически развой, означаваме като „германски народ“.

Преди две хиляди години този народ не съществуваше като реално явление. Затова появяващите се по-късно германски държавни формации градяха своето съществуване върху други основи. Днес, обаче, този народ е станал една историческа реалност, той живее и по този начин за пръв път ни дава възможност да различим ясно средствата от целта. Като схващаме сега, че народът е трайното и живото, ние съзираме в него същинската цел. *Само неговото запазване създава предпоставките за съществуването и целесъобразността на идеите*. И обратно: неговото унищожаване прави всички идеи нищожни и безжизнени.

Също и религиите имат смисъл само тогава, когато служат за запазването на живата субстанция на човечеството. Защото, *загинат ли веднъж народите като народи, няма да останат като явления на вечността, нито религиите, нито държавите*. Всеки народ повлича със своята народностна смърт и онези политически и религиозни явления и идеи, които са господствали при него. Но понеже в човешкия живот много често средствата започват да бъдат чувствани като цел, трябва да се допусне, че, например, както свещенослужителите на ацтеките, така и тези на инките, са били убедени и са твърдели, че тези стари мексиканци са били създадени за тях и за техните учения. Но когато тези народи загинаха, от ученията и от свещенослужителите не остана нищо. Ако днес болшевизмът би успял да изкорени известни народи, тогава не биха останали от тях нито държавни, нито религиозни представи или учения, или други някакви организационни прояви. Провидението, като е създало човека, е създало в неговото лице и в неговото запазване целта на всички човешки действия.

Затова, *целта на всяка идея и на всяка уредба* при един народ може да бъде, по произхода и по естеството си, *само една: създаденият от Бога народ да бъде запазен като субстанция, телесно и духовно здрав, порядъчен и чист.*

Като приемем този принцип, получаваме първата мярка за преценяването на всички явления – с нея те могат да бъдат измерени, за да се види дали са, абстрактно взето, правилни или не, тоест дали са правилни, в смисъл на полезни за запазването на народа или са вредни, поради подсилваните от тях вреди, нанасяни на един народ, или дори поради застрашаващо го унищожаване.

Но, изясним ли си и познаем ли по този начин смисъла на борбите и усилията в живота, тогава пред нас се поставя само задачата, да търсим и да осигурим предпоставките за постигането на тази цел. *Ако Национал-социалистическата партия иска да служи като средство на тази своя цел, тогава тя трябва най-първо да осигури на политическото ръководство на нацията онзи подбор*, който се създава в почти всички области на живота и по този начин фактически действа като ръководна сила.

Защото, в края на краищата, всички човешки професии се изграждат неволно и несъзнателно само по заложи. Изборът на професия не е нищо друго, освен избора, който правят професиите, като привличат към себе си и подходящите за тях хора.

Най-солидната германска институция на миналото беше онази, която упражняваше най-строго този подбор за своето собствено подсилване, именно войската. Както войската се изгражда съзнателно върху един подбор измежду онези, които чувстват влечение към военния занаят, така и – обратното – *задача на Партията трябва да бъде да събира и да насърчава в своята организация годните за политическо ръководство елементи на нацията.* Тази годност, обаче, има също така малко общо с капитал, образование, произход и т. н., както и годността за войник не зависи от някакво гражданско състояние.

Изключително вътрешната заложиба е от решаващо значение и следователно, определя годността. Тя е призиванието. Както войската дава на това съзнателно призивание постоянен подслон и по този начин създава отново предпоставката за вътрешното запазване и за външното проявление на тази способност, така и Партията, като организация, трябва да даде на политическото призивание външно-видимата проява, а заедно с това и основата, и възможността за по-нататъшно усъвършенстване.

Затова Партията и войската могат да бъдат, в най-висшия смисъл на думата, само социалистически институции (*ръкопляскания*), доколкото в своето изграждане не трябва да се съобразяват с капиталистически гледища, а

изключително с момента на народната годност. По тази причина, те трябва да считат като най-висш закон на своето съществуване: затвърждаване на убеждението, че като организации те зависят в най-висока степен от правилото: най-голямата способност да бъде поставяна винаги на полагащото ѝ се място. С това те стават явления на една *по-добра – защото е действителна – демокрация*, на една демокрация, която не въздига, благодарение на анонимността на парламентарните избори и гласувания, недостатъчно способните до положението да имат решаващо влияние и затова не вреди на общността, а принася полза на всички, като във всички области на живота и на борбите в живота, и най-напред в своята собствена организация, *възлага най-големите отговорности на най-способните*.

Но както войската, макар затворена в себе си институция, не запазва само себе си като военно ръководство на народа, ами същевременно има и задачата да възпитава, да образова и да формира целия народ в смисъла на своята военна мисия, така и *политическата партия има задачата не само да съществува, като главна организация на политическото ръководство, но и непрестанно да възпитава, да образова и да оформя нацията в смисъла на своите схващания* и да поеме във вътрешното ядро на своята организация онези членове на народа, които са признати за способни и които явно, са призвани от самото Провидение за ръководна работа.

Идеята за самоотбраната и заедно с това, за военната повинност, притежава своята организационна опора и намира своя израз във войската. Националсоциалистическата идея има своето организационно седалище в Партията. *Партията* представлява политическото схващане, политическата съвест и политическата воля.

Нейна задача е, първо, да се грижи за установяването на едно отговарящо на нейния светоглед ръководство на народа във всички области на живота и второ, да внедри това политическо схващане в трайния ред на една установена система и по този начин да го осигури и стабилизира за вечни времена. Затова тя има да изпълнява историческата мисия, да проучва вътрешната национална същина на нашия народ, да я опознава с всички нейни добри и слаби страни, и да тегли практическите заключения въз основа на добитите познания.

1. Тя трябва, като изхожда от тези познания, да поставя и *да определя големите цели* в цялата национална дейност, във всички области на живота.

2. Тя трябва да постави фактическия обществен живот *в съгласие със задълженията*, които произлизат от тези условия на вътрешната същност на нашия народ.

3. Тя трябва да изпълнява със сигурност и със самоувереност тази задача, *без да се оставя да бъде ни най-малко смущавана от изтъкваните пред нея съмнения в правото ѝ* за една такава мисия. Във факта на нейното исторически неоспоримо съществуване лежи задължението за тази дейност, а от успеха на нейната работа израства правото, което се установява допълнително. Обаче, знаем от опит, че историята отнема това право само от онзи, който е бил твърде слаб да устои пред нея, или е бил твърде неспособен и следователно, твърде неподходящ. Божията милост се запазва за дълго време само за онзи, който я заслужава. Който, обаче, говори и действа от името на един създаден от всемогъщия Бог народ, действа само дотогава с тази мисия, докогато не е прегрешил срещу съществуването и бъдещето на положеното в негови ръце творение на Създателя. Затова, добре е завоюването на властта винаги да е свързано с тежка борба. Онова, което човек сам е завоювал с тежка борба, най-често се и защитава по-храбро. Колкото по-устойчив е режимът на държавите, толкова по-голяма е ползата за народите!

Щом като задача на Партията е да образува една организация, в която *политическият подбор на нацията* ще намира своето непрестанно вечно допълване, тогава неин дълг е да се грижи, щото *на държавното ръководство да бъде придаден един светогледно стабилен характер*. Затова тя трябва да изпълни историческата повеля, да създаде в своята организация предпоставката за стабилизирането на ръководството в държавата чрез подбора, обучението и установяването на това ръководство. Тя е длъжна да застъпва, при това, принципа, че *всички германци трябва да бъдат възпитани светогледно*, като националсоциалисти, че освен това, най-добрите националсоциалисти трябва да станат членове на Партията и че най-добрите членове на Партията трябва да поемат ръководството на държавата.

По този начин Партията, изхождайки от своята организация, трябва да даде на германската държава за в бъдеще върховното ѝ общо ръководство и второ, чрез своята обучителна дейност да възпита за национал-социалистическата държава националсоциалистическия народ, върху който тя се крепи.

Оттук се извлича ясното определение на областите, в които се осъществяват задачите на Партия и държава.

Задача на държавата е продължаването на исторически създаденото и развито управление на държавните организации, в рамките и средствата на законите.

Задача на Партията е:

1. Изграждане на нейната вътрешна организация за създаването на една стабилна, съхраняваща сама себе си, вечна клетка на националсоциалистическото учение.

2. Възпитаването на целия народ в смисъла на това учение.

3. Поставяне така възпитаните германци на разположение на държавата за нейно ръководство и като нейна охрана. Впрочем, принципът за зачитането и за спазването на компетентността на двете страни остава в сила.

Това е целта.

И днес още ние се намираме сред ликвидирането на една революция, тоест на националсоциалистическата революция, което означава, че *поемането на властта трябва постепенно да намери своя завършек в поемането на ръководството*. Това изисква един дълъг преходен период. Понеже ферментите на старата държава, т. е. на стария партиен свят, не можаха да бъдат преодолени и отстранени, веднага и без остатък, на много места се явява и необходимостта от едно внимателно наблюдение там, където развоят на работите не е напълно националсоциалистически осигурен. Затова може да се случи, Партията да бъде принудена да се намеси предупредително, а при нужда и поправително, там, където действията на държавното ръководство са видимо в разрез с националсоциалистическите принципи. Обаче, тази поправителна намеса днес може да се извършва само чрез вече завзетите от Партията и компетентни за това, националсоциалистически държавни уредби и националсоциалистически държавни служби.

Последната цел, обаче, трябва да бъде: чрез пълно обхващане на всички германци, посредством националсоциалистическата просвета и учение, в Партията и в кръга на партийните привърженици, да може в бъдеще да бъдат поставяни на разположение на цялата народна и държавна организация само националсоциалисти.

Тогава този националсоциализъм ще бъде *светогледната основа на съществуването, а с това и на организацията на германския Райх*, като националсоциалистическа държава. Като светоглед, ако не иска да унищожи сама себе си, тя е принудена да бъде *нетолерантна*, тоест да застъпва и да прокарва при всички обстоятелства правотата на своите възгледи, а с това и на своите уредби.

Който поема такава историческа мисия, трябва да се подложи на строги принципи. *Само най-строги принципи* и една желязна решителност могат да сглобят едно годно за съпротива тяло и по този начин, политически да ръководят с успех една нация, която и без това е обременена, поради своя вътрешен, не съвсем еднороден, състав.

Но както болезненият пацифист не иска да разбере строгостта и изключителността на пруското възпитание във войската, също така някои хора днес не искат да разберат необходимостта от националсоциалистическата нетърпимост, която обаче, в действителност сочи нейното самоуверено съзнание за отговорност. Упрекът, че такъв характер е чужд на германеца, е безсмислен. Тук изобщо не се разисква върху това, какво трябва да бъде или да не бъде чуждо на германския народ, ами *какво е полезно за нашия народ*. Може би и на новобранеца, който постъпва във войската, в началото ще се струва странно, че трябва сляпо да се подчинява на дадени заповеди, обаче това е полезно за общността, а поради това – полезно и за самия него.

След като една организация е обединила вече със сигурност в своите редици подбора от онези хора, които са годни за възложените ѝ задачи, върху нея преминава правото да установи принципните условия за изпълнението на тази нейна мисия.

Във всеки случай, повече отговаря, по-поносимо е и по-достойно за германския характер е да бъде воден единно и с успех, чрез едно строго политическо движение, отколкото като бъде оставена свобода за проявите на характера и заложите на всеки отделен човек, народът да се разпадне на хиляди части и накрая, да стане в своята цялост игрална топка на някоя по-мощна – понеже е по-единна – народна сила, а по този начин и на някое чуждо държавно ръководство.

И върху това трябва да помисли всеки в Германия. Националсоциалистическата партия е създала страшно много неща. Не нашите стопански водачи, не нашите професори и учени, не войници и не артисти, не философи, мислители и поети отдръпнаха нашия народ от бездната, а изключително политическото войнство на нашата Партия. Нейното въздействие ние чувстваме сега, едва в неговото начало; нейното трайно значение, обаче, ще бъде преценено един ден от поколенията.

По-скоро всичко би могло да загине, само не и тя! Защото, за почуда е това, че на германския народ се удаде да спечели огромната сила на авторитета, която лежи в съществуването и в здравината на едно такова Движение. Колко много разумни хора от други народи биха били щастливи, ако техните нации биха

разполагали с една подобна солидно основана авторитарна организация, каквато притежава днешна Германия и само няколко други държави, освен нея!

Колкото по-несигурни и по-объркани застрашават да станат обстоятелствата на днешното време, толкова по-изключително се увеличава стойността на една уредба, която отново *дава на един народ ясни и определени принципи* и която има куража да подхване и да разреши най-трудните проблеми на настоящето, които, поради своята новост, не са били разработвани или дори разрешавани при никое друго явление.

Днес германският народ вече е спечелил, в милиони свои членове, *общността на една силна светогледна основа на мисленето и на произхождащата от него дейност*. Тук е намерено и разкрито едно становище, което в течение на няколко столетия ще има решаващо значение. Единствено във вътрешната целесъобразност на тази основа лежи изходната точка на всички бъдещи тълкувания, а заедно с това и приблизителният размер на едно непрестанно разширение и усъвършенстване на този световен образ. Но точно защото този световен образ е още в процес на създаване и на развитие, толкова по-необходимо е, щото авторитетът на Партията да бъде признат като последна контролна и решаваща инстанция и като последен съдник. Който не разбира това, не е способен да мисли исторически, творчески и конструктивно.

Може би, по-лесно ще бъде разбрано това, ако прибегнем за сравнение отново към войската. Желанието и волята за самоутвърждаване и едновременно с това, за защита на живота, сигурно се крият в най-дълбоката същина и в чувствата на всички хора, обаче, тяхното практическо използване и въздействие се осъществява само чрез дисциплинираното ръководство, което е дадено на този инстинкт за самозащита, в живата организация на войската. Единствено тя може да попречи, щото, намиращият се във всички хора инстинкт за самозащита, да доведе до една объркана борба на възгледи, разбирания и мнения на всички против всички. Тя укротява буйната воля на отделния човек, за да постигне една неукротима воля на всички заедно!

И особено тогава, когато възгледите върху необходимостта на борбата, върху смисъла на даден начин на водене борбата, върху същината на една война или върху начина на водене войната, са различни и противоречиви – толкова по-необходимо е, щото пред наличността на тази застрашителна бъркотия, твърдото и здраво ръководство във войската да даде една единна линия и направление.

Затова колкото по-различен и несигурен е понякога национал-социалистическият образ на света при отделния човек по време на първото открито търсене, виждане, разбиране, колкото повече всичко това се намира още

в развой – толкова по-необходимо ще бъде тогава *да се предотврати едно многообразие от познания и заключения*, чрез силното, а при нужда и строго ръководство на Партията, като се спазва сляпо нейният авторитет. Това е най-висш национален интерес, а с това, и най-висш дълг на всеки човек, който чувства заедно със своя народ и се бори за него.

Въпросът за погрешимост или непогрешимост тук не може да се разисква. Както не може да бъде позволено на един пълководец, на командира на една войскава част или дори на отделния войник да прилага своите схващания и мнения като мярка, когато се съмнява в правотата на някоя дадена му заповед, също така и в политическото ръководство и преследване на една цел, *странящият несговорник не може да извинява своите действия със своите възгледи, за които той твърди, че са прави, или с погрешността на възгледите, нарежданията или заповедите на Партията.*

Но, когато Партията, като такава, изисква, нейното схващане по всички политико-светогледни въпроси на народното ръководство да бъде приемано като единствено меродавно, тогава толкова по-необходимо е, щото преди всичко в нейните собствени редици този принцип да бъде следван с най-фанатична добросъвестност, което ще рече: както *Партията изисква подчинението на народа пред волята на Партията, също така в Партията подчинението трябва да бъде неизменен закон за вътрешното ръководство.*

Няма никакво освобождаване от послушанието по отношение на този принцип. Който го наруши на някое място, нарушава един принцип, който го е закрилял дотогава и който сега сам го изоставя. Който някога наруши верността си към този принцип, безразлично на какво място, не бива да очаква вече, че този принцип ще продължава да притежава стойност и валидност за поставените под негово подчинение партийни другари по отношение на него самия. Това е най-дълбокият смисъл на старогерманската поговорка, че *изневярата погубва собствения си господар.*

Тогава, преди всичко, е невъзможно да се изисква от общността на нацията повече зачитане и послушание към нарежданията на Партията, отколкото отделният партийен член е готов да прояви по отношение на поставения над него негов водач.

Тук, във връзка с това, трябва да взема становище спрямо една фраза, която се изтъква толкова често, особено от страна на някои граждани: „Водачът – да, но Партията – това е нещо друго!“

– Не, господа!

Водачът е Партията и Партията е водачът. Както аз се чувствам само като част от тази Партия, така и Партията се чувства само като част от мен. Кога ще склопя очи, това не зная. Но че партията ще продължи да живее, това зная. И че тя, като mine над всички личности, над слаби и над силни, ще оформи успешно бъдещето на германската нация, това вярвам и го зная!

Защото тя гарантира устойчивостта на ръководството на народа и на Райха, а чрез своята собствена устойчивост гарантира на това ръководство необходимия авторитет.

От тази здрава почва ще израсне уредбата на новия германски Райх. Тази Партия, която дава светогледния образ и политическото ръководство на германската съдба, трябва да даде на нацията, а с това и на Райха, техния водач. Колкото по-самопонятно и неоспоримо се издига и поддържа този принцип, толкова по-силна ще бъде Германия. *Войската*, обаче, като представителка и организаторка на военната сила на нашия народ, трябва винаги, във вярност и послушание, да пази и да поставя на разположение на дадения от Движението на нацията водач организираната и поверена на нея военна сила на Райха. Защото, според прокламацията на всеки нов водач, той е повелител на Партията, държавен глава на Райха и главнокомандуващ на военните сили.

Когато тези принципи станат непоклатима основа на германската народна и държавна организация, Германия ще може да устои на всички бъдещи бури.

Нека, обаче, двете институции на новия Райх, които го крепят, да помислят върху това, че само когато са сплотени, ще могат да отговарят на своите задачи. *Партията дава на войската народа, а народът на войската – войниците, но двете заедно дават на германския Райх сигурността на вътрешното спокойствие и силата на неговото утвърждаване.*

Днес аз сам, като водач на Райха и на нацията, още мога да помагам и да давам съвети. Обаче, *принципите трябва да водят от личното към вечното.* Водачи ще идват и водачи ще умират, но Германия трябва да живее. И единствено това утвърждение ще доведе Германия до този живот.

Всички ние ще бъдем преценявани един ден по характера и по историческата трайност на това, което градим днес!

Ние, мои партийни другари, които заедно сме водачи на народа и на войската, сме избрани от Провидението, за да творим история, в най-висшия смисъл на думата. Онова, което се отказва на милиони хора, е дадено на нас от съдбата. И най-далечните поколения ще си спомнят за нас, по нашето дело. Но като най-забележително и като най-благородно нещо те трябва да установят един

ден, че, в едно време на вероломство и на всеобща измяна, в Германия, в наши дни, е могъл да се образува един съюз на взаимна най-вярна привързаност, както никога по-рано. За тогава, ние със сигурност знаем следното:

Някога един лист от световната история ще бъде поставен на нас, на хората, които, произхождащи от Националсоциалистическата партия и от германската войска, заедно са изградили и осигурили новия германски Райх.

Тогава ние ще стоим увековечени един до друг в пантеона на историята, безсмъртни, свързани в ненарушима вярност, както по времето на великата борба и на великото съграждане.

Партийни другари!

Седмият партийен конгрес в Райха се приближава вече към своя край. Дълбоко развълнувани, стотиците хиляди наши борци ще се върнат в живота, тоест в борбата. Тя ще ги намери подготвени, с нова смелост, с нова издръжливост и изпълнени с нова решителност. Те ще си спомнят за тези исторически дни и часове с вътрешно вълнение и ще копнеят и ще се радват за седмицата, когато следващият призив от Райха ще събере отново, заедно със старите бойни другари - и младата гвардия.

С тази щастлива увереност, ние поздравяваме нашия германски народ и нашето единствено Националсоциалистическо движение.

За Националсоциалистическата партия, за нашия германски народ, за Райха и за неговата войска – *зиг хайл!*

Избухва една, подобна на ураган, буря от ръкопляскания и непрестанно се повтарят виковете „хайл“ на въодушевените 20 000 души така, че заместникът на Фюрера едвам може да бъде чул. Той застава пред микрофона и извиква.

– За Водача, който надви миналото, който изгражда настоящето, който осигурява бъдещето, за Адолф Хитлер – зиг хайл!

Водачът говори на германските жени

Реч, произнесена на 8 септември 1934, пред партийния конгрес

В редицата на многобройните специални заседания, които, по време на партийния конгрес, бяха държани от всички подразделения на Движението, Водачът произнесе на 8 септември следната реч пред Съюза на национал-социалистическите жени:

След дълги години за първи път отново вземам участие в едно заседание на националсоциалистически жени, а с това и на националсоциалистическия женски труд. Аз зная, че предпоставките за това са били създадени от работата на безброй отделни жени и особено от работата на нашите водачки.

Още от първите моменти на своето съществуване Националсоциалистическото движение не само виждаше, но и намираше в лицето на жената най-вярната своя помощничка. Аз си спомням за тежките години на борбата на Движението и особено за времената, когато мнозина от нас бяха в затворите, други бяха забягнали в чужбина, мнозина от нас лежаха ранени в лазаретите, или пък бяха избити.

Спомням си за времето, когато мнозина ни напуснаха, защото мислеха, че от нас нищо няма да излезе; за времето, когато хората на духа в Германия смятаха надменно, че към проблемите може да се пристъпи само откъм страната на разума – и поради това мнозина ни изневериха.

Аз зная, че тогава имаше безброй много жени, които държаха непоколебимо вярно за Движението и за мен.

Именно, тогава силата на чувството се оказа най-силното и най-правилното нещо. Показа се, че постоянно умуващият разсъдък твърде лесно може да бъде подведен; че привидни духовни аргументи хвърлят в колебание хора с непостоянен дух и че точно в такива времена у жената се пробужда дълбокият вътрешен инстинкт за самосъхранение и за опазване на народа.

Жената ни доказа тогава, че тя намира най-правилното разрешение!

Във времената, когато мнозина мислеха, че голямото Движение се огъва и когато всички бяха влезли в съзаклятието срещу нас – в тези времена твърдостта и сигурността на чувството се проявиха като по-устойчиви фактори, в сравнение с умуващия разсъдък и с предполагаемото знание. Защото, всъщност, само на съвсем малцина е дадено да могат да проникнат от едно повърхностно знание в

най-дълбокото познание. Това най-дълбоко познание, обаче, е, в края на краищата, коренът на света на чувствата.

Онова, което може би малцина надарени с философски ум хора са в състояние да анализират научно, душата на непохабения човек го възприема със сигурността на инстинкта.

Чувството и преди всичко, душата на жената, във всички времена са действали допълващо върху духа на мъжа. Ако понякога в човешкия живот дейните области на мъжа и жената са се раз мествали по една несъобразна с природата линия, това не се е дължало на обстоятелството, че жената сама по себе си се е стремилa към господство над мъжа, а причината трябва да се търси там, че мъжът не е бил вече в състояние да изпълни изцяло своята задача.

И това, именно, е чудното в природата на предопределението – че не е възможен никакъв конфликт между двата пола до тогава, до когато всеки от тях изпълнява предназначенията за него задача от природата.

Думата *еманципация на жената* е само една дума, измислена от еврейския интелект и нейното съдържание се обуславя от същия дух. Германската жена никога не е имала нужда да се еманципира в действително добрите времена на германския живот; тя винаги е притежавала точно онова, което природата неизбежно ѝ е давала като благо за стопанисване и запазване, точно така, както и мъжът, в добрите времена, никога не е имало защо да се бои, че ще бъде изместен от своето положение по отношение на жената. Тъкмо от страна на жената неговото място му е бивало оспорвано най-малко. Само когато той сам не е бил сигурен в познанието на своята собствена задача, *вечният инстинкт за самозапазване и за опазване на народа* е започнал да се бунтува в жената. Тогава, от този бунт е започвало едно преобразование, което не е било съобразно с природата и е траело дотогава, докато двата пола отново са се връщали към онова, което е посочило вечно мъдрото предопределение.

Когато се казва, че светът на мъжа е държавата, че светът на мъжа е неговата борба, неговата готовност да се жертва за общността, – би могло да се каже, може би, че светът на жената е по-малък. Защото нейният свят е нейният мъж, нейното семейство, нейните деца и нейният дом.

Къде би останал, обаче, по-големият свят, ако никой не би искал да се грижи за малкия свят? Как би могъл по-големият свят да съществува, ако не би имало някой, който би се грижил да направи от по-малкия свят съдържание на своя живот?

Да:

Големият свят се изгражда върху този по-малък свят!

Този голям свят не може да съществува, ако малкият свят не е здрав. Предопределението е отредило за жената да се грижи за този неин свят, от който едва по-късно може да се образува и изгради светът на мъжа.

Затова тези два свята никога не стоят един срещу друг. Те се допълват взаимно, те принадлежат един към друг, както мъжът и жената принадлежат един на друг.

Ние чувстваме, че не е правилно, когато жената проникне в света на мъжа, в неговата главна област; напротив, ние чувстваме, че е естествено, когато тези два свята останат разделени. Към единия принадлежи силата на чувството, силата на душата! Към другия принадлежи силата на виждането, силата на твърдостта и на жертвоготовността! В единия случай, тази сила изисква от жената воля за жертване на живота си, с цел да бъде запазена и умножена тази важна клетка; а в другия случай, тя изисква от мъжа готовност да осигури живота.

Това, което мъжът дава като жертва в борбата на своя народ, жената дава като жертва в борбата за запазването на този народ в неговите отделни клетки. Това, което мъжът проявява като геройство на бойното поле, жената също проявява в своята вечно търпелива преданост, в своето вечно търпеливо страдание и понасяне. Всяко дете, което тя ражда, е една борба, която тя изнася, за да бъде или да не бъде нейният народ. Затова и двамата трябва да се ценят и почитат взаимно, когато виждат, че всеки от тях изпълнява задачата, която му е възложена от природата и от Провидението.

Така, от това разделение на двете задачи, неизбежно *ще се появи взаимното зачитане*. Не е вярно това, което твърди еврейският интелект, а именно, че зачитането се обуславяло от смесването областите на дейности на двата пола; напротив, *това зачитане изисква, щото никой от двата пола да не се мъчи да върши това, което се пада на другия. То се крие, в края на краищата, в съзнанието на единия, че другият върши всичко, което е необходимо за запазването на общото право!*

Както тази жена във всички времена е била помощница на мъжа и следователно, неговата най-вярна приятелка, така и мъжът е бил във всички времена пазител на своята жена и следователно, неин най-добър приятел! И двамата са виждали в това ръководство на живота общата основа на съществуването на онова, което те обичат и за неговото по-нататъшно изграждане. Жената е егоистична в запазването на своя малък свят, за да може мъжът да бъде в положение да запази по-големия свят; а мъжът е егоистичен в запазването на този по-голям свят, защото той е неразделно свързан с другия.

Ние се противопоставяме на домогванията на един интелектуализъм от най-похабен вид, да разтрогне онова, което Бог е събрал заедно.

Жената, понеже произхожда от най-първичния корен, е и най-устойчивият елемент в запазването на един народ. Тя има, в края на краищата, най-непогрешимия усет за всичко онова, което е необходимо, за да не загине една раса, тъй като, преди всичко и на първо място, нейните собствени деца биха били засегнати от всички страдания.

Често пъти в духовно отношение мъжът е твърде неустановен, за да може да намери пътя към тези основни познания. В добри времена и при добро възпитание, и мъжът ще знае каква е неговата задача. Затова ние, националсоциалистите, много години поред се противопоставяхме на намесването на жената в политическия живот, което в наши очи е недостойно. Веднъж една жена ми каза: Вие трябва да се погрижите за това, щото в парламента да влезнат и жени, защото само жените могат да облагородят парламента! Аз не мисля, отговорих й, че човек трябва да облагородява онова, което само по себе си е лошо. Жената, която попадне в този парламентарен живот, няма да облагороди парламента, а напротив, парламентарният живот ще опозори жената.

Аз не искам да предоставя на жената нещо, което мисля да отнема на мъжете. Противниците смятаха, че в такъв случай ние никога не бихме имали жени в Движението. Но ние привлякохме в нашето движение повече жени, отколкото имаха всички други партии заедно; и аз зная, че ние бихме спечелили и последната германска жена, ако тя би имала случай да проучи парламента и недостойната дейност на жените в него.

Затова ние включихме жената в борбата на народната общност, както са предопределили това природата и Провидението. По този начин за нас, нашето женско движение не е нещо, което е написано на своето знаме, като програма, борба срещу мъжа, а нещо, което е вписало в своята програма: *обща борба, заедно с мъжа*. Защото ние заздравихме новата националсоциалистическа народна общност точно чрез това, че придобихме в лицето на милиони жени най-верните, най-фанатичните съратнички; боркини за общия живот, в служба на общото запазване на жената; боркини, които не насочват погледите си към *права* – съществуващи само в проповедите на един еврейски интелектуализъм – а го насочват към задължения, които природата ни възлага общо.

По-рано либералните интелектуални женски движения съдържаха в своите програми много, много точки, които имаха своето начало в така наречения дух. Сега програмата на нашето Националсоциалистическо женско движение съдържа в същност само една единствена точка и тази точка се казва: *детето* –

това малко същество, което трябва да се роди и трябва да расте, и единствено, за което цялата борба в живота изобщо има някакъв смисъл. Защото: за какво бихме се трудили и борили ние, ако след нас не идваше нещо, което би могло да използва за свое благо това, което ние придобиваме днес и да го предава непрестанно по-нататък в наследство? За какво друго да се води цялата човешка борба? За какво ще бъдат грижите и страданията? Единствено за някаква идея ли? Само за някаква теория ли? Не! Не би си струвало за такива неща да вървим из тази земна долина на скръбта. Единственото нещо, което ни кара да се издигнем над всичко, това е погледът от настоящето към бъдещето, от самия човек към това, което подраства след нас.

Само преди няколко минути аз говорих в конгреса на младежкото движение. Прекрасно нещо е да гледа човек тази златна младеж, за която знае: един ден, когато ние няма вече да бъдем, тя ще бъде Германия! Тя ще запази всичко онова, което ние създаваме и изграждаме. За нея работим ние. Това е смисълът на цялата тази борба изобщо! И като сме съзнали тази най-проста и най-изразително поставена от природата цел, за нас работата на двата пола се нагажда от само себе си, логично и правилно – не вече в спорове, а в обща борба за действителния живот.

Вие, мои партийни другарки, участвате сега като водачки, организаторки и боркини в тази борба. Вие също сте се нагърбили с една великолепна задача. На тази голяма сграда, която ние искаме да изградим в нашия народ, вие трябва да създадете във вътрешността добра основа и здраво да я подзидате! На това наше дело вие трябва да дадете вътрешната духовна и съобразна с чувствата опора и стабилност! В тази борба, която днес ние водим за свободата, равноправието, честта и мира на нашия народ, *вие трябва да бъдете допълнение на мъжа така, че ние, с поглед в бъдещето, да можем да устоим като истински борци пред нашия народ и за нашия народ!* Тогава никога няма да може да се появят спорове и препирни между двата пола; напротив, те ще вървят през този живот ръка за ръка в обща борба, така, както това е желало Провидението, което е създало и двата пола за тази обща цел.

И тогава благодатта на задружната обща работа няма да се забави. Тогава няма да се води някаква глупава борба за теории; няма заради погрешни представи да се раздвояват мъжът и жената, а напротив: върху тяхната обща жизнена борба ще бъде низпослана благословията на Всемогъщия!“

Към Хитлеровата младеж

Реч, произнесена на 14 септември 1934, пред партийния конгрес.

Моя германска младеж!

След една година отново мога да ви поздравя тук. Много големи работи станаха от онова време насам в Германия. Преди дванадесет месеца борбата за властта ни подари вече успеха, а оттогава насам нашето Движение, чиято млада гвардия сте вие и чиито носители ще бъдете един ден вие, овладяваше в тази държава една позиция след друга и по този начин ги предаваше отново в ръцете на германския народ. В същото това време, самите вие израснахте от една още тогава голяма организация до положението на най-голямото младежко движение, на най-голямата младежка организация в света. Това е заслуга на многобройни ратници, начело, на които стои даденият ви от мен водач, нашият партиен другар фон Ширах.

Вие тук, в този широк кръг, сте само една част от онова, което се намира днес в цяла Германия. Вие сега трябва да възприемете и да научите в своята младост това, което ние бихме искали да видим един ден в цяла Германия.

Ние знаем, че нищо в живота на народите не се подарява. Всичко трябва да бъде спечелено и завоювано с борба. Един ден човек няма да може да владее нищо, което не е научил предварително и към което не се е приучил сам. И ние бихме желали сега, щото вие, германски момци и германски девойки, да възприемете в себе си всичко онова, което ние се надяваме да имаме един ден в Германия, което бихме искали да видим в Германия.

Ние искаме да бъдем *един* народ и вие, мои младежи, трябва да станете този народ!

Ние искаме един ден да не виждаме вече никакви класи и съсловия, затова вие не бива да допускате да се разраства у вас класово високомерие!

Ние искаме да създадем един *Райх* и затова вие трябва още отсега да се възпитате в една организация!

Ние искаме един ден този народ да бъде верен и вие трябва да се научите на тази вярност!

Ние искаме един ден този народ да бъде послушен и вие трябва да се обучавате в послушание!

Ние искаме народът да бъде миролюбив, но също и храбър, затова вие трябва да бъдете миролюбиви и едновременно с това, смели!

Ние искаме, щото този народ един ден да не проявява мекушавост, а да бъде твърд, да може да оказва съпротива на лошите страни на човешкия живот, и вие трябва още на младини да се калите за това!

Вие трябва да се научите да бъдете твърди, да се подлагате на лишения, без да се огънете. Ние искаме, щото този народ един ден пак да храни любов към честта, затова вие трябва още в най-младите си години да се привържете към това понятие за чест!

Ние искаме пак да станем един горд народ, затова вие трябва да изживеете младините си в истинска гордост, трябва да бъдете горди, като млади членове на един горд народ, та един ден вашата младежка гордост да стане гордост на поколението!

Всичко, което искаме от Германия на бъдещето, всичко това ние изискваме от вас, момци и девойки!

В това трябва да се упражнявате вие и това трябва по този начин да дадете на бъдещето. Защото, каквото и -да създаваме и да вършим ние днес, един ден ще си отидем. Но във ваше лице Германия ще продължава да живее и когато от нас няма да е останало вече нищо, тогава вие ще трябва да държите в своите ръце знамето, което ние издигнахме от нищото.

И затова вие трябва да стоите твърдо върху нашата земя; трябва да бъдете твърди, та това знаме никога да не пада от ръцете ви! И тогава, след вас ще идват поколения след поколения и вие ще можете да очаквате от тях същото и да изисквате от тях да бъдат и те такива, каквито сте били вие.

Тогава и Германия ще гледа с гордост на вас; а сърцата на всички нас ще бъдат преизпълнени с радост, когато ви гледаме и когато във ваше лице ще можем да виждаме гаранцията за това, че нашата работа не е била напразно и че тя ще бъде плодородна за нашия народ.

Тогава всички ние ще бъдем обзети от гордото щастие – да можем да виждаме във ваше лице завършека на нашата работа и заедно с това, да имаме съзнанието, че милионите от голямата война, многобройните другари под нас, не са принесли напразно своята жертва за Германия; че за нас във всяко

отношение, накрая пак ще се създаде един единен, свободен, горд, обичащ честта народ.

И аз зная, че това не може да бъде иначе; защото вие сте плът от нашата плът и кръв от нашата кръв и защото под вашето чело гори същият дух, който обладава и нас. Вие не можете да не бъдете свързани с нас. И когато големите колони на нашето Движение днес маршируват победоносно през Германия, тогава, аз зная вече, вие ще се присъедините към тези колони, и всички ние знаем: Пред нас е Германия, в нас марширува Германия, а зад нас идва Германия!

21-годишната равносметка на движението

На празника по случай годишнината от основаването на Националсоциалистическата партия, на 24 февруари 1941, Фюрерът произнесе, в историческата зала на Хофброй в Мюнхен, пред своите първи партийни другари, следната реч:

Партийни другари и другарки!

Национал-социалисти!

24 февруари е за нас винаги един ден на дълбоко възпоменание и то с право. За Движението, на този ден и от тази зала започва удивителният победоносен поход, който го доведе до върха на Райха и с това то стана оформител на германската съдба. Лично за мен този ден е също така от голямо значение. Аз мисля, че твърде рядко един политик, 21 години след първото си голямо публично встъпване в политическия живот, може да излезе пред същите последователи, за да им повтори същата програма, както в първия ден. Рядък случай – един мъж, *в продължение на 21 години да проповядва и осъществява едно и също нещо*, без да е трябвало, макар и само веднъж, да се отдалечи от своите схващания или от своята по-ранна програма.

Когато ние се събрахме за пръв път в тази зала през 1920 година, сигурно пред мнозина е изпъкнал въпросът: „Я виж ти, пак нова партия! Защо още една партия, няма ли вече достатъчно партии?“ – Ако новото Движение желаше да бъде продължение на по-раншните партии, да умножи тези партии, тогава, разбира се, това възражение би било основателно, защото е вярно, че имаше повече партии, отколкото трябваше. Но *то беше нещо различно от всички тогава съществуващи партийни образувания*. Създаде се едно Движение, което за пръв път заяви, че то няма за цел да застъпва определени, конкретно очертани интереси на отделни народни слоеве; че не е представител на буржоазни или пролетарски интереси; че не е представител на селото или града; че не е представител на католическите или протестантски интереси; че не е представител на отделни области, – но е *едно Движение, което за пръв път постави в центъра на своите идеи съвършено ясно думата „германски народ“*. То не беше и класова партия, защото *не се насочваше нито на ляво, нито на дясно*, както се опитваха да делят тогава нацията, но още от самото си начало имаше пред очи само една цел: германския народ в неговата цялост.

С това започна една героична борба, която трябваше да опълчи против Движението почти всички, – което и фактически стана. Но тъкмо в това определяне на целта се криеше решаващият момент. И ако аз мога да стоя

отново пред вас след 21 години, дължи се само на така поставената цел, на така ясно и недвусмислено поставената цел, която не направи от Движението един служител на отделни, определени и ограничени интереси, но независимо от всички особени задължения, го изправи пред *единствената задача: да служи на целокупния германски народ*, да отстоява неговите интереси, без оглед на всички временни разцепления.

Ние се намирахме тогава сред голям разгром. Версай тежеше върху всички ни и естествено беше, че отделни хора със свити сърца се заеха да намерят път, който да изведе народа от това безименно нещастие.

Един пръв по рода си героичен епос

Причините за този разгром бяха разглеждани най-различно. Направиха се, без съмнение, най-тежки политически грешки и то не само през годините на войната, а и още много години преди нея. Наближаването на бурята се виждаше, виждаха се известни подстрекатели да действат през онова време – това са онези подстрекатели, които и днес вършат същото: да мобилизират цяла Европа срещу Германия. И макар, че имаше удобни случаи за противодействие срещу тези подстрекатели и то навреме, тогавашните водачи на Райха се оказаха политически негодни. Също и от започването на Световната война политическото ръководство, било по отношение на външната политика, било по отношение на вътрешната политика, беше най-неизкусно, а и в психологическо отношение погрешно и то съвсем погрешно. Един упрек само не би трябвало да им се прави: те не желяеха войната.

Напротив, ако те биха желали войната, то сигурно щяха да се подготвят за нея по друг начин, а така също биха избрали и един по-стоден момент за започването ѝ. Не, тяхното най-голямо престъпление – ако една грешка може да се нарече така – беше това, че те не започнаха да действат в решителния час, в благоприятното време, макар и да знаеха, че войната е неизбежна. Направиха се също и военни грешки и то много такива. Въпреки всичко, обаче, остана един факт налице, а именно, че германският войник, като такъв, непобеден четири години наред, изправяше своето чело пред неприятеля. В тези четири години беше създаден един героичен епос, който е единствен по рода си. Безразлично колко са големи нашите победи и колко големи ще бъдат те занапред – винаги германският народ, дълбоко затрогнат, ще обръща поглед назад, към времето на Световната война, тъй като тогава, уединен и изоставен от целия свят, той трябваше да води героична борба срещу огромното числено надмощие на неприятеля, срещу неговото грамадно надмощие по отношение на военния материал и въпреки всичко това, той се държа, докато дойде разгромът, за който фронтът не се провини ни най-малко, а който дойде като резултат от разложението вътре в страната.

С това ние идваме до истинската и решаващата причина за тогавашния погром. Германският народ живееше още от десетилетия в едно нарастващо вътрешно разложение. Два свята бяха, на които нацията се разпадна тогава. За нас, старите националсоциалисти, те и днес са ни в съзнанието, тъй като ние водихме борбата в тези два свята, намирахме се между тях и от тези, именно, два свята се оформи полека-лека нашето Движение.

Буржоазия – пролетариат Национализъм – социализъм

Вие още си спомняте, мои стари партийни другари и другарки, тогавашната картина на политическия живот, спомняте си всички онези плакати на двете големи понятия, които се бореха помежду си: това беше буржоазията, от една страна и пролетариата, от друга. Национализъм тук, социализъм там. И между тях една пропаст, за която се смяташе, че никога не би могла да се превъзмогне. Буржоазният националистически идеал беше, преди всичко, буржоазен, а социалистическият идеал беше, преди всичко, марксистически. Буржоазният идеал беше обществено ограничен, марксистическият идеал беше международно неограничен. В основата си, обаче и двете тези движения бяха безплодни.

Във времето, когато аз за пръв път се явих тук, никой разумен човек не можеше да предположи, че един ден се би стигнало до решителна победа. Това беше всъщност най-важното. Ако нацията не трябваше да се разложи окончателно, то в тази борба, ако тя беше неизбежна, едната страна трябваше да излезе като стопроцентов победител. Но това беше тогава изключено, защото тези движения бяха започнали вече вътрешно да се разлагат и цепят. Те отдавна бяха загубили всякакъв замах.

Разцеплението на партиите

Буржоазията беше разцепена на безбройни партии, дружества, групички, съюзнета; зад тях разни сдружения за защита на градски или областни интереси, или за защита на интересите на собствениците на покрити и непокрити имоти, и т. н. – а на другата страна бяха марксистическите течения, които също така се намираха в разложение и раздробление: социалистите от мнозинството, независимите социалисти, комунистите, леви комунисти, комунистическата работническа партия, синдикалистите и т. н. Кой познава днес всички тези групи, които тогава се бореха една срещу друга? Всеки плакат беше една прокламация не само срещу противниците, но често и против своите.

Тези два лагера, които тогава ни излязоха насреща, водеха неминуемо към пълното разложение на народната снага, а с това, естествено и към пълното обезсилване на германския народ. Все едно, какви задачи ние искахме да разрешим, дали вътрешнополитически, дали стопанско-политически, или пък държавно-политически – едно беше от решително значение: нито една от големите задачи на времето не можеше да бъде разрешена, без използване концентрираната енергия на нацията.

Версай трябваше да разгроми Германия за вечни времена

Пред нас тогава стоеше Версайският договор. Когато за пръв път аз се явих тук, в тази зала, цялата ми политическа мисъл беше изпълнена от задължението да протестирам срещу това най-позорно унижение на всички времена и да поведе нацията на борба. Външно-политически, този диктат значеше обезглавяване и беззащитност на германската нация.

Обаче, тъкмо това външно-политическо положение ни застави да вземем едно толкова ясно решение. Този позорен диктат имаше за цел да пороби за вечни времена германската нация. Този робски труд не беше ограничен, но те казваха предварително: „Ние не искаме да определим, какво ще имате да плащате, защото самите ние не знаем, какво можете да платите: – затова, от време на време ние ще определяме отново вашите задължения; вие, по начало, се задължавате да плащате всичко, което изискваме от вас“. Това направиха тогава германските правителства!

Изпълнението на тези задължения трябваше да разгроми Германия за вечни времена. И ако тогава един французин изказа мисълта, че целта трябва да бъде премахването на 20 милиона германци, то това не беше в никакъв случай фантазия! Трябваше само да се изчисли времето, когато германската нация наистина би броила 20 или 30 милиона по-малко.

Ние сами си помогнахме

Срещу това злокобно стопанско заробване излезе насреща германската нация, която беше разделена на два лагера. И двата имаха съвсем противоположни схващания и двата се надяваха на интернационализма, – едните, повече по свойствения им интелектуален път, казваха: „Ние вярваме в световната съвест, в световната справедливост, ние вярваме в Обществото на народите в Женева“; другите бяха повече пролетарски настроени и казваха: „Ние вярваме в интернационалната солидарност“ – и тем подобни.

Обаче, всички вярваха в нещо, което се намираще извън собствения им народ – един много удобен метод, за да се спасиш, като се надяваш, че други ще дойдат, за да ти помогнат!

Срещу това, новото Движение застъпи схващането, което в основата си може да се сведе до едно единствено изречение „Помогни си сам, за да ти помогне и Бог“. Това не е само набожна, но и много правдива поговорка, тъй като съвсем не може да се приеме, че дядо Господ е създаден, за да помага на хора, които са твърде много страхливи и мързеливи, за да си помогнат сами; че дядо Господ трябва да запълва слабостта на хората. Бог не постъпва така. През всички времена Той е благославял само онзи, който е бил готов сам да се съпротивлява.

Какво може да се очаква от помощта на другите, това ние видяхме. Един американски президент се появи и даде тържествена клетва, че ако ние сложим оръжие, ще получим това и това, и това. Оръжието беше сложено, но клетвата беше нарушена и забравена. На господата после им ставаше неудобно, когато ги подсещяхме за това. Тогавашната демократическа Германия, колкото и често да се молеше, не получи нито едно облекчение, а за равноправие и дума не можеше да става.

Аз започнах моята борба точно в този град, една политическа борба против Версай. Вие всички знаете, мои партийни другари и другарки, колко често говорих аз против Версай. Аз проучих този договор, както никой друг. Аз не го забравих, дори днес не съм го забравил. Този договор не можеше да бъде премахнат със смирение и покорство...

След това Фюрерът, продължавайки речта си, по внушителен начин напоси на своите стари партийни другари дългогодишната трудна борба на Движението за германеца, за всеки мъж и за всяка жена. Той обрисова упоритата и неумолима борба срещу подигравки и гаври, срещу лъжа и клевета, срещу духовен терор и брутално насилие, която младото Националсоциалистическо движение трябваше да води навремето. Във връзка с това, Фюрерът подчерта достойното участие на старите партийни другарки в тази борба, които със своя сигурен женски инстинкт били, именно, в най-лошите за Движението времена, най-верни и сигурни борци. Фюрерът, постоянно прекъсван от бурните акламации на своите стари партийни другари, говори с остър сарказъм за глупавите и безсрамни методи на нашите вътрешно-политически противници от онова време, които методи срещаме днес неизменени в борбата на нашите външни неприятели.

Времето на тези упорити борби, продължи Фюрерът, донесе със себе си и един *отбор водачи*. Когато днес заставам пред нацията и виждам гвардията от тези мъже, които са наредени около мен, аз мога да кажа: това са истински мъже, които, наистина, представляват нещо и напротив, като погледна правителствата на моите противници, мога само да кажа: те са негодни да бъдат при мен дори като дребни помагачи.

Аз не съм демократ!

Тези усилни времена създадоха един елит от първокласни съратници, които често пъти създават и грижи – това е много естествено. Способните мъже са чепати и често бодливи; затова в нормални времена човек трябва да се грижи щото тези бодли да стоят един до друг, а не един срещу друг. Но щом настъпи опасност, те стават гвардия от решителни мъже. Този елит, който във войската се проявява по време на война, която изтъква истинските водачи на преден план – в политическия живот този елит се излъчва само в борбата.

Този отбор беше резултат на бавно развитие, резултат на тази вечна борба срещу съпротивлението – така, постепенно, ние получихме едно водачество, с което днес може всичко да се предприеме. Ако сега погледна към другия свят, то трябва да кажа: той просто проспа това чудо. И днес още той не иска да го признае. Те не искат да признаят, какво *сме* ние и не искат да признаят, какво са останали, те тичат наоколо като някоя Темида, с превързани очи. Те отричат, преди всичко, това, което не им е изгодно. *Те не искат да разберат, че две революции създадоха в Европа нещо съвършено ново.*

Защото ние знаем, че едновременно с нашата революция се появи още една втора, при която поемането на властта се осъществи много по-рано, отколкото при нас, именно, фашистката. И тази революция доведе до същите резултати. Между нашите две революции съществува абсолютна идентичност, не само в поставената цел, но и в изминатия път. И над всичко – едно приятелство, което е нещо повече от едно целесъобразно съгласуване. Също и това нашият противник още не може да разбере – че ако аз гледам на един мъж като на мой приятел, тогава аз оставам редом до него и не търгашествам с тази си дружба. Защото аз не съм демократ, а това значи, че не съм мошеник.

Не искам да използвам войната за забогатяване, защото *аз искам и след моята смърт да бъдат справедливи към мен и да кажат, не цялата ми борба и целият ми живот са били посветени само на един велик идеал*. Затова и в тази област не искам да покажа слабости. Няма абсолютно никакво съмнение, че съюзът, който свързва двете революции и особено съюзът, който свързва двамата водачи, е непоклатим; и че когато единият от тях се намира в нужда, то другият

ще му се притече на помощ и обратно. Но, освен това, ние имаме общ враг, когото ще надвием.

Идват новите подводници!

Беше време, когато фашистка Италия – която води същата борба като нас, която е окована също така, както сме оковани и ние и която трябва да живее с едно свръх-население, също така, както и ние – получи толкова малко удовлетворение на своите жизнени искания, колкото и ние. Тогава тази фашистка Италия заангажира големи неприятелски сили. Многобройни английски параходи са в Средиземно море, многобройни английски аероплани са заангажирани в северноафриканските колонии, а и големи сухопътни сили бяха приковани там. Това беше за нас добре дошло, тъй като аз напоследък ви казах, че нашата борба по море сега тепърва ще започне. Причината е тази, че ние искаме най-напред с подводниците да обучим нов персонал за новите подводници, които излизат сега. Че те сега ще започнат да излизат, върху това не трябва никой да се съмнява. Преди два часа аз получих съобщение от главнокомандващия флотата, че тъкмо са пристигнали сведения, според които подводни и надводни сили са потопили нови 215 000 тона. От това число само подводници са потопили 190 000 тона, като от един единствен конвой, който бил унищожен вчера, били потопени 125 000 тона.

От месеците март и април нататък, господата трябва да се приготвят за съвсем други неща. Тогава те ще видят, дали ние пак сме проспали зимата и кой е разточителствал с времето си. През тези дълги месеци, през които ние водихме борбата с толкова малко подводници, Италия ангажира големи противникови сили. Сега ни е все едно, дали нашите щуки ще срещнат английските параходи в Северно море или в Средиземно море – в края на краищата, това е безразлично. Едно е сигурно: където Англия засегне континента, ние веднага ще се опълчим насреща ѝ; където и да се появят английски параходи, там ще бъдат изпратени и нашите подводници, докато дойде решителният час.

Както у нас, така и в Италия беше извършена една революция, която, в края на краищата, отвежда към едно преустройство на народната общност; трябваше да води към една нова общност и действително доведе до нея. Ние тогава трябваше дълги години да имаме търпение и ако моите неприятели днес мислят да ме уплашат с времето, аз мога само да кажа: *Аз се научих да чакам*, обаче, през това време на чакане, никога не съм лентяйствал.

От 1923 година ние трябваше да чакаме 10 години, докато най-сетне дойдохме на власт, обаче тези 10 години – както вие знаете, мои партийни другари – ние използвахме добре. Какво успяхме да направим и какво създадохме! Движението, което беше налице в 1933 година, беше друго и

различно от Движението през 1923 година. Ние използвахме времето и затова такива заплашвания не могат да ме уплашат. Ние никога не си предпоставихме срочна цел: „На 1 март, или на 15 юни, или 7 септември трябва да бъде направено това и това“. Такова си предпоставяха само журналистите на нашите противници. Те знаеха всичко от по-рано.

Те казваха: „Ако националсоциалистите не дойдат на власт до октомври 1929, са загубени!“ Ние, обаче, не бяхме загубени! Те казваха: „Ако националсоциалистите не дойдат на власт сега, след септемврийските избори през 1930 година, националсоциализмът е свършен!“ Той не беше свършен, въпреки че ние не дойдохме на власт! И след това казаха през 1932 година: „Сега националсоциализмът е мъртъв. Фюрерът отказа да влезе в правителството, той не иска да поеме никаква отговорност, защото го е страх да поеме такава; ние винаги сме казвали това, защото ние знаем, че той гледа да се изплъзне от всякаква отговорност!“ Тези остроумни гении, които сега се намират в Англия – при нас вече ги няма – знаеха най-точно това още тогава. Тогава те казваха:

„13 август е решаващият срок, с националсоциализма е свършено!“

Дойде 14 август и с националсоциализма не беше свършено! Няколко месеца по-късно те поставиха нови срокове и най-накрая, дойде денят 30 януари 1933. Те веднага казаха: „Сега те сгрехиха. Сега те взеха властта. За шест седмици са свършени, за три месеца най-много, три месеца и с тях е свършено“. Шестте седмици и трите месеца отминаха. С нас не беше свършено.

И все нови и нови срокове поставят. И сега, през войната, правят същото. И защо не? Това са същите онези хора, това са същите пророци, същите чудотворци, които у нас толкова чудесно пророкуваха бъдещето, а сега са назначени като помощници в английското министерство на пропагандата и в министерството на външните работи. Те знаят съвсем точно, в какъв срок е свършено с германците! Това ние сме преживели вече няколко пъти. Вие си спомняте, какво се казваше. Аз трябва да припомня само прочутите думи на един голям английски държавник, когото вие в Мюнхен опознахте по-отблизо, да припомня само за мистър Чембърлейн, който няколко дни преди 9 април миналата година оповести: „За щастие, той изпусна омнибуса“. Аз ще ви припомня и един друг английски главнокомандуващ, който казваше: „Да, преди няколко месеца мене ме беше страх, сега обаче не ме е страх вече, тъй като те пропуснаха времето, а освен това, те имат само млади генерали. Това е тяхната грешка и тяхното нещастие. Въобще, тяхното цяло водачество..., но, преди всичко, те пропуснаха времето, сега е вече късно“. – Няколко седмици по-късно този генерал трябваше да си подаде оставката. Вероятно и той е бил твърде млад.

И днес те правят също така. Те постоянно поставят срокове. През есента те казваха „Щом сега не стане десант, то всичко е наред; през пролетта на 1940 година Англия ще пренесе войната на континента“. Аз непрестанно чакам британската офанзива. Но я преместиха някъде другаде и сега ние трябва да тичаме подире им. Но все ще ги намерим, където и да отидат! Ние ще ги намерим там, където ударът за тях ще е най-унищожителен.

Ние искахме само равни права!

От тогава изминаха 21 години в неотклонна борба на Движението. Най-сетне, след 13 години, ние дойдохме на власт. От тогава годините се използват за подготовка във външно-политическо отношение и в огромна работа във вътрешността. Вие знаете: сега в държавата се действа също така, както беше по-рано в Партията. Ние не искахме нищо от света, освен да ни даде равни права, също, както искахме равни права и във вътрешността на страната. Ние някога искахме да ни дадат правото за *свобода на събранията*, което имаха другите; ние искахме правото за *свобода на словото*; ние искахме, като парламентарна партия, същите права, които имаха и другите. Те ни ги отказваха, преследваха ни с терор. Ние, обаче, въпреки това, изградихме организацията и се наложихме.

Националните икономики ще победят!

Също така и аз излязох пред света и заявих: „Аз не искам нищо повече от това, което имат и другите. Аз съм готов да се разоръжа напълно“.

Аз правех все нови и нови предложения. Те само ни се надсмиваха и ги отхвърляха, също така, както и вътре в страната.

Аз заявих, че искам да постигна същото по пътя на преговорите. Не може да има нищо по-хубаво от това: целите на един народ да се постигнат по този начин, понеже това коства по-малко и преди всичко, спестява кръв. Кой би бил луд да иска да вземе със сила онова, което би получил с разум? Но има неща, които Германия трябва да има, защото ние искаме да живеем; защото другите нямат право да ни отнемат тези неща, тъй като е невъзможно една нация, която притежаваше 38 милиона кв. км., да отнеме от друга нация още два и половина милиона кв. км.; и защото за нас е непоносимо да бъдем под настойничеството на тези народи, от които да ни бъде предписвано, каква стопанска политика да водим.

Ние водим онази стопанска политика, която е полезна за германския народ. Аз не се бъркам в живота на другите. Ако другите искат да седят върху торби със злато, нека го направят. Обаче, когато се казва: „Направете и вие това!“ – то аз ще се пазя да купувам мъртво злато срещу германската работна сила. Аз купувам за

германската работна сила продукти, необходими за живота. И резултатът от нашата стопанска политика потвърждава правотата на нашите схващания, а не схващанията на господата със златните стандарти. Защото ние, бедните, премахнахме безработицата; защото ние се отвърнахме от това златно безумие; защото *ние схващаме целия наш стопански живот като един производствен проблем, а не като капиталистически проблем*. Разбира се, *зад нашата стопанска политика ние поставихме организираната сила на нацията, дисциплината на целия народ*. Ние обяснихме на нацията, че е безумие да се води война между отделните съсловия вътре в страната и че от такава война всички ще загинем. Разбира се, затова беше необходимо едно общо, социално, основно направление. Днес не могат да се изграждат държави на капиталистическа основа. Народите, с течение на времето, ще се събудят, и ако има хора, които вярват, че ще могат да спънат пробуждането на народите чрез войни – нека знаят, че, напротив, войните ще ускорят това пробуждане! Тези държави ще завършат с финансови катастрофи, които ще унищожат основите на тяхната досегашна финансова политика.

На това основание, не златният стандарт ще излезе победител, а напротив, *националните стопанства победоносно ще си пробият път! Тези национални стопанства ще водят помежду си необходимата за тях търговия*. Дали това се харесва на няколко банкери от златния стандарт в света, или не, това е свършено без значение.

Ние купуваме и продаваме

Ако някои от тези банкери на злато казват: „Ние не можем да търпим, щото вие да търгувате с тази или онази страна“ – това не е тяхна работа и народите не ще желаят вече да приемат указания относно своята бъдеща търговска политика. Те ще водят онази търговска политика, която сами смятат за правилна. В тази област ние можем спокойно да погледнем към бъдещето. Германия е един огромен стопански фактор, не само като производител, но също така и като консуматор. Ние имаме един голям пазар за нашите стоки. Обаче, *ние не търсим само пазари*. *Ние сме също така и най-големият купувач*, докато, напротив, западният свят живее от своите колонии, а иска и да изнася от тях. Но това е невъзможно, защото народите не могат постоянно да правят едностранни сделки.

Народите искат не само да купуват, но също така са заставени и да продават. А на западните империи другите държави не могат да продават. Затова народите ще търгуват с нас, все едно дали това се харесва, или не на няколко банкери.

Ние ориентираме нашата стопанска политика не с оглед към схващанията на bankerите от Ню-Йорк или Лондон, а напротив, стопанската политика на Германия се ръководи изключително от интересите на германския народ.

В това отношение аз съм един фанатичен социалист, който има пред очите си винаги общите интереси на своя народ. Аз не съм лакей на някои от онези международни банкови консорциуми. Аз не съм задължен към никоя капиталистическа група. Аз съм произлязъл от германския народ; моето Движение, нашето Движение е германско народно движение. И затова ние сме задължени само на този германски народ. Неговата стопанска политика е наша, т. е. само неговите интереси са решаващи за нашата стопанска политика. От това ние няма никога да се отклоним.

Ние работихме гигантски и се въоръжихме навреме

Ако другият свят казва: „Добре, тогава война!“ – аз мога само да отговоря: „Аз не желая война, но и най-кроткият не може да живее в мир, когато това не се харесва на злия съсед!“

Но аз не принадлежа и към онези, които виждат приближаването на една такава война и започват да хленчат. Аз говорих и върших, което можах; правих все нови и нови предложения на Англия, както и на Франция. Те винаги отхвърляха всичко това с хули и подигравки. Те се смяха на всичко, но когато забелязах, че другата страна търси сблъскването, разбира се, направих това, което правих и по-рано в Партията, като националсоциалист и стар борец: *веднага са създадох защитния инструмент*. И както по-рано в Партията, аз застъпвах схващането, че не е достатъчно да бъдем винаги достатъчно силни, за да можем да издържаме ударите на другите, но е необходимо да станем достатъчно силни да отвърнем на тези удари. Така аз изградих военния инструмент на държавната политика – германската войска, та ако иначе не върви, тя да нанася удари. Един американски генерал обясни само преди няколко дни пред следствения комитет на американския парламент, че Чърчил го уверил лично, още през 1936 година: „Германия ще стане много силна, тя трябва да бъде унищожена и аз ще направя всичко, за да проведа това унищожаване“.

Малко по-късно аз предупредих за опасността от този мъж и неговата дейност, за първи път публично. Аз не исках преждевременно да тикна нацията в безпокойства и с това да осуемя, може би, едно възможно разбирателство. Обаче, от момента, когато забелязах, че в Англия една известна клика – насъсквана, разбира се, от еврейството, което навсякъде стои като раздухвателен мех, действа и подстрекава – е твърдо решена да воюва, аз взех всички мерки за подготовка на нацията за война. И вие знаете, мои стари партийни другари, че аз действам съответно на това. Ние работихме гигантски. И това, което беше

създадено при нас по отношение на въоръжението, е наистина най-величавото дело, което е виждал светът!

Когато друг един свят казва: „Ние правим сега същото!“ – тогава аз мога само да възразя: Правете го тепърва, аз вече го направих! Само не ми разправяйте приказки; аз съм нещо лице, специалист по въоръжителните работи. Аз зная много добре, какво може да се направи от стомана и какво от алуминий. Аз зная каква работа може да се очаква от хората и каква не. Вашите приказки съвсем не ми импонират!

Аз вложих своевременно силата на германската нация в нашето въоръжение и *аз съм решен, ако това е необходимо, да вложа енергията и на половина Европа, и ще го направя*. Аз съм подготвен за всяко идващо стъпковане и затова гледам със спокойствие напред. Нека и другите да гледат напред със същото спокойствие.

При това, аз се осланям на най-добрата армия на света, на най-добрата армия, каквато дори германската нация никога не е притежавала. Тя е голяма на брой и отлично въоръжена. Що се касае до ръководството ѝ – в по-добро състояние то не е било никога по-рано. Ние имаме един млад ръководен кадър, който в по-голямата си част, не само е получил своето бойно кръщение, но дори смее да кажа, че се е покрил със слава. На където и да погледнем, ние днес виждаме една гвардия от избрани мъже, в ръцете на които са поверени германските войници. И тези мъже водят отново войници, които са най-добре обучените в света, с най-доброто оръжие, каквато може да има за сега на земята. А зад тези войници и тяхното ръководство стои германската нация, стои целият германски народ.

В центъра на този народ, като негово ядро, стои Национал-социалистическото движение, което представлява една от най-добрите организации, каквато другите демократически страни не могат да притежават и чието подобие се намира само във фашизма.

Народът и армията, Партията и държавата – те са днес едно неделимо цяло. Никаква сила на света не може да разклати това единство. Само глупци могат да вярват, че е възможно едно повторение на 1918 година. Ние научихме това по-рано от нашите собствени демократи. И тяхната надежда беше във вътрешното раздробяване, разложение и братоубийствена борба.

Днес ние имаме буквално същото. Те казват: „В разстояние на шест седмици в Германия ще избухне революцията!“ Те не знаят, кой всъщност иска да направи революцията. Революционерите не са при нас, „революционерите“, като Томас Ман и нему подобни, са в Англия. А някои са вече отпътували от Англия за

Америка, защото и Англия им се вижда много близо до областите, в които се приближава тяхната „революция“. Те преместват, значи, своята главна квартира по възможност по-далече от своето бъдещо полесражение. Но въпреки това, те твърдят: революцията щяла да дойде. Кой ще я направи – това не ми е известно; как ще я направи – и това не ми е известно; само едно ми е известно: че в Германия само няколко глупци мислят за революция, но те всички са изпратени в затвора.

Техните надежди са детински

Но те казват: „Зимата, Генерал зима идва, и той ще повали Германия“. Ах, германският народ е достатъчно издръжлив на студ. Ние сме издържали в Германия, не зная колко хиляди, десетки хиляди зими. Ние ще издържим и тази зима. Тогава те заявяват: „Гладът ще дойде“. И за това, обаче, ние сме се погрижили.

Ние познаваме човеколюбивите чувства на нашия английски противник. Ние сме се погрижили на време. Аз вярвам, че гладът по-скоро ще дойде там, отколкото тук.

Тогава пък казват: „Времето само по себе си действа“. Времето помага, обаче, на този, който работи. И никой не работи по-трудолюбиво от нас, това аз мога да гарантирам на онези господа.

Всички тези надежди, които те градят, са смешни и просто детински.

По начало, искам да кажа едно: германският народ е изминал много хилядолетия на развитие. Ние виждаме неговата история в течение на две хиляди години. Хиляди години наред съществува един германски Райх, и то Райх, който обхваща наистина само германци. В тези времена нашият народ понесе небивали удари на съдбата. Той ще понесе всичко, което би му донесло настоящето или бъдещето. Дори много по-твърдо ще понесе, защото, аз си въобразявам, че винаги е имало един германски народ и от повече от хиляда години е имало един германски Райх, обаче, никога не е съществувала германска единност, никога не е имало онова, което притежаваме днес: една стегната организация на нашия народ; и не винаги е имало това водачество, което притежава днес германският народ.

Аз мога, при всичката си скромност, да кажа на моите неприятели: „Аз вече съм се борил с много демократически неприятели и досега съм оставал винаги победител в борбата“. Аз смятам, че и тази борба не се развива при други условия, т. е. съотношението на силите е напълно същото, както досега. Аз съм, във всеки случай, благодарен на Провидението, че то остави да избухне тази

борба, след като тя беше вече неизбежна, в мое време и то в едно време, когато се чувствам още свеж и бодър. И именно сега се чувствам отново освежен. Идва пролетта – пролетта, която ние всички приветстваме. Пак идва времето да се премерят силите. И аз зная, че милиони германски войници мислят в този момент също така, въпреки че са опознали страшната суровост на борбата.

Ние изминахме сега една година, изпълнена с невъобразими успехи, но и с тежки жертви, – макар и не общо взето, но в отделни случаи. Обаче ние знаем, че тези успехи не ни бяха подарени, а че безброй германски мъже се биха с най-голяма храброст и готовност за саможертва още от началото на фронта, както се борят решително и сега. Постиженията на войниците в нашите полкове, в нашите танкове, в нашите самолети, в нашите подводници, в нашите параходи и навсякъде в нашите части, са единствени по рода си. Никога не е имало по-добри и по-храбри войници!

Ние сме фронтовата партия от Световната война

Ние, националсоциалистите, сме особено горди с тях; защото ние не сме нищо друго, освен една стара фронтовашка партия – фронтовата партия от Световната война. От там се завърнахме ние едно време; нашите сърца бяха изпълнени с гняв и същевременно обременени от болка – чувствайки позора, в който беше хвърлен тогава нашият народ, нашият храбър народ. Ние, които участвахме в цялата борба на тази Световна война, ние знаем най-добре, какво са днес постиженията на нашите войници; и аз мога от това място да кажа на нашите войници само едно: нашите сърца, сърцата на всички стари националсоциалисти са при вас! Това са сърцата на борци.

Колко много има между нас, които са инвалиди от голямата война; колко много, които са били ранени; колко много, които изобщо са участвали в нея! Те следиха с пламенно сърце всички етапи, през които минаха тази година нашите армии. Всяко селище им нашепваше толкова много! За тях беше неизразимо удовлетворение да видят сега осъществено онова, за което навремето, преследвани от страшна несполука, проливаха години наред кръвта си и за съжаление, не можаха да го постигнат. Те днес са толкова горди със своите синове, с младите войници на Третия Райх!

Новата година на борба, която ще донесе велики решения

Никой не може да каже това по-добре, отколкото Партията на тези стари борци, които едно време се върнаха от голямата война, които не искаха да понесат позора на родината и започнаха веднага в себе си една нова война – срещу разрушителите на нашето отечество и на нашата родина.

Ние стоим сега – ние националсоциалистите – пред една нова година на борба. Всички ние знаем, че тя ще донесе големи и решителни събития. Ние гледаме с непоколебимо доверие в бъдещето. Ние сме преминали най-тежката школа, която съществува за хората. Ние знаем, че тези неизмерими жертви не са били напразни, защото вярваме, че и тук, на земята, има справедливост. Какво не направихме през тези години! Как се трудихме, как се мъчихме, пред очите ни беше само една цел: нашият народ!

Как се жертваха за това милионите воини! Стотици хиляди паднаха за тази идея. Провидението не ни отсъди да преминем напразно този чуден път. Аз изказах, в деня на основаването на това Движение, следното разбиране: някога нашият народ си беше извоювал неимоверни победи; той стана неблагодарен и неединен; и прегреша спрямо самия себе и заради това ни постигна наказанието на съдбата. Ние бяхме бити заслужено. Когато един народ се самозабрави толкова, колкото германският през това време, когато той ненадейно помисли, че не е обвързан от никаква чест и никаква вяръност, тогава Провидението не може да му стори нищо друго, освен да му отсъди един толкова тежък и горчив урок.

Германия ще настъпи!

Ние бяхме убедени още тогава: ако нашият народ намери отново сам себе си; ако стане отново трудолюбив, почтен; *ако отделният германец се застъпва отново и на първо място за своя народ, а не за себе си; ако отново сложи над своите лични интереси общите интереси; ако целият този народ започне да се стреми отново към някой голям идеал, ако е готов да се бори за него,* – тогава един ден ще дойде часът, когато Бог ще прекрати нашето изпитание.

И ако съдбата направи отново своя избор, тогава нейната благословия ще бъде дадена на онези, които са я заслужили в десетилетен тежък труд.

Обаче, това мога да кажа: когато застана пред историята и разгледам моите противници, тогава аз не се чувствам ни най-малко застрашен при сравняването на нашите убеждения. *Кои са онези егоисти?*

Всеки от тях се застъпва само за интересите на своето съсловие. Зад всички тях стои, или евреинът, или собствената им кесия.

Всички те не са нищо друго, освен гешефтари, които живеят от печалбите на тази война. Това не може да е на добро!

Аз заставам срещу тези хора, само като обикновен борец за моя народ.

Аз съм убеден, че както тази борба беше благословена досега от Провидението, тя ще бъде благословена и за в бъдеще.

Когато влязох преди 21 години за пръв път в тази зала, аз бях непознат и безимен, *нямах нищо, освен единствената моя вяра*. През тези 21 години беше изграден един нов свят.

Пътят от настоящето към бъдещето ще бъде по-лесен, отколкото пътят от 24 февруари 1920 год. до днес, до тук – на това място.

Аз гледам с фанатична вяра в бъдещето. Цялата нация се е строила сега. Аз зная: в момента, в който се чуе командата „Напред!“, Германия ще настъпи!

III.

**ВОДАЧ, НАРОД И
ВОЙСКА**

Водачът към войниците на третия райх

Реч, произнесена на 14 септември 1936, пред Партийния конгрес

Войници!

За трети път се строявате на този площад, тук в Нюрнберг!

За пръв път пред вас се развяват военните знамена на новия Райх!

За пръв път държите в ръцете си новите знамена на вашите полкове!

И в тази външна картина се вижда промяната, която е претърпяла Германия, нашата, вашата Германия.

Тази промяна, обаче, е резултат на една твърде обширна възпитателна работа между нашия народ и на една не по-малко обширна работа във всички области на нашия национален живот.

За да можем днес да стоим тук и да сме в състояние да празнуваме така тези дни – това ние дължим на безкрайната енергия, на безкрайното трудолюбие, на безкрайната работа на нашия народ. Но всичката тази работа щеше да бъде напразно, ако Райхът не би могъл да си осигури вътрешен и външен мир. Това, което днес ни изпълни с толкова голяма гордост, са постиженията на нашата мирна работа. Това, което ни е поставено като върховна задача, е осигуряването, а заедно с това и запазването на тези постижения и на тази работа. И когато милиони хора всяка година залагат живота си за тази работа във фабрики и работилници, в предприятия и кантори, тогава е понятно и разумно, ако и всички бъдат също така готови да зложат живота си за запазването на това, което е било създадено по този начин.

За това, войници и вие сте призовани от нацията!

Не, за да служите на някакъв своенравен опит на пресилен шовинизъм, а за да стоите на стража пред нашата работа! Да стоите на стража пред нашия народ! Да стоите на стража пред нашата Германия! Като ви виждам така пред себе си, аз чувствам и зная, че тази стража ще устои на всички опасности и на всички заплахи!

Германецът е бил винаги добър войник. Войската, от която вие сте израснали, носи най-гордите традиции на всички времена. Ако едно време

Германия рухна, това беше последица от нейното вътрешно политическо рухване.

Днес нацията стои така хубаво изправена, както и вие, мои млади другари, стоите тук пред мен. Германия днес отново е достойна за своите войници и вие – това аз зная – ще бъдете достойни войници на този Райх!

Ние, Партията и войската, образуваме в лицето на народа една неразривно свързана общност!

Може да дойдат усилни времена. Но те никога няма да ни заварят колебливи, никога – нерешителни и никога – страхливи! Защото всички ние знаем: небесното царство не могат да постигнат половинчати хора! Свободата не могат да запазят страхливци! И бъдещето принадлежи само на смелите!

Това, което се иска от вас, е само една малка част от онова, което миналото изискваше от всички ни. Ние изпълнихме своя дълг тогава, вие ще го изпълните сега. Двете години, обаче, които аз искам от вас за Германия, ще ви върна десет! Защото, чрез това обучение всеки от вас ще стане по-здрав, отколкото е бил когато и да било по-рано. Това, което вие давате на отечеството през своята младост, ще ви се върне на старини. Вие ще бъдете едно здраво поколение, което няма да се задушаваше в канцеларии и фабрични помещения, а ще бъде отгледано на слънце и въздух, калено чрез движение и преди всичко, твърдо в своя характер.

И вярвайте ми: Германия ви обича като свои войници!

Почитта, възхищението и любовта към старата славна войска, са пренесени върху вас! И вие ще бъдете достойни за тях!

Нацията не очаква от вас никаква жертва, която вие не бихте дали!

Тогава Германия никога вече няма да доживее отново печалните времена, които ние трябваше да преживеем!

Нашето отечество, вашата Германия, вашата родина и родината на вашите деца, ще бъде силна, велика и щастлива. Тя ще може да запази онзи мир, който осигурява нашия живот!

В този час ние всички се обединяваме чрез нашата привързаност към този наш германски народ и към милионите сънародници, които се трудят в градове и села; ние се обединяваме чрез нашата привързаност към Германския Райх!

За нашата Германия: зиг хайл! зиг хайл! зиг хайл!

Фюрерът при откриването на Военната зимна помощ, 1939/40 г.

Германци!

Сънародници и сънароднички!

Зимната помощна акция спада към онези националсоциалистически инициативи, на които днес вече може да се гледа като на нещо напълно самопонятно. Чрез тази помощна дейност се спестяват много грижи на обществените служби за социално подпомагане и по този начин, се облекчава бремето на много държавни, областни и общински учреждения. И отделните наши сънародници свикнаха вече да дават своя принос към това дело – голямата маса прави това доброволно, а едно неизразимо малко число от тях го прави, може би, само, за да избегне лошата слава. Пък най-после, безразлично е защо и един такъв човек дава – важното е, че и той дава!

Тази инициатива – зимната помощ, има в основата си идеята: гражданите да се приучат към народна самопомощ. Разбира се, за нас биха останали открити и други пътища: вместо да бъде отправян зов към жертвоготовността на народа, можеше да бъде отправен зов към данъкоплатците. Навремето ние съзнателно и след обмисляне не поехме по този път; защото ние искахме, именно, *да възпитаме германския народ – да схване в общата жертва същността на общността*, да познае задълженията, които налага общността *и да изпълнява тези задължения по своя собствена воля*, дори и когато бирникът не стои пред него. Освен това ние искаме, чрез нашия призив да дадем възможност на отделния гражданин да придобие трайно впечатление за действителната нужда на много негови сънародници. По този начин трябваше да бъде постигнато, щото чрез постоянното напомняне, което е свързано със събирането на помощите, *отделните граждани да останат със съзнанието, че щастие и благосъстояние не е дадено на всички сънародници* и не може и да им бъде дадено, а че има безкрайно много да се помага *и че безкрайно много трябва да бъде помагано!*

Освен това, тази акция мобилизира една гигантска армия от помагачи, които, от своя страна, също вникват в нуждите на широките кръгове на нашия народ, но също и във възможностите да се посрещнат тези нужди.

Нужда е имало във всички времена. Може би нуждата е изобщо едно относително понятие; едва преди няколко дни аз видях области, в които средният стандарт на живота се намира много по-ниско от това, което у нас в Германия, вече би било смятано за най-дълбока нужда. Колко добре е нашият народ, благодарение на нашата голяма обща работа, това знаят най-малко онези, които нямат възможност да хвърлят поглед към тази общност. Едно е сигурно: нужда

винаги е имало, нужда има и сега и винаги ще има. Във всички времена, обаче, хората имат задължението да се справят с тази нужда, да излизат на среща и да я облекчават!

Доброволността на жертвата дава възможност на отделния гражданин да прецени сам себе си по-добре, отколкото това би могла да направи някаква държавна намеса и съобразно с това да изпълни и своите задължения.

Във връзка с тази голяма социална институция ние създадохме твърде много, като следвахме целта, *да заличим сред германския народ всички класови различия и да събудим съвсем рязко съзнанието за взаимна принадлежност.* Като хвърлим поглед върху постиженията на това социално възпитание през последните години, тогава никой не може да отрече, че поетият път е бил правилен, а също и успешен. Ние постигнахме толкова големи социални успехи, че бихме могли да съзрем в тях още едно основание за известно недоброжелателство на външния свят, който е изплашен от мисълта, че социалистическо-националните принципи на нашия Райх биха могли да въздействат пропагандно извън нашите граници, а може би, ще пробудят съвестите и в други страни.

Ако дейността на нашите събирачи на зимната помощ понякога изглежда малко неудобна за някои наши сънародници, нека те не забравят колко много тя е неудобна за събирачите и колко по-леко е да бъдеш навестен два или три пъти с молба да дадеш нещо, отколкото да бъде отхвърлена, може би хиляда пъти, молбата ти да получиш нещо. В единия случай има едно малко безпокойство, в другия – продължително жертване на многобройни свободни часове в служба на народната общност.

Сега съдбата ни принуди да грабнем оръжието за защита на Райха. Само за няколко седмици беше повалена държавата, която най-дръзко смяташе, че може да застрашава германските интереси. Благодарение на едно неповторимо в историята военно постижение! Благодарение на геройството на нашите войници! Благодарение на нашето блестящо ръководство!

Какво носи бъдещето, ние не знаем. Само по едно сме наясно: никоя сила в света няма да може още веднъж да принуди Германия да падне! Те няма нито да ни победят военно, нито да ни унищожат стопански, нито да ни разложат духовно! При никакви обстоятелства те няма да преживеят вече, каквато и да била германска капитулация!

Аз дадох израз на нашата готовност за мир. Германия няма изобщо никаква причина за война срещу западните противници. Те предизвикаха войната по съображения, които са съшити с бели конци. В случай, обаче, че тази готовност

бъде отхвърлена, Германия е решена да приеме борбата и да я изкара до край – така или иначе.

Тогава нито ужасът на момента, нито продължителността на тази борба няма да могат да ни сломят или да ни накарат да се обезсърчим. Пред нас стои вечният живот на нашия народ. Колкото много и да продължава времето, което ще е потребно, за да помогнем на този живот да се наложи, нищо не може да ни разколебае, нищо не може да ни слиса и съвсем нищо не може да ни докара до отчаяние. Напротив! Другите ще получат това, което сами са си избрали!

Едно време аз тръгнах по един съвсем труден път, за да изведа Германия от унищожението на Версайския договор. От тогава насам се изминаха вече двадесет години. Райхът е сега много по-могъщ, отколкото е бил когато и да било по-рано. Пътят пред нас не може да бъде по-труден, отколкото пътят, който вече изминахме. Ако никога не се отчаяхме да вървим по пътя от онова време към днешния ден, ние още по-малко ще се поколебаем да тръгнем по пътя от настоящето към бъдещето! *Точно по този, път ние ще получаваме сили – чрез постигнатата вече общност на германския народ.* Времето, което сега стои пред нас, може би, ще ни помогне истински да засилим и да задълбочим националсоциалистическата народна общност. То само ще ускори процеса на това социално оформяване на народа. Военната зима, която ни предстои сега, ще ни намери тогава съвсем готови да дадем всички жертви, които са необходими, за да облекчим нашия народ в неговата борба за съществуване.

С това военната зимна помощна акция ще се превърне същевременно в помощна акция за Червения кръст. Защото този път Червеният кръст няма да събира за себе си, а като съставна част на зимната помощна акция ще бъде снабдяван от нея с необходимите му помощи. Като споменавам за Червения кръст, на всички нас изведнъж става ясно, колко малки са жертвите, които се изискват от отделните граждани, в сравнение с жертвите, които много от нашите сънародници трябваше да понесат на фронта и ако така допада на злата воля на нашите противници, ще трябва да понесат и занапред.

Затова, отсега нататък никой да не мисли за големината на своята *жертва*, а всеки да мисли само за *величието на общата жертва* и за величието на жертвата на онези, които се отдадоха изцяло за своя народ и може би, ще трябва и да се пожертват. В сравнение с тези жертви, всички жертви в родината са нищо; но и те могат да помогнат да се засили в нашия народ съзнанието за неразривната общност. Затова, във военната зимна помощна акция трябва да бъде надминато всичко от този род, което е било постигано досега! Може би, това ще бъде и един отговор на глупостта на всички онези хора в света, които вярват, че ще могат да разединят вътрешно германския народ. Ние ще им покажем, какво въздействие имат такива глупави опити! Ние ще им покажем, как чрез тях германският народ

става все по-твърдо и все по-здраво обединен и сплотен! По този начин, ние можем най-добре да им избием надеждите, че някои отвън би могъл да нарежда вътрешното настроение на германеца така, както се иска на някои чужденци. Ние искаме да ги научим да уважават вътрешния строй на други народи. Каквото трябва да претърпим като общност – в това светът може да бъде убеден – ние ще го понесем! Вероятно, това ще могат да направят и другите, точно така, както и ние!

Но ще дойде истинското време едва тогава, когато националсоциализмът развие цялата своя сила, която оформя, образува и води народа. От войната дойдоха едно време националсоциалистите, от преживяването на войната произлезе светът на нашите идеи и ако е необходимо, сега той ще издържи своето изпитание пак във войната! Решението за това не се намира вече в наши ръце, а в ръцете на останалия свят! У нас е само твърдата воля да поемем върху себе си решението, така или иначе и тогава, на всяка цена, да изкараме борбата до край.

И тъкмо за това военната зимна помощна акция трябва да спомогне, щото германската народна общност да стане по-твърда, отколкото когато и да било по-рано!

Една общност за борбата, една общност за победата и накрая – за мира!

Защото: колкото по-решително и колкото по-твърдо всички ние поемем върху себе си жертвите, които може да наложи една такава война, толкова по-сигурно ще извоюваме онзи мир, към който се стреми нашият народ. Защото един ден – това е и моето убеждение – времето на несигурността трябва да приключи! Трябва да бъде възможно, щото и германският народ, без да бъде непрестанно обезпокояван от другите, да нарежда по своя воля и по свое желание живота си, в границите на своето жизнено пространство, а също и германският народ да има онзи дял от благата на света, за който може да претендира, въз основа на своята численост и на своята ценност.

Прочее, откривам военната зимна помощна акция за 1939/40 година!

Моля помагачите да се заловят здраво за това дело, както моля и германския народ да се покаже достоен за своите сегашни герои, та по този начин да поправи онова, с което отечеството прегреша през годините 1914 – 1918 пред германския народ и пред неговите войници.

IV.

Трудът и стопанството в новата държава

Новите основи на националния труд

Реч, произнесена на 10 май 1938, пред конгреса на Германския трудов фронт, в Берлин

Големи преобразования не могат да се извършат в живота на народите, ако, така да се каже, не е налице една належаща нужда за тях.

Човек не може да извърши една наистина дълбоко въздействаща революция, ако народът не крещи вътрешно за нея, ако известни състояния не подтикват формено към такава една революция. Да се промени външно държавната форма, това е лесно. *Да се преобрази вътрешно един народ*, това може да успее само ако се е извършил повече или по-малко един определен процес на развитие, ако един народ сам започне да чувства вече като погрешен – ако не съвсем ясно, то поне в подсъзнанието си – пътя, по който е тръгнал и ако охотно би искал да го изостави, но само поради неподвижността и умората на масите не може да намери новия път, докато отнякъде дойде подтикът или докато някое движение, което е видяло вече новия път, един ден принуди народа да тръгне по този нов път. В първия момент народът, може би, ще иска или привидно няма да иска, но след това все пак ще тръгне по този път, ако в душата си, съзнателно или несъзнателно, вече има чувството, че досегашната насока наистина не е права. Измежду всички кризи, от които страдаме и които в същност дават всички заедно една обща картина, може би, най-чувствителната за самия народ е

стопанската криза.

Политическата криза, моралната криза, само съвсем рядко се чувстват от отделния човек. Средният човек, през времето, в което живее, не вижда онова, което засяга общността, а само това, което засяга лично него. Затова и настоящото време само съвсем рядко ще може да почувства и разбере политическия и моралния упадък, докато този упадък някак не се разпростре върху стопанството. Но когато това настъпи, тогава не се касае вече за някакъв абстрактен проблем, който човек може да наблюдава или проучва в някое трето лице; напротив, тогава един ден отделният човек сам ще бъде засегнат от злото; и точно в онзи размер, в който една такава криза започва да се проявява при него, започва да расте и неговото познание за неудържимостта на съществуващото положение. Тогава изведнъж човек заговарва за стопанска нужда, за стопанска мизерия и тогава, именно, е възможно, като се изхожда от тази нужда, да се пробуди разбиране за нуждата, която иначе обикновено остава дълго време скрита за отделния човек.

Естествено е, обаче, стопанската нужда да не бъде разбрана веднага в нейните многостранни причини; възможно е и тук човек да не може направо да види всичко онова, което действайки заедно, накрая предизвиква нуждата. И тук е понятно, че първоначално всеки вижда вината в друго и че с особено голяма готовност би искал да държи отговорни обществото, корпорациите и т. н., за онова, за което в действителност и самият той трябва да отговаря. В такива случаи, голямо щастие е, когато постепенно се удаде, щото една такава нужда да бъде така изяснена, че за все повече хора ясно да изпъкват действителните причини; това е необходимо, за да могат да се намерят и пътищата за заздравяването.

Не е достатъчно да се каже, че германската стопанска нужда е, да речем, последица от някаква световна криза или от стопанската нужда, която цари навред; защото точно така всеки друг народ може, разбира се, да намери същите извинения и същите обоснования за своята нужда. Ясно е, обаче, че и тогава тази нужда не може да се корени в света изобщо, а непременно има своите корени в самите народи. И само едно е вероятно: че тези корени са, може би, едни и същи при много народи, но че не трябва да се надяваме, чрез простото констатиране, че в разволя на времето съществува известна нужда, да можем да преодолеем тази нужда. Очевидна е необходимостта да разкрием тези корени вътре в народа и да лекуваме нуждата там, където тя действително може да бъде излекувана.

За голямо съжаление, точно германецът е твърде много склонен в такива времена да оставя погледа си да блуждае в далечината, вместо да го насочва към вътрешността на собствения си живот. Продължителното възпитание на нашия народ в интернационални схващания, подвежда хората и в случай на такава нужда, да се занимават с проблеми, като произхождат от интернационални гледища. Това подвеждане отвежда дори до там, че мнозина измежду нас изобщо не вярват, че би могло да се действа срещу такова нещастие по друг начин, освен чрез международни методи. И въпреки всичко, това схващане е погрешно! Естествено е, че международни недъзи, които тежат по някакъв начин върху всички народи, трябва да бъдат отстранени от тези народи. Но това не променя с нищо факта, че всеки народ трябва да поеме за себе си тази борба и че, преди всичко, никой народ не може да бъде освободен от тази нужда чрез международни мерки, ако не вземе, по собствена инициатива, необходимите свои мерки.

В рамките на международните мерки могат, разбира се, да бъдат включени и собствените мерки на един народ. Не трябва, обаче, това самостоятелно действие да бъде поставяно в зависимост от действията на другите.

Кризата на германското стопанство не е само една криза, която се изразява в нашите стопански цифри, а е, на първо място, *криза, която се изразява още и*

във вътрешния ход, в начина на организирането и т. н. на нашия стопански живот. И в това отношение ние наистина можем да говорим за една криза, която е засегнала нашия народ повече, отколкото другите народи.

Това е кризата, която ние съзираме в съотношението между капитала, стопанството и народа.

Особено ярко виждаме *тази криза в отношението на нашия работник към нашия работодател.* Тук кризата е достигнала една кулминационна точка, както в никоя друга държава в света. Ако тази криза не бъде разрешена, тогава всички други опити да бъде преодоляна стопанската нужда ще останат завинаги напразни.

Ако проучим, в неговата най-дълбока същност, германското работническо движение такова, каквото то се разви постепенно в течение на последното половин столетие, тогава ще се натъкнем на три причини, които обуславят това своеобразно развитие.

Първата причина лежи в промяната на формата на самото предприятие в нашето стопанство.

Тази причина виждаме да се проявява в целия свят точно така, както и в Германия. В началото на миналото столетие и в засилена форма, през сегашното столетие се извършва едно преобразуване на нашата по-ранна, бих искал да кажа дребно-буржоазна, стопанска форма, в посока на индустриализирането, вследствие на което патриархалното отношение между работник и работодател окончателно се изгуби. Този процес се ускори от момента, в който безименната акция застана на мястото на личната собственост. Ние виждаме тук началото на едно отчуждаване между умствения работник и физическия работник, защото това е, в края на краищата, единствената действително решаваща разлика.

Не самата дума собственост може да бъде смятана тук като характеристична; защото ние знаем, че безброй много мъже, които създадоха нашето производство, не дойдоха първоначално от собствеността, а от труда; че при тях силата на мускулите същевременно се разширяваше в гениалност на духа; че те са били богопомазани изобретатели, богопомазани организатори, на които ние, мои сънародници, дължим своя живот, защото, без способностите на тези хора, за нас никога не би било възможно изхранването и издържането на 65 милиона хора в нашето ограничено жизнено пространство.

Иначе ние бихме останали експортна страна, но сурова експортна страна на работни сили, а заедно с това, разбира се, и на винаги скрит под тях дух: културен тор за останалия свят. Обстоятелството, че това се промени, ние дължим на

безброй многото хора от нашия народ, които, чрез труд, са се издигнали от низините и след това, чрез своите способности, чрез своята гениалност, можеха да осигуряват хляб на милиони хора. Въпросът, следователно, не стои така, че да можем да кажем просто: предприемачи и работници. Началото е само там, че както винаги в човешкия живот, духът се издига заповеднически над обикновената сила. Самият този дух, обаче, у нас не е бил никаква привилегия по рождение, защото ние го намираме във всички слоеве на нашия народ и във всички професии. Човек действително може да каже, че, в това отношение, германският народ във всички свои обществени слоеве, е допринесъл по нещо.

Разпадането, обаче, което ние можахме да разберем постепенно, доведе до там, че на едната страна започнаха да се проявяват особени интереси на работниците и по този начин започна нещастieto в нашето стопанско развитие. Щом веднъж се тръгна по този път, пътят трябваше неизбежно да се разклонява все повече. Тук господства един закон:

Когато човек е тръгнал веднъж по погрешен път, той се отклонява все повече и повече от разума. Това ние фактически преживяхме в продължение на 70 години. Във всички свои последици пътят се отклоняваше толкова много от естествения разум, че мислещите, които сами бяха водачи по този път, като бъдеха спрени и запитани лично, без друго трябваше да признаят безумието на този път. И като отделни хора те винаги признаваха това. Само под принудата на организацията те не можеха вече да намерят обратно пътя към разума.

Напротив: пътят неизбежно се раздвояваше, благоприятстван, както казах, от

обезличаването на собствеността.

Даже изглеждаше, като че ли се затвърждава и заздравява дори научно. Постепенно се създаде една идеология, която вярваше, че може за постоянно да задържи понятието собственост, макар че тези, които практически се възползваха от това понятие, представляват само един минимален процент от народа. И обратното, създаде се мнението, че понеже само един минимален брой хора се възползват практически, самото понятие за собствеността трябва да бъде отхвърлено. От тук произлезе безкрайната препирня и войната около понятието „частна собственост“ и около собствеността сама по себе си. По-нататък тази борба доведе до едно все по-голямо отчуждаване на двата експонента в стопанския живот.

Това, което се развива сега, е отчасти също неестествено. Щом като веднъж двамата заинтересовани не могат в душата си да гледат на своята задача като на една обща задача, тогава е ясно, че *на предприемача може да се противопостави*

вече само организираният работник; и тогава се разбира от само себе си, че на силата, която все пак е представена в лицето на предприемача, може да бъде противопоставена само обединената сила на работника.

Щом като веднъж човек тръгне по този път, тогава е логично, организацията на работниците да бъде противопоставена на организацията на предприемачите. Разбира се, че тези две организации няма да се отнасят едни към други с чувство на толерантност, а ще защитават своите, привидно разделени, интереси с бойните средства, които им са дадени, тоест *уволнение и стачка. В тази борба някога ще победят едните, някога другите. В двата случая, обаче, цялата нация ще плати разноските за борбата и ще трябва да понесе щетите.*

Това води дотам, че изграждащите се сега организации, при склонността на германците към бюрократизиране, стават все по-сложни и се създава един все по-голям апарат. И най-накрая, няма вече апаратът да служи на заинтересованите, а заинтересованите ще трябва да служат на апарата, така че борбата ще бъде продължавана, за да може да се оправдае съществуването на апарата дори когато понякога изведнъж проблесне разумът и каже: Цялата тази работа е безумие и в сравнение с жертвите, печалбата е просто смешна; пресметнати жертвите, които даваме за апарата, са много по-големи, отколкото е изобщо възможната полза от него. Тогава апаратите ще трябва толкова повече да докажат отново, колко са необходими, като подклаждат взаимно борбата на заинтересованите. Възможно е да се случи дори, щото апаратите, изхождайки от това разбиране, да се разберат взаимно.

Това ще рече: Апаратът А казва: радвам се, че съществува апаратът Б; защото аз винаги намирам пътища, за да се разправа с апарата Б. Ако този апарат Б не съществуваше и ако на негово място биха се борили почтени фанатици, това би било много по-лошо! Хората от апарата Б ние познаваме много добре и знаем, как трябва да се държим с тях! Тук, именно, се открива вече пътят. Нека се даде на кесаря кесаревото; на народа онова, което е на народа, а на синдиката, което е на синдиката. Тогава вече се намира един път, за да може да се постигне „по-любовно“ разбирателство. Цялата тази работа понякога се превръща дори в лош театър – едните и другите се лаят взаимно, едните и другите се боричкат взаимно, но накрая, разбира се, не се унищожават; това те не могат да направят, защото иначе не биха могли да съществуват нито синдикатите, нито съюзите на работодателите ! В края на краищата, всички живеят за сметка на общността.

Тази борба, която води до едно безкрайно пилеене на средства, работни сили и т. н., е едната причина за катастрофата, която настъпи бавно, но сигурно.

Втората причина е засилването на марксизма.

Марксизмът, като световно схващане за моралното разложение, с остър поглед забеляза в синдикалното движение възможността да води, най-сетне, с абсолютно унищожително оръжие нападението срещу държавата и човешкото общество. Не, за да се помогне на работника, та какво е работникът на някоя национална държава за тези интернационални апостоли? Съвсем не!

Те не го виждат! Това не са работници, това са чужди на народа книжници, чужда на народа сбирщина!

Те разбраха ясно, че със синдикалното движение и с най-любезното насърчаване на крайностите най-лесно ще стигнат до положение да си създадат един инструмент, който хем да води борбата, хем да ги храни. Защото през целите тези десетилетия политическата социалдемократия се хранеше от тази борба и от тази насока на борбата.

На синдиката трябваше да бъде инжектирана мисълта: *Ти си инструмент на класовата борба* – а тя намира своето политическо ръководство само в марксизма. Защото, какво по-понятно от това – на ръководството да бъде плащан и данък? И този данък беше събиран в големи размери! Господата не се задоволяваха с някакъв десятък, а със значително по-високи проценти.

Тази класова борба води към прогласяването на синдиката като чист инструмент за застъпването стопанските интереси на работническото, а заедно с това и за целите на генералната стачка. По този начин, *генералната стачка се появява за пръв път като средство за политическо могъщество* и показва какво очакваше в действителност марксизмът от това оръжие: *не средство за спасяване на работника, а напротив – средство само за борба до унищожаване на изправената срещу марксизма държава*. Докъде можеше да отиде цялото това безумие, за това ние, германците, имаме един нечуван, еднакво страшен, както и поучителен пример: войната.

Днес многобройни социалдемократически водачи, вътрешно напълно преобразени от новия дух на новото време, излизат насреща ми и с малко колеблива памет, ми възразяват: Да, но в миналото социалдемократията също се би на бойното поле!

Не, марксизмът никога не се е бил; вярно е, обаче, че се би германският работник!

През 1914 година германският работник в едно внезапно – бих казал почти ясновидско – прозрение, напусна марксизма и се върна при своя народ. Водачите

на марксизма, които виждаха да настъпва тази съдба, не можеха да я спрат. Няколко от тях, съвсем малцина, в дълбочината на душата си, са се завърнали в този час при своя народ. Ние знаем, че един велик човек, който днес – това можем да кажем – се намеси в световната история с решаващо влияние, Бенито Мусолини, в този час на прозрение се върна при своя народ. В Германия също имаше няколко такива хора. Но голямата маса на политическите водачи не тегли тогава също последиците за себе си, следвайки мощното разбунтуване на германския работник; не отидоха и те доброволно на фронта; това духовно вътрешно преобразование, въпреки всички днешни уверения, тогава им остана очевидно чуждо: работници паднаха на бойното поле, обаче 99 на сто от водачите им се запазиха грижливо!

Те не дадоха онзи процент на убити и ранени, който иначе виждаме в целия народ. Те смятаха своята политическа дейност за по-важна. Тогава, през 1914/15 година, те виждаха своята задача в предпазливо въздържане, по-късно, в отзоваването на известни отделни странични деятели, те виждаха своя дълг в едно постепенно резервиране по отношение на националната задача, докато най-накрая, чрез революцията, дойде сбъдването на техния план.

На това ние можем да кажем само едно:

Ако през войната германското синдикално движение беше в наши ръце, ако беше то тогава, ако щете, в моя ръка, тогава дори ако беше развито със същата погрешна цел, както действително беше случаят, ние, национал-социалистите, щяхме да поставим тази исполинска организация в служба на отечеството. Ние щяхме да заявим: Ние знаем жертвите, готови сме сами да ги понесем, не желаем да се изплъзнем, а желаем на всяка цена да се борим заедно с другите; ние поставяме своята съдба и своя живот в ръката на Всемогъщото провидение, както трябва да направят и другите. Това щяхме да направим ние!

Защото, германски работнико, ти трябва да разбереш: Сега не се решава съдбата на Германия като държава, не се решава съдбата на кайзеровата империя като държавна форма, нито се решава съдбата на монархията, нито се решава съдбата на капитализма, нито на милитаризма, а се решава: *дали да бъде, или да не бъде нашият народ*, а пък ние, германските работници, съставяме 70 процента от този народ! Решава се нашата съдба!

Това трябваше да се знае тогава и можеше да се знае! Ние щяхме да го знаем. Ние всички щяхме да теглим последиците за своя собствен живот; но тогава щяхме да теглим, разбира се, последиците и за синдикалното движение. Ние щяхме да заявим: Германски работнико, ние искаме да застъпваме твоите права! Разбира се, съобразно с това, тогава ние понякога бихме застанали на фронт

срещу държавата, което ще рече – че щяхме да протестираме срещу безчинствата и безсрамната дейност на военните дружества.

Ние щяхме да протестираме срещу тази спекулантска паплач и щяхме да се застъпваме за това, щото ако е необходимо, тази сбирщина да бъде накарана чрез въжето да се опомни.

Точно така ние щяхме да повалим всеки, който би отказал да постави своите сили в услуга на отечеството. Ние щяхме да заявим: Като отваряме фронт тук, ние не желаем нищо друго, освен победата на нашия народ; защото това не е победа за една държавна форма, а е победа за запазването на нашия живот. И ако изгубим войната, тогава няма да сме изгубили една държавна форма, а милиони хора измежду нас ще останат без хляб. И първите, които ще останат без хляб, няма да бъдат капиталистите и милионерите, а физическите работници, бедната маса.

Престъпление беше, че не се действаше така. А не се действаше така, защото това би противоречило на вътрешния смисъл на марксизма; защото той не искаше нищо друго, освен да погуби Германия. И той чака дотогава, докато повярва, че народът и държавата, съсипани от надмощието, няма да могат да устоят на нападенията отвътре. И тогава марксизмът започна да нанася своите удари.

И нанасяше удари на Германия, а по този начин и най-тежко нанасяше удари на германския работник!

Неизчислимите беди, страдания и нещастия, които минаха тогава над главите на милиони бедни работнически семейства и дребни домакинства, престъпниците от ноември 1918 година не могат да оправдаят. Затова днес те и не би трябвало да се оплакват от нищо. Отмъщение ние не проявихме. Ако искахме да бъдем отмъстителни, трябваше да избием десетки хиляди от тях!

Те говорят твърде много за това, че и социалдемократите са били на бойното поле. Не, германските работници бяха на бойното поле! Но дори ако те тогава, в някакво помрачение, все още биха чувствали социалдемократически, на бойното поле не беше така и всеки, който е бил като войник на фронта, знае, че тогава никой не мислеше за някаква партия дори ако иначе би чувствал социалдемократически. Колко низко е от страна на тези водачи, че те излъгаха тогава своите собствени хора, които понасяха жертвите на тази борба; излъгаха ги за плодовете на тези жертви – всичките тези страдания, всичките тези нужди, смъртен страх, мъчения, глад и лишения от сън! Те съвсем не могат вече да поправят това, което причиниха на нашия народ, чрез това престъпление. И преди всичко, те никога вече не могат да поправят това – че в продължение на

десетилетия водиха германския народ в едно все по-страшно духовно изолиране и с делото от ноември 1918 година, чрез това низко дело на най-дребни, безотговорни групи, сложиха на плещите му товара на едно деяние, за което той не можеше да бъде държан отговорен. Защото от дните на ноември 1918 година в милиони германци се породи мнението, че германският работник е виновен за катастрофата. Той, който сам принасяше такива неописуеми жертви; който пълнеше нашите полкове с милионите на нашите бойци, сега изведнъж, като събирателно понятие, беше направен отговорен за деянието на клетвопрестъпниците и пропаднали лъжци, унищожителите на отечеството! Това беше най-лошото, което можеше да съществува. Защото в този момент, за милиони хора в Германия рухна народната общност. Милиони се отчаяха, други се взираха тъпо пред себе си, не можеха да намерят вече пътя обратно към своя народ. *Заедно с народната общност съвсем неизбежно рухна и германското стопанство. Защото и стопанството не съществува само за себе си, а е една жива дейност, една от функциите на народното тяло* и неговото действие и целият му развой се определят от хора. Щом като хората биват унищожавани по този начин, тогава нека не се чудим, че и стопанството, изобщо взето, бива бавно унищожавано. Безумието в мисленето поотделно се сумира в безумие на мисленето на общността и най-сетне разрушава нещо, чието разрушаване оцелява най-тежко пак самата общност.

Третата причина за съдбовния развой лежи в самата държава.

Би трябвало да има нещо, което би могло, може би, да бъде противопоставено на тези милиони. Това би могла да бъде държавата, ако самата тази държава не беше изпаднала до положението на игрална топка на разни групови интереси. Не е случайно, че общият развой върви успоредно с демократизирането на нашия обществен живот. *Това демократизиране доведе до там, че държавата най-напред изпадна в ръцете на известни кръгове от обществото, които се откъждествяваха със самата собственост, със самото предприемачество.* Широките народни маси все повече изпитваха чувството, че самата държава не е една обективна институция, стояща над явленията, че тя, преди всичко, не въплъщава вече никакъв обективен авторитет, а *че самата държава е проявление на стопанската воля и на стопанските интереси на определени групи* в рамките на нацията и че и ръководството на държавата оправдава едно такова твърдение. Защото, победата на политическото гражданство не беше нищо друго, освен победа на един слой от обществото, произлязъл от икономически закони, който, от своя страна, не притежаваше ни най-малките предпоставки за едно действително политическо ръководство, което, преди всичко, правеше политическото ръководство зависимо от вечно колебливите явления на стопанския живот и на въздействието на този стопански живот в областта на масовото влияние, на подготвянето на общественото мнение и т. н. с други думи: народът с право имаше чувството, че във всички области на

живота се извършва един естествен подбор, изхождащ винаги от годността за дадена област на живота, само не в една област: в областта на политическото ръководство. *В областта на политическото ръководство съвсем неочаквано беше постигнат един резултат, на подбора, който дължи своето съществуване на един съвсем друг процес.*

Докато е естествено, че водач между войниците може да бъде само онзи, който е обучен за това, *не се разбираше от само-себе си, че политически водач може да бъде само онзи, който е получил своето обучение в тази област и особено, който е доказал своята годност, а постепенно се разпространяваше мнението, че принадлежността към една определена класа в живота, произлязла от икономически закони, крие в себе си същевременно и политическата годност за управляването на един народ. Ние познахме последиците на това заблуждение.* Средата, която си присвояваше това ръководство, не можа да сполучи в никой критически час, а в най-тежкия час на нацията жалко се сгромоляса.

Всяка германска дружина направи нещо съвсем друго. Помислете си само, че този наш народ имаше тогава още милиони хора пред лицето на неприятеля и всеки знае за каква преодолителна сила и за каква решителност свидетелстваше специално това: една войскова част да бъде – да речем – изведена от резервата отново пред неприятеля – винаги със смъртта пред очи, да настъпва напред в огневата зона и да не се огъва. А у дома, там едно политическо ръководство отстъпва и пропада пред една купчина жалки дезертъори, които са били твърде много страхливи, за да устоят пред неприятеля, а отечеството капитулира пред тези страхливци! Нека само не се казва, че не е имало друг път. Само за това ръководство нямаше друг път!

За всяко друго ръководство пътят щеше да бъде съвсем ясно предначертан и по-късно нямаше да има извинението, че по някаква заповед, която била дошла отгоре, трябвало да се капитулира. В известни моменти на историческия развой няма никакви заповеди, които биха могли да задължат хората, или едно държавно ръководство, да капитулират пред бедствието, или пък да избягат пред некадърността.

Аз вярвам твърдо, че ако някой би имал право да капитулира, тогава в хиляди и десетки хиляди случаи това би бил германският войник, който имаше нещастieto, поради неразумността на германската дипломация, в продължение на четири и половина години почти непрестанно да излиза срещу едно надмощие и който въпреки това – с твърдата вяра, че се бори за своя народ – не тегли за себе си никаква друга последица, освен тази, която единствено може да тегли един порядъчен войник: или да победи, или да умре.

Да, това не беше случайно: на 9 ноември един погрешен развой окончателно се оказа като погрешен развой; една погрешна конструкция през тези дни окончателно пролича като погрешна конструкция и беше само въпрос на време, дали тази погрешна конструкция щеше окончателно да съсипе Германия, или пък от самата Германия още веднъж щеше да дойде потребната сила, за да се преодолее тази погрешна конструкция. Аз мисля, че се намираме в един период, в който тази конструкция е окончателно преодоляна.

Заедно с това, обаче, ние се намираме и в един период, в който трябва не само да обмислим основно, *но и да разрешим основно въпроса за новото изграждане на нашето германско стопанство, погледнато не отвън и отгоре, а като изследваме вътрешните причини на упадъка и като се решим да отстраним тези вътрешни причини.* Аз мисля, че в това отношение ние трябва да започнем най-първо там, където трябва да бъде днес началото: именно, да започнем от държавата.

Трябва да бъде издигната една нова власт,

и тази власт трябва да бъде независима от моментните течения на духа на времето и преди всичко, независима от теченията, които стопански ограниченият и стеснен егоизъм оставя да се проявят. Трябва да се създаде едно държавно ръководство, което представлява действителен авторитет и то един авторитет, който не е зависим от някой слой на обществото. *Трябва да се създаде едно държавно ръководство, в което всеки гражданин може да има доверието, че то не иска нищо друго, освен щастието на германския народ,* освен благополучието на германския народ, едно държавно ръководство, което същевременно може да каже с право за себе си, че то е във всяко отношение независимо.

Толкова много е говорено за абсолютичния век на миналото, за абсолютизма на Фридрих Велики и за демократичния век на нашата парламентарна епоха! Погледнато от гледището на народа, тогавашното време беше по-обективно. То действително можеше по-обективно да пази интересите на нацията, докато по-късните времена все повече и повече слизаха до *чистото застъпничество на интересите на отделни съсловия.* Това се доказва най-добре от самата мисъл за класовата борба, именно, от лозунга: Господството на буржоазията трябва да бъде заменено с господството на пролетариата, което означава, че в случая се касае само за една промяна на диктатура на класи или на съсловия, докато

ние желаем диктатурата на народа, тоест диктатурата на цялото, на общността.

На едно положение в живота, на една класа, ние не гледаме като на нещо решаващо; в съдбата и в течението на хилядолетията такива неща загиват. Те

минават и заминават. Онова, което остава, то е субстанцията сама по себе си, една субстанция от плът и кръв: нашият народ. Той е настоящето и бъдещето и само пред него човек трябва да се чувства отговорен. Само тогава ще бъде създадена първата предпоставка за поправянето и на нашите най-тежки щети. Само тогава за милиони хора отново ще бъде съживено убеждението, че държавата не представлява интересите на една група или на едно съсловие и *че правителството не е пълномощник на една група или на едно съсловие, а че е пълномощник на самия народ*. Ако на едната или другата страна има хора, които мислят, че не могат да се подчинят на това, тогава новата власт ще трябва да се наложи над едната или над другата страна. Тя ще трябва да втълпи в съзнанието на всички, че не се крепи на добрата воля на някакво съсловие, а че се крепи на един закон и че този закон се казва: необходимост от запазването на самата нация!

И по-нататък: Необходимо е да бъдат отстранени всички онези явления, които съзнателно злоупотребяват с човешките слабости, за да могат с тяхна помощ да прокарат едно смъртоносно намерение. Когато аз преди 14 – 15 години и след това постоянно заявявах пред германската нация, че *своята задача пред германската история виждам в това, да унищожи марксизма*, това за мене не е фраза, а една свещена клетва, която ще изпълня, докато дишам!

Това верую, веруюто на един отделен човек, аз превърнах във верую на една мощна организация. Днес аз зная: дори ако лично аз бъда отзован един ден от съдбата, тази борба ще бъде продължена, няма да бъде преустановена и за това гарантира нашето Движение. За нас тази борба не е преборване, което би могло да бъде приключено с никакво смешно споразумение. *В лицето на марксизма ние виждаме неприятеля на нашия народ и ще унищожим този неприятел, до последния корен ще го изкореним, последователно, безмилостно*.

Ние знаем, че в стопанския живот интересите твърде често изглеждат да си противоречат; че работникът се чувства измамен; че той често пъти действително е измамен; че предприемачът се чувства притеснен и че той често пъти действително е притеснен, че това, което изглежда да е печалба за един, се смята за нещастие за друго и че онова, което за някого е успех, понякога за друго означава гибел. Ние знаем и виждаме това и знаем също, че във всички времена хората са страдали от него. Обаче, точно затова е толкова по-опасно, когато една организация преследва само целта, да използва съзнателно тези ужасни явления на живота, за да погуби целия народ. *Понеже това е така, трябва да бъде изкоренена всяка организация и всяко учение, които злоупотребяват с тези естествени слабости*, имащи своите корени в несъвършенството на хората. Защото ние знаем много добре, че последната цел на целия този развой не, а на тази борба между ръчния и умствения труд, между масата, тоест числото и качеството, означава унищожение качеството на

умствения труд. Но това не ще донесе благодат за числото, или пък въздигане на работника, а ще му донесе мизерия, страдания и беди, тоест окончателен упадък.

Ние виждаме икономическите трудности и не сме деца, които мислят, че затрудненията могат да бъдат премахнати от днес за утре, само с добра воля. Ние вземаме предвид и човешкото несъвършенство, което постоянно ще прави хората смешни и което толкова често просто унищожава най-добрите мисли, най-добрата воля. Но ние имаме твърдата воля и непоколебимото намерение, да не оставяме, поради това, работата да стигне до катастрофа, а напротив: непрестанно да се борим срещу тези явления – целият живот е борба, – да противопоставяме на тях разума и да изнасяме на пръв план *общия интерес*. Макар че за сега това често пъти не се удава, трябва да знаем, че което днес не успява, утре трябва да успее! И когато някой отговори: нима вярвате, че страданията някога ще имат край? – тогава аз му отвърщам: когато един ден дойде времето, когато в света няма да има вече несъвършени хора, тогава да! Но понеже се боя, че несъвършенството на хората ще си остане, ще останат и страданията. Човек не може, през живота само на едно поколение, да постави нещата в ред за цяла вечност.

Всеки народ има задължението да се грижи за себе си. Всяко време има задачата само да се справя със своите болки. Не мислете, че ще уредим предварително всичко за бъдещето. Не, не, *ние не искаме да възпитаваме нашата младеж да стане недостоен паразит на живота или страхлив използвач на това, което са създали други.*

Не, това, което искаш да притежаваш, ти трябва да си припечелваш винаги отново, винаги отново трябва да започваш борба. В тази посока искаме да възпитаваме хората. Ние предварително не искаме да им внушим погрешното учение, че тази борба е нещо неестествено или недостойно за човека; напротив, ние искаме да им внушим, че тази борба е вечната предпоставка на подбора, че без вечната борба не би имало никакви хора. Да, каквото вършим днес, ние го вършим за себе си!

Като ограничаваме днешната криза, ние действаме за бъдещето, понеже показваме на нашите потомци как трябва да действат и те; защото и ние можем да научим от миналото само онова, което трябва да вършим днес. Ако поколението преди нас беше мислило така, както толкова много им се иска да ни убедят, тогава днес ние не бихме съществували. Аз не мога да се съглася, че би било полезно за бъдещето едно нещо, което би трябвало да се означава като погрешно в миналото. Това, което животът дава на мен и на нас, трябва да бъде правилно и за живота на нашите потомци. Затова ние сме длъжни да действаме съобразно с това.

Ние трябва, следователно, да водим докрай борбата срещу онова явление, което разяждаше нашия германски народ през последните 17 години, което ни причини толкова страшни щети и което, ако не би било победено, би унищожило Германия. Навремето Бисмарк беше заявил, че либерализмът отваря път на социалдемократията. Аз няма нужда да казвам тук, че социалдемократията отваря път на комунизма.

Комунизмът, обаче, отваря път на смъртта, на смъртта на народа, на гибелта.

Ние подехме борбата срещу него и ще я водим докрай. Както е бивало толкова често пъти в германската история, така още веднъж ще се докаже, че колкото по-голяма става нуждата, толкова повече сили придобива германският народ, за да намери пътя за възкачване и за напредване. Той и сега ще го намери, аз дори съм убеден, че той е вече тръгнал по този път.

С това идвам до третата мярка: освобождаване на сдруженията, на които трябва да гледаме като на дадени факти, от влиянието на онези, които мислят, че в лицето на тези сдружения притежават последните позиции за оттегляне. Те самите не трябва да се отдават на никакви заблуждения по този въпрос. Това, което са градили те, ние смятаме за погрешно. Ние виждаме, обаче, че германският гений, дори против волята на тези строители и тук е събудил бавно в милиони хора едно чувство, което намери и външно своя израз в мощни организации. Те сами биха разрушили организациите. Ние им ги отнемаме не, за да запазим всичко за бъдещето, а за да спестим за германския работник всички онези спестени от него стотинки и освен това, *за да дадем възможност на германския работник да сътрудничи като равноправен при оформянето на новите условия на живота*, да му дадем възможност да се прояви и той като равноправен. Против него не бива да бъде създадена никаква държава; не, тя трябва да се създаде заедно с него!

Той не трябва да изпитва чувството, че е смятан тук за осъден, опозорен и изгонен. Не, напротив! Ние искаме предварително, още във времето на това създаване и оформяне, да му внушим чувството, че той е равноправен германец. А еднакви права в моите очи никога не са били нещо друго, освен радостно поемане на еднакви задължения. Затова, *нека не се говори винаги само за права, а да се говори и за задължения!*

Германският работник трябва да отстрани в милионите хора на другата страна мнението, че той е вътрешно чужд на германския народ и на неговото въздигане. Разбира се, ще има елементи, които няма да желаят това. Тях ги има, обаче и на дясната страна на нашия народ. Всички тях съдбата ще остави без внимание и ще мине на дневен ред.

Ще се намерят в Германия онези хора, които със свято сърце и с пълна откровеност не желаят нищо друго, освен величието на своя народ. Те ще се споразумеят помежду си, те и ще се разберат помежду си и ако понякога съмнението би се възвърнало и суровата действителност би поискала да изиграе някоя игра, тогава ние ще искаме да бъдем почтени посредници. Тогава

задача на правителството ще бъде, като най-честен и най-почтен посредник, отново да сложи една в друга ръцете, които искат да се разтрогнат

и постоянно да вгълпява в съзнанието на германския народ: вие не бива да се карате, не бива да се разделяте заради външни работи, не бива просто да се изоставяте, защото развоят на събитията е вървял в течение на столетия, може би, по пътища, които ние в частност не можем да смятаме за щастливи, а трябва винаги и непрестанно да мислите за това, че всички вие имате задължението да запазите своята народност. Тогава ще може да се намери един път – ще трябва да се намери един път! Човек не може да каже: пътят към живота на нацията е станал невъзможен, защото времето създава затруднения! Времето ще отmine, но животът трябва да бъде и ще преbъде.

По този начин, *обединението на германското работническо движение* получава един голям морален смисъл. *Ние искаме, когато изграждаме сега новата държава, която ще бъде резултат на твърде големи отстъпки от двете страни, един срещу друг да застанат два контрагента, които и двамата в сърцето си да мислят по принцип национално*, които и двамата по принцип да виждат пред себе си само своя народ, които и двамата по принцип да са готови да оставят на заден план всичко друго, за да служат на тази обща полза. Защото само когато това ще бъде предварително възможно, аз вярвам в успеха на едно такова дело.

Тук от решаващо значение е и духът, от който се ражда делото. Тук не трябва да има победители и победени, с изключение на един единствен победител: нашият германски народ!

Победител над класите, победител над съсловията и победител над интересите на тези отделни групи на нашия народ. По този начин, ние автоматично ще стигнем до облагородяване на понятието труд. И това е една задача, която не може да бъде прекарана от днес за утре. Така, както тук много столетия постепенно са извършили промяна в понятията, също така ще са необходими столетия, за да бъдат предадени на германския народ тези понятия в тяхната първоначална чиста форма. Неотклонно, обаче, целта на Движението, което представляваме аз и моите съратници, ще бъде: *името работник да бъде издигнато до положението на голяма почетна титла* за германския народ. Не напразно ние сме вмъкнали тази дума в името на нашето движение – то не е,

защото тази дума някога ни е донесла голяма полза! Напротив, тя ни носеше омраза и вражда, от една страна, неразбиране – от друга страна. Но ние избрахме тази дума, защото искахме да издигнем и нея победоносно, заедно с победата на нашето Движение.

Ние я избрахме, за да може в тази дума, наред с понятието народ, да се намери и втората основа: обединението на германците. Защото който действително има благородна воля, не може да направи нищо друго, освен с гордост да се обяви за привърженик на тази дума.

Лично аз съм противник на носенето на всякакви почетни титли и не мисля, че някога ще бъда силно упрекван за това. Аз не правя това, което не трябва да извърша. Никога не бих дал да ми напечатат, да речем, визитни картички с титли, които с толкова голяма слава се дават на хората на този земен свят. На своя надгробен камък не бих искал да имам нищо друго, освен своето име. Но, може би, поради своеобразния път на своя живот, аз съм повече от всеки друг в състояние да разбера и схвана същината и целия живот на различните германски съсловия не, защото съм могъл да наблюдавам този живот отгоре, а защото сам аз съм го живял, защото съм се намирал в центъра на този живот, защото съдбата в своя каприз или, може би, в своето прозрение, просто ме захвърли в средата на тази широка маса народ и хора. Защото аз самия години наред работих като работник по строежите и с това си изкарвах хляба. И защото впоследствие, за втори път, пак години наред, се намирах като обикновен войник между тази широка маса и защото животът след това ме тикна в другите среди на нашия народ, така че аз познавам и тях по-добре от безброй други хора, които са родени в тези среди. Така, съдбата ме е предназначила, може би, да бъда повече от всеки друг почитаният посредник, – аз смея да употребя тази дума за себе си,

почтеният посредник във всички посоки.

В това отношение аз лично не съм заинтересован; аз не завися от държавата, нито от някое публично учреждение, нито завися от стопанството или от индустрията, нито от който и да било синдикат. *Аз съм независим човек и не съм си поставил никаква друга цел, освен, според силите си и според способностите си, да бъда полезен на германския народ,* – и то, преди всичко, да бъда полезен на милионите хора, които, благодарение на своето добродушие, на своето незнание и на лошите качества на своите някогашни водачи, са били, може би, най-силно засегнати.

Аз винаги съм се обявявал за схващането, че няма нищо по-хубаво от това, да бъдеш защитник на онези, които сами не могат да се защитават добре.

Аз познавам този многоброен народ и бих искал да казвам на нашите интелектуалци постоянно само едно: *Всяка държава, която вие градите само върху средите на интелектуалния разум, е слабо изградена!*

Аз познавам този разум: вечно разсъждаващ, вечно изследващ, но и вечно несигурен, вечно колеблив, подвижен, никога стабилен! Който иска да изгради една държава само върху тези интелектуални среди, ще види, че не гради здраво. Не е случайно, че религиите са по-стабилни от държавните форми. Обикновено те впиват своите корени по-дълбоко в земното царство; те биха били съвсем немислими, без тези широки народни маси. Зная, че интелектуалните среди много лесно биват обхващани от високомерието, да мерят народа с мярката на своето знание и на своя така наречен разум; и все пак тук има неща, които разсъдъкът на разсъдливите не вижда, защото не може да ги види. Тези широки народни маси често пъти са тежки и сигурно в някои отношения са изостанали назад и не така подвижни, не така духовити и не с толкова развит дух. Но у тях има нещо: те имат верност, те имат издръжливост, те имат стабилност.

Аз спокойно мога да кажа: победата на тази революция никога не би дошла, ако моите другари, широките маси на нашите дребни сънародници, не бяха стояли зад нас с нечувана вярност и с непоколебима издръжливост.

Аз не мога да си помисля нищо по-добро за нашата Германия, освен това, да успеем да въведем в новата държава онези хора, които стоят извън нашите бойни редици и да ги превърнем в една основа, на която ще се крепи новата държава.

Един поет изрече веднъж тези думи: „Германия ще стане тогава най-велика, когато нейните най-бедни синове ще бъдат нейни най-верни граждани“. В продължение на четири и половина години аз опознах тези най-бедни синове като бойци в Голямата война; аз опознах тези хора, които, може би, не можеха да спечелят нищо за себе си; които бяха герои просто поради гласа на своята кръв, поради чувството за народностна принадлежност.

Никой народ няма повече право да издига паметници на своите незнани воини, отколкото нашият германски народ. Тази непоколебима гвардия, която издържа в безбройни сражения; която никога не се огъна и никога не отстъпи; която даде хиляди примери на нечувана смелост, на вярност, на жертвоготовност, на дисциплина и на послушание, *ние трябва да я завоюваме за държавата*, трябва да я спечелим за бъдещия германски Райх, за нашия Трети Райх. Това е, може би, най-скъпоценното, което ние ще можем да му дадем.

Но понеже аз познавам тези хора по-добре от всички други, които заедно с тях познават и останалия народ, в този случай аз не само съм готов да поема тази

почтена роля на посредник, но и се чувствам щастлив, поради това, че съдбата може да ми възложи тази служба.

Аз няма да имам в своя живот по-голяма гордост от тази, един ден, в края на своя живот, да мога да кажа: аз спечелих с борба германския работник за германския Райх!

Възвисяване на селячеството

Извлечение от речта на Фюрера към германските селяни, произнесена на 1. X. 1934, в Бюкеберг, в деня на празника на жътвата

Макар сега да се чувствам, като националсоциалист и водач на германския народ и Райх, отговорен за живота и бъдещето на целия германски народ, аз все пак се радвам, че днес, в Деня на жътвената благодарност, виждам пред себе си пак вас, мои германски селяни!

Защото едно време, редом с борбата срещу безработицата, ние си поставихме като една от най-важните задачи, които трябва да бъдат разрешени неотложно, *спасяването и осигуряването на нашето селячество*.

Поемането на тази задача е нещо саморазбиращо се за националсоциализма, и то, затова защото той не се бори за доктрини и теории, а за германския народ; и още, защото националсоциализмът, след най-трезво и реално обмисляне, се е убедил, че никакво добро бъдеще за нашия народ не може да има, ако основата не е положена върху селячеството.

В селячеството ние виждаме живия извор не само за изхранването, но и за запазването на нашия народ. Освен това, ние виждаме в селячеството здравия волесъобразен противовес на интелектуалното огражданияване. *Умственият и физическия труд трябва да вървят заедно*. Тежко и горко, обаче когато у един народ умът се превърне в колеблива, вечно несигурна в себе си духовност! С такава интелигенция човек едва ли би могъл да управлява един народ и по никакъв начин не би могъл да го обедини. Ние бяхме се надвесили вече над опасността, когато, поради едностранчивото надценяване на така наречения умствен труд, бяхме не само изгубили положителното отношение към физическата работа, но просто бяхме забравили нейната идеална стойност, не я познавахме вече, дори накрай хората почнаха да гледат на нея едва ли не с презрение. Както не може да има трайна диктатура на пролетариата над разсъдъка, също така не може да има диктатура на един надменен, извратен, чужд на народа духовен горен пласт – над една широка маса от работещи с ръцете си хора, които, най-накрая, ще почнат да се теглят настрана. *Истинският дух никога не е надменен*. Само повърхностното, половинчато знание във всички времена е подвеждало към високомерие и надменност. Но когато един държавен режим има своите корени изключително в един такъв пласт, тогава този режим, с течение на времето, започва да струва толкова малко, колкото и едно човешко общество, устроено едностранчиво, с оглед само на интелектуалния слой. Равнодушието на по-ранните правителства към селячеството намира своето обяснение в прекомерно високата оценка на интелектуалното огражданияване и в

липсата на разбиране за необходимостта от съществуването на един изравнителен фактор, който да бъде търсен на първо място в лицето на селянина, а на второ място – в лицето на работника. Ние, националсоциалистите, знаем много добре, че *духът определя насоките на този живот*. Но ние знаем също, че *духът трябва да черпи своето постоянно възобновяване и допълване от свързаните със земята елементи на един народ*. Една нация само от професори, държавни чиновници, учени и т. н. не може да съществува, преди всичко затова, защото тогава естествената сила на решителността, силата на волята и на сърцето ще изчезва постепенно все повече и повече. Само *когато мъдростта се обедини с примитивната сила на самоутвърдението*, само тогава един народ може да издържи с успех своята борба за живот. За тази цел, обаче, е необходимо, щото високомерието на отделни съсловия и класи да бъде изкоренено и отстранено, и особено – някое съсловие да не си въобразява, че може да подценява работата на друго съсловие само защото е, именно, работа на друго съсловие.

Затова докато еврейският интелектуализъм трови нашия германски живот, няма да има сигурност за съществуването на германското селячество и работничество. Но в такъв случай, бъдещето на нацията, което в голяма степен и на първо място се крепи върху селяните и работниците, започва да изглежда съмнително!

Но точно затова пък ние започнахме най-упорита борба против този дух!

Мои германски селяни!

Вие виждате тук, на полето, при себе си, хиляди хора от германската трудова повинност. Разберете, че по този начин ние работим за създаването на една действителна германска народна общност, а чрез нея правим за спасяването на вашето съсловие повече, отколкото биха могли да направят, преди нас, всички други правителствени мероприятия. Защото като пращаме всеки германец, с търнокоп и лопата, да служи на своето отечество чрез своя усърден труд, ние водим война срещу дявола на високомерието, който много обича от висотата на умствените занимания да гледа с пренебрежение към хората на физическия труд.

Защото нашата Трудова повинност не е някаква организация, чрез която искаме, с евтини средства, да дадем работа на отделни нещастни безработни. Тя е едно мероприятие, чрез което ние искаме да дадем лопата в ръката на всеки отделен германец – независимо от какъв произход и съсловие е той, безразлично каква професия ще има по-нататък – и да го принудим да си печели насъщния хляб с пот на челото и в срдата на всички свои сънародници.

Тази година на *общ труд за всички германци ще допринесе за образуването на германската народна общност* много повече, отколкото днес изобщо може

да се предполага. Както общата военна повинност издигна войника от равнището на наемник до почетната служба да бъде защита на своя народ, също така един ден *Трудовата повинност* ще освободи физическия труд от презрителна оценка на обществото. Затова, редом с другите организации на Партията и на Райха, тя ще бъде една *институция за преодоляването на класовите противоречия и за образуване на истинска народностна общност*. Едва в нея, обаче, селянинът ще заеме онова място, което му се полага по природа. Тази общност ще гледа един ден на мерките, които ние вземаме днес за спасяването на германското селячество, като на саморазбираща се основа на всяка държавна политика. Защото тя ще знае, че държавата е само *народът и че народът не е нищо, когато няма вече свои собствени селяни*.

Днес ние виждаме тази цел в далечината. Ще дойде, обаче, времето, когато германският народ, под своето националсоциалистическо ръководство, ще постигне тази цел. Защото както в отлетелите зад нас години ние се отправихме непоколебимо към своята цел, също така и за в бъдеще ние ще съумеем да продължим по този път. И както в миналото никога не се оставихме да бъдем смутени от крясъците на тези, които съвсем не желаят успеха; нито от предупрежденията на онези, които никога не вярват в успеха; нито от ударите на съдбата, които не пощадяват никого, който работи и които тълпата нарича просто неуспехи – така и за в бъдеще ние няма да забравим старата поговорка, че където се работи с ренде, сигурно ще пада и талаш. Който никога не е орал и сяд, той, разбира се, никога не е претърпявал нито град, нито суша. Обаче, такъв живот предварително е лишен и от надежда за успех. А ние искаме да обработваме нивата на нашия германски Райх; искаме да сеем сред този народ, а един ден и да жънем, с Божията помощ. И макар понякога градушката на човешката глупост и низост да унищожава едно или друго, това никога няма да ни разколебае. Когато хората поставят пред себе си една правилна цел и след това храбро, смело и неотклонно я преследват, понасяйки със здраво сърце всяко изпратено им от небето изпитание, тогава, накрая, Всемогъщото провидение ще им даде един ден, въпреки всичко, плодовете на тяхната изпълнена с жертви борба. Защото Господ не е изоставил още никого на този свят, който не се е изоставил сам.

Идеология на Трудовата повинност

Реч, произнесена на 10 септември 1936, пред Партийния конгрес

Драги трудоваци!

Когато ние в Германия прогласихме закона на националсоциализма, за нас беше ясно, че по пътя на книжните прокламации или наредби човек не би могъл да отстрани едно дадено състояние и да създаде друго ново. Ние знаехме, че един истински социализъм не може да се създаде чрез промяна само на държавната фирма, чрез промяна името на държавната форма или на обществения ред; ние знаехме, че, именно, човекът е този, който дава вътрешното съдържание на тези форми и действително определя тяхната същност. *Ние не искахме да надвием една класа, за да установим на нейно място друга класа, а искахме, като националсоциалисти, да възпитаваме нашия народ в духа на едно ново схващане на общността.* На това дело служат всички онези мерки, които ние сме взели от онова време насам и които – кой ще отрече това? – са на път да променят не външния облик, а вътрешната същина на нашия народ.

Това, което става тук в едни малки рамки и което преизпълва с радост сърцата ни, това са фанфарите на една нова Германия, която ние възвестяваме! Един нов народ се ражда!

Когато поехме властта в Германия и за пръв път обявихме своите намерения да учредим една трудова повинност в Райха, мнозина от повърхностните критици на нашето Движение вярваха, че с това ние преследваме само целта да откъснем от улицата нашите безработни по онова време сънародници и нашата подрастваща без работа младеж, за да ги натикаме в „принудителни лагери“. Ние знаем, че ще бъде по-добре, ако германската младеж, вместо да се шляе безсмислено и безцелно, върши някаква полезна работа за общността. Но това не биваше да стане в смисъла на едно просто намиране на работа на безработни. Ние искахме да основем едно ново *висше училище за националсоциалистическото възпитание!*

Ние знаем, че истинска народна общност не може да се създаде, ако не бъдат отстранени от нашия народ постепенно, но сигурно, някои предразсъдъци. Без да можем да създадем тази промяна от днес за утре, тя все пак дойде! Онова, което за безброй наши, така наречени, образовани среди изглеждаше като нещо второкачествено, днес получи нова цена. *Лопатата стана символ на една нова общност!* Поколения след поколения като бъдат задължавани да носят тази лопата – всеки германец да я носи на рамото си, без да се гледа на неговата

личност или на неговия произход – тези поколения постепенно ще започнат да се прекланят пред лопатата. Те ще разберат голямата ценност, която се крие в *това възпитаване в дух на общност, чрез работа за общността* и всички те с вътрешно вълнение ще си спомнят за времето, когато като млади мъже, са вършили общо една и съща служба за нашия народ, носили са едни и същи дрехи, и са смятали за свое едно и също работно оръжие. Но те ще си спомнят също и за голямото другарство, което се заражда от всичко това. От паметта им ще изчезне дребното, страничното и тежкото, но ще остане споменът за великото време на една горда задружна работа за нашата народна общност.

Като ви гледам така, трудно ми е да говоря. Сърцата на всички ни се преизпълнят с радост за вас. Вие не знаете колко много ви е обикнал германският народ! В течение само на няколко години вие станахте една голяма част от нашия национален живот, която ние вече не можем да си представим, че не съществува. Независимо от нашата младеж, независимо от работата на партийната организация, независимо от щурмовите отряди и защитните отряди, вие сте друга една съставка в голямата възпитателна работа на нашия народ и сте моста към приключване предварителното обучение на младите хора за войската. Вие сами ще почувствате, че това, което ние сме създали в Германия, е по-хубаво от онова, което става днес в държавите на хората, които все още ни критикуват.

Тук, при нас, има строителство! Тук има другарството! И тук е преди всичко вярата в едно по-добро човечество, а заедно с това – и в едно по-добро бъдеще! Каква разлика в сравнение с друга една държава, в която марксизмът се опитва да спечели властта! Там градовете горят, там селата се превръщат в развалини и пепелища, там хората не се познават вече едни други. Класа се бори срещу класа, съсловие срещу съсловие, брат унищожава брата. Ние избрахме другия път: *вместо да ви разпокъсам, аз ви обединих!*

И вие стоите пред нас, не само като носители на своята собствена силна вяра в бъдещето на нашия народ, но и като носители на нашата вяра.

Ние вярваме във вас! Във ваше лице ние вярваме в нашата германска младеж, момчета и момичета! И заедно с това, ние добиваме отново пак вярата в нашия народ, чиято най-хубава съставка сте и вие!

Водач и работници - на бойния фронт за Нов ред

**Реч, произнесена на 10. XII. 1940, пред работниците от заводите
на оръжейната индустрия, в Берлин**

Сънародници и сънароднички!

Скъпи германски работници!

Сега говоря твърде рядко, защото, първо, разполагам с малко време и второ, защото считам, че в сегашното време е по-добре да се действа, отколкото да се приказва.

Преживяваме борба, която не се води само за постигането на победа от едната или другата страна. *Това е борба на два свята*, застанали един срещу друг.

Ще се опитам съвсем на кратко, доколкото времето позволява, да разгледам дълбоките причини на сегашната борба. Моят преглед ще обхване само Западна Европа.

Народите, за които се отнася въпросът – 85 милиона германци, 46 милиона англичани, 45 милиона италианци и около 37 милиона французи – съставят ядрото на държавите, които бяха застанали, или продължават още да стоят, една срещу друга. Като сравним жизнените условия за съществуване на тези народи, получаваме следните резултати:

46 милиона англичани владеят и управляват територии с пространство 40 милиона кв. километра от света;

37 милиона французи владеят и управляват земи кръгло около 10 милиона кв. километра;

45 милиона италианци, -ако се говори за използвана площ, имат всичко пространство от едва половин милион кв. километра;

85 милиона германци, като основа за тяхното съществуване, разполагат едва с 600 000 кв. километра и то след предварително разрастване на земята от населението.

Значи: 85 милиона германци разполагат всичко с 600 000 кв. километра земя, върху която те трябва да развият живота си, а 46 милиона англичани – с 40 милиона кв. километра за същата цел.

Всичко това е човешко дело

Разпределението на земята, драги съратници, не е направено нито от Провидението, нито от Бога. Разпределението са направили хората и то, в най-съществената му част, през последните 300 години – за съжаление тогава, когато германският народ беше вътрешно разпокъсан и свършено слаб.

След приключването на Тридесетгодишната война с мира в Мюнстер, нашият германски народ, окончателно разпокъсан на стотина малки държавици, изхаби силите си във вътрешни борби. *Князе, князчета, крале и духовници поддържаха разпокъсаността на нашия народ* и когато изглеждаше, че това изключително династическо разложение на германския народ най-после ще се свърши, *се явиха политическите партии и новите светогледи, които продължиха това, което беше започнато от по-рано*. Именно, в онова време, когато земите на света се разпределяха, най-способният народ в Западна Европа хабеше силите си в нескончаеми вътрешни борби.

Така се създаде английската империя

Не чрез договори или взаимно обвързващи споразумения, а изключително *чрез сила*, Англия изгради своята колосална империя.

Друг народ, който при подялбата на света остана с празни ръце, изстрадал и изживял същата съдба като нас, е италианският народ. Вътрешно разпокъсан и раздробен на безброй малки държави и той изхаби всичките си сили в междуособни войни, като дори не беше в състояние да запази неоспоримото си естествено положение в Средиземно море. Така тези два силни народи останаха без каквито и да са връзки с останалия свят.

Може би ще се възрази: всичко това от решаващо значение ли е? Трябва да знаете, драги мои другари, че човек не може да живее от фрази и теории, а *от произведенията и суровите материали, които той, чрез своя труд, ще добие от земята – само това той може да преработи и от това ще се изхрани*.

Ако земята, която е основата на неговото съществуване, дава малко, животът му ще бъде оскъден. В живота на отделните народи виждаме, че плодородните области създават по-добри условия за живот, отколкото неплодородните. В единия случай имаме цветущи села, а в другия – бедни колиби. Само с теории и воля за работа не може да се изравни положението на живущите сред плодородни житни полета с това на заселилите се из каменисти баири.

Разум или сила?

И така, виждаме, че първата предпоставка за сегашните недоразумения е било несправедливото разпределение на света. Съвършено естествено е, че положението изобщо се развива по същия начин, както това става във вътрешния живот на народите. Както там разумът трябва да уреди крайно обтегнатите отношения между богати и бедни и ако чрез разум не се постигнат резултати, тогава следва да се приложи сила, също така и в международния живот на народите не може един от тях да иска всичко за себе си и да не оставя нищо за другите.

Предопределението не е поставило човека в света, за да претендира да притежава четиридесети или осемдесети пъти повече от това, което се полага на другия. Или той е разумен и се съгласява за едно разумно разпределение на богатата, или потиснатият и смазаният си взема сам това, което му се полага. Едно и също е положението, както във вътрешния, така и във външния живот на народите.

Голямата задача за вътрешния живот

Пред мен беше поставена голямата задача за вътрешното съотношение на народа. Опитах се, чрез позив към разума, да постигна разрешаването на този проблем, т. е. призовах разсъдъка на всички да сътрудничат за премахването на големите недоразумения – да се хвърли мост над пропастта, която разделя богатството, от една страна, с крайната бедност, от друга. Съзнавайки, че един подобен процес не може да се завърши от днес за утре, считах, че винаги е по-добре крайно отдалечените една от друга социални класи да бъдат постепенно сближавани, отколкото желаното разрешаване да се постигне чрез сила.

Никаква милостиня, а права

Всеки има неоспоримо право за живот. Поради това, е недопустимо един народ да твърди, че той на драго сърце е съгласен да остави и другите народи да живеят като него. Същността на истинския социалистически ред се състои, именно, в това, да се грижи не за даване милостиня, а за възстановяване на правото.

В случая работата не се състои в това, щото на народите, останали незадоволени при разпределянето на света, да се даде милостиня по благоволенieto на другите, а както е и в нормалния живот на човечеството: народите да получат своето право. Предявяването правата за живот не е молба за милостиня, а неоспоримо право, дадено всекиму.

Правото за живот е неразривно свързано с предявяване правото за земя, която единствено може да поддържа живота. Народите са воювали, когато са се виждали заплашени от задушване. Те са съзнавали, че когато не им е оставало нищо друго, освен борбата, кървавите жертви за тях са били за предпочитане, отколкото постепенното умирање.

Двете искания на нашата революция

При започването на нашата националсоциалистическа революция през 1933 година, ние поставихме две искания: първото от тях беше националното обединение на германския народ, съзнавайки, че без такова едно обединение, силите за предявяването и прокарването на наложителните германски искания не биха могли да бъдат мобилизирани. Известно ви е положението, в което се намирахме преди осем години: нашият народ тогава беше пред пълна катастрофа.

Седем милиона безработни, около 6¹/₂ милиона временно работещи, стопанството ни пред пълно разпадане, земеделието пред разгром, търговия и занаяти замрели, корабоплаване – спряно.

Работата беше стигнала до там, че можеше от по-рано да се изчислява, кога седемте милиона безработни ще нараснат на 8, 9 и 10 милиона.

Постепенно настъпваше положението, при което числото на работещите ставаше все по-малко, като – обратно – това на безработните, които трябваше да бъдат издържани, постоянно се увеличаваше, т. е. и за тези, които работеха, резултатът от техния труд постепенно намаляваше, защото, по необходимост, всеки работещ трябваше да изхранва по един безработен – безразлично дали това ставаше чрез социално законодателство или с милостиня. Когато един работещ трябва да поддържа и изхранва един безработен, естествено е, че на края няма да стигне за никого от двамата. Така че, след известно време, общите условия за живот щяха да станат невъзможни, най-подходящи за умирање.

Същността на националното обединение

За нас националното обединение беше едно от главните условия, чрез които трябваше отново да се организира целокупната германска сила и да се покажат на германския народ нейните размери: последният да създаде отново своята мощ и чрез нея да бъде готов да схване изискванията, налагани от неговия живот, които да предяви и прокара след това.

Възражения от дясно...

Вярвах да постигна националното обединение, като апелирам към разума на другите. Знам, че навсякъде това няма успех. По време на моята почти петнадесетгодишна борба, аз бях атакуван и от двете страни. Едните ме упрекваха: „Слушай нас, интелигенцията, които принадлежим към горния слой; ти искаш да ни смъкнеш и приравниш с другите! Това е невъзможно. Ние сме образовани, а освен това, имаме известно състояние и култура; ние не можем да тръгнем по този път“. Убеждаването на тези хора беше невъзможно: и днес има такива, които не могат да бъдат убедени.

Обаче, останалите, чийто брой ставаше все по-голям, схванаха, че при разпокъсаността на народния организъм, безусловно ще загинат всички съсловия.

... ОТ ЛЯВО

Разбира се, че също бях атакуван и от другата страна. Тя казваше: „ние сме класово осъзнати!“ Аз, обаче, трябваше да възприема становището, че в сегашното време не може да се правят опити. По-просто би било да се обезглави интелигенцията до известна степен. Подобен начин на действие можеше лесно да се прокара, обаче трябваше да се чакат петдесет или сто години, докато същата израсне отново, а загубата на това време би значила: загиването на народния организъм.

Защото: как би могъл въобще да съществува нашият народ с неговите 140 души на квадратен километър, ако той не вложи и последните си душевни и телесни сили в своята земя, за да изтръгне от нея това, което му е необходимо, за да живее?!

Именно, там е разликата между нас и другите.

В Канада, например, на човек се пада един квадратен километър; в други земи същото пространство на шест, седем, осем или десет души. Но, скъпи съратници, земята не бива да се стопанисва така глупаво, че да не може да ни изхрани. У нас са 140 души на квадратен километър.

Другите не са в състояние с един квадратен километър да изхранят десет души, а ние трябва да поддържаме със същото пространство земя 140 души.

Тази е задачата, която ни беше поставена. Поради това, през 1933 год. аз възприех позицията: ние трябва, следователно ние ще разрешим задачата.

Разбира се, това не беше лесна работа и всичко не можеше да се извърши веднага. Хората са продукт на тяхното възпитание, а за съжаление, то започва още при тяхното раждане.

Всяко пеленаче е било повивано по различен начин и ето, че след като това е било вършено в продължение на векове, неочаквано идва някой и казва:

„Ще разговоря детето от всички негови завивки, за да излезе на яве ядрото; то е едно и също у всички; изградили сте различието само външно. Вътрешно ядрото е еднакво при всички“.

Да се направи това, обаче, съвсем не е така просто. Всеки се противи да бъде изваден от досегашните си завивки; всеки иска да остане там, където е стигнал чрез възпитанието си. Но въпреки всичко, ние ще го постигнем! Нашето търпение е колосално.

Знам, че това, що се е вършило през две, три или пет столетия, не може да се отстрани за две, три или пет години: ние трябва да възстановим германската народна общност, ако въобще искаме да очакваме нещо от нашия народ. Че това е вярно, личи от факта, че против него се обявиха всички наши неприятели.

Националното ни обединение беше първото условие. То беше осъществено стъпка по стъпка и час по час. Известно ви е всичко, което трябваше да отстраняваме и постигнахме доста много за някакви шест или седем години. Какво представляваше тогава Германия!

Картина на разпокъсване

Напълно безпомощна и разпокъсана на партии, съсловия, класи, мирогледни и вери; на това отгоре, дойдоха и нашите „любезни приятели“, неродени в Германия, а нахлули от изток. Най-после – стопанските разединения. И в заключение – държавните традиции; тук Прусия, там Бавария, там Вюртемберг – докато измъкнахме всекиму от ръката дребното знаменце и му казахме:

„Захвърли това и вземи в ръката си нашето общо знаме. Другите са го направили много по-рано – още преди триста години!“

Борбата против личното „аз“

Само при нас тогава всеки се разхождаше със своята особена кокарда в петелката на сакото си, въобразявайки си, че с това допринася за изтъкването на неговото „аз“ и забравяйки, че неговото „аз“ е само частица от цялата общност и още, че ако тя загине, последицата ще бъде – националният погром.

Постарах се да осъществя това наше национално искане; в това направление постигнах твърде много.

Изметохме много стар боклук от Германия. Развитието премина в други области на живота, където трябваше да разрушаваме стари традиции, станали скъпи за някои среди. Разбрахме, че мнозина държаха на старите си значки и знамена; на предишни институции и движения; на техните отживели класови предразсъдъци, класови съзнания, съсловна мнителност и пр. Разбрах го много добре, но всичко това трябваше да се премахне, както ще бъде отстранявано и за в бъдеще. *Нужна беше колосална работа, докато всичко се обедини в една общност и докато се прокара новото възпитание. Създаването на германската общност – това беше член първи от програмата за 1933 година.*

Член втори от програмата: борба против Версай

Член втори от програмата гласеше: отстраняване на външния политически натиск, намерил израза си във Версай, който едновременно спъваше националното единение на нашия национален организъм, забраняваше обединяването на големи части от нашия народ, а главно нашата собственост в другите части на света, с което бяха отнети германските колонии, или с други думи, член втори от програмата гласеше: борба против Версай.

Не може да се твърди, че това съм казал тогава за пръв път. Направих го скъпи другари, веднага след Световната война, като войник. Първият ми реферат беше против погрома, протест против Версайския договор и пожелание за ново изграждане на една силна германска държава. С това започнах. Постигнатото до днес не беше нещо ново, а съобразно с поставената още тогава цел.

Ето *първопричината на сегашната война*, която днес преживяваме. *Останалият свят не искаше нашето обединяване*, защото знаеше, че жизнените нужди на така създадените народни маси щяха да се осъществят. Те искаха Версайския диктат да се запази, защото в него виждаха един втори Вестфалски мир.

Но има още една причина. Американски наблюдатели и англичани са измислили за случая един чудесен израз. Те казват:

„Има два вида народи: такива, които имат, и такива, които нямат. Ние, англичаните, имаме 40 милиона квадратни километра; ние, американците, също имаме; французите – също; другите нямат нищо: те са голтаци; който няма, няма и да има; ще си остане такъв, какъвто си е; а който има, той нищо не дава“.

„Аз съм представител на голтаците!“

През целия си живот бях голтак. При родителите си нямах нищо. Сам себе си числя към голтаците и съм се борил винаги и само за тях. Застъпвах се за тях и затова се явих пред света като представител на голтаците.

Никога няма да призная някакво правно основание на другите върху това, което са заграбили със сила; в никакъв случай няма да допусна никакви правни претенции върху земите, които ни отнеха!

Интересно е да се разгледа животът на богатите. В англо-френския свят съществува *така наречената демокрация*. С други думи, там народът упражнява властта, следователно народът трябва да има също така възможностите да изразява своите мисли и желания. Обаче, при по-близко разглеждане на този проблем става явно, че народът сам по себе си няма никакво убеждение и че последното, разбира се – както е това навсякъде – се създава изкуствено. От решаващо значение тогава е: кой просвещава народа кой го възпитава?

А в действителност, *в тези страни управлява капиталът*, тоест: група от няколкостотин човека, които притежават несметни богатства и поради особената структура на техния държавен живот, са по-малко или повече независими.

Те казват: „тук имаме *свобода*“ и под това разбират преди всичко свободно стопанство, а под свободно стопанство разбират не само свободно придобиване на капитала, но преди всичко, неговото свободно използване.

Или: да бъдат свободни от всякакъв държавен, тоест народен контрол, както при придобиването, така и при използването на капитала. Това е, в същност, понятието за тяхната свобода.

Всичко това те наричат „свобода на печата“

Този капитал си създава свой печат и след това говорят за „свобода на печата“. В действителност, всеки вестник си има свой господар и този господар е винаги, който финансира вестника и е негов собственик. Господарят дирижира и дава истинския образ на вестника, а не редакторът; ако редакторът дръзне да пише противно на това, което е изгодно на господаря, той изхвърча от редакцията още на следния ден.

Този печат, който не е нищо друго, освен една безхарактерна и абсолютно подчинена на своя господар креатура, създава *общественото мнение*. Така мобилизираното от печата обществено мнение се разделя на партии. И там

партиите се различават толкова малко помежду си, колкото се различаваха порано една от друга партиите у нас.

Вие знаете нашите стари политически партии – винаги беше едно и също. В Англия, в повечето случаи, работата се нарежда така, че фамилиите се разпределят в разните политически партии. Едно семейство членува в консервативната партия, друго в либералната, а трето в работническата. В действителност, те са събрани там, като членове на едно и също семейство, заедно и задружно решават това, което трябва да се направи и неотклонно го прокарват.

Гешефтът с „общественото мнение“

Вследствие на това, тяхната опозиция е винаги една и съща, защото по всички въпроси, при които опозицията трябва да се прояви, партиите са винаги съгласни помежду си. Всички те имат едно и също убеждение и съобразно с него, заедно с техните вестници, формират общественото мнение.

Тогава би трябвало да се предположи, че в страните на свободата и богатствата съществува невиждано благосъстояние за народа. Напротив – тъкмо обратното! Именно, *в техните държави, мизерията на широките народни маси е много по-голяма, отколкото другаде*. За пример ще посоча богатата Англия: в нейни ръце са 40 милиона квадратни километра, обаче сто милиона колониални работници, поставени в най-мизерни условия за живот, както е например в Индия, трябва да работят само за изкарване на прехраната си. Тогава ще се предположи, че поне в самата Англия всеки отделен гражданин участва в това богатство – напротив:

В тази страна класовите различия са най-големите, каквито човек може да си представи. Сиромашия, невъобразима сиромашия от едната страна, и неизчислимо богатство от другата страна. Там не е разрешен никой проблем! Работниците на тази държава, която разполага с една шеста част от земното кълбо и която притежава подземните съкровища на цял свят, живеят наблъскани в мизерни бараки, а широката маса е облечена най-бедно.

Глад и излишество

В страната, в която би могло да има повече, отколкото е нужно, хляб и всички видове плодове, милионните долни класи нямат достатъчно средства поне веднъж да се нахранят, както трябва, а вечно гладуват. Хората, които знаят, как да създадат работа за цял свят, доживяха да се убедят в неспособността си да премахнат безработицата, дори в собствената си страна.

В продължение на десетилетия богата Англия е имала винаги 2¹/₂ милиона безработни, милиардерска Америка 10 до 13 милиона, а Франция 600, 700 или 800 хиляди безработни.

Да, скъпи другари, какво би трябвало да кажем тогава за нас?

Но, разбира се: *в страните на така наречената демокрация, няма кой да се грижи за народа*. Там е важно съществуването на няколко фабриканти на демокрацията, тоест съществуването на неколкостотин едри капиталисти, собственици на фабрики, заводи и техните акции, които управляват народа. Широките народни маси не ги интересуват ни най-малко.

Те се интересуват за тях, толкова колкото се интересуваха и нашите буржоазни партии – само по време на изборите. След това, милионните народни маси бяха без всякакво значение за тях.

Късни признания

Да не забравяме и разликата във възпитанието. Не е ли смешно да слушаме, че един от английските лидери на работническата партия – комуто, като на опозиционер, официално се плаща от правителството – да казва: „След като се свърши войната, ще предприемем прокарването на известни социални реформи; преди всичко, тогава английските работници ще могат да пътуват“. Добре, че едва сега са се сетили, че пътуването не трябва да бъде възможно само за милионерите, но също и за народа“. Този проблем ние вече отдавна разрешихме.

Не, повярвайте ми, в тези държави – което е очевидно от целия им стопански строеж – *под булото на демокрацията царува невъзможният егоизъм на една сравнително малка клика*, която не е нито контролирана, нито надзиравана от някого.

Разбираемо е тогава, че *англичанинът казва: „Не искаме да загине нашият свят“*. Той положително знае, че ние не заплашваме неговата империя. Но те си мислят друго:

„Ако идеите, които са станали популярни в Германия, не бъдат отстранени и унищожени, те ще обхванат също и нашия народ, а това е най-опасното“. Ето това, именно, те не искат.

А няма никак да навреди, ако това стане. Но и те са умствено така ограничени, както някога бяха мнозина у нас. Те биха останали на драго сърце при тяхното досегашно консервативно съществуване; не искат да се откъснат от него и не го крият. „Целият този метод, не ни подхожда“ – заявяват те.

Безкръвната революция

А каква е нашата метода, вие знаете, скъпи мои другари!

В Германия аз не разруших нищо. Действах винаги твърде предпазливо, защото както се изразих по-рано, аз вярвах, че ние не можем да си позволим лукса на разрушението. Моята гордост бе, че революцията от 1933 година се извърши, без да се счупи даже стъклото на един прозорец. И въпреки това, ние осъществихме колосални преобразования! Сега *ще ви, изложа някои от основните наши принципи:*

На първо място народът

В света на капиталистическата демокрация най-важният стопански принцип гласи: народът е даден за стопанството, а стопанството за капитала.

Ние обърнахме този принцип наопаки и казахме: *капиталът е за стопанството, а стопанството за народа! С други думи: преди всичко народът, а всичко друго е средство към целта.*

Когато едно стопанство не е в състояние да изхрани и облече един народ, тогава това стопанство е лошо, макар неколцина да твърдят обратното, а именно: че стопанството ни е добро и отлично, нашите дивиденди са блестящи. – с това съм съгласен!

Не ме интересуват дивидентите; в това отношение ние поставихме строги граници; тогава те веднага възразяват: „ето, на, виждате ли, вие тероризирате свободата!“

Да, безспорно, *ние тероризираме свободата, защото няма да допуснем, чрез нея да се използва общността.* Затова ако е нужно, ние съвсем ще я премахнем.

Като пример ще посоча, че английските капиталисти имат възможност да извличат от тяхната индустрия за въоръжаване 76, 80, 95, 140, дори 160% дивиденди. Естествено е тогава, да мислят, че *ако германските методи се разпространят и победят, с всичко това е свършено завинаги.* В случая са напълно прави, защото такова едно положение аз никога не бих търпял.

Аз смятам, че 6% са достатъчни, дори от тези 6% ние вземаме половината; а за останалата половина трябва да ни се дадат доказателства, че са употребени в интереса на народната общност. Това значи: отделната личност няма право да разпорежда с това, което трябва да се отстъпи на

народната общност. Ако тя разпорежда разумно с тази част – добре, ако не, тогава се намесва националсоциалистическата държава.

Друг пример: освен дивидентите, има още „възнаграждения за управителния съвет“. Може би ви е неизвестно, колко тежка е работата на такъв един управителен съвет! Веднъж в годината трябва да се извърши едно пътуване; трябва да се иде до гарата, да се заеме място в първа класа и да се отпътува за някъде. Към 11 – 12 часът трябва да се отиде, според обстоятелствата, в някаква канцелария и тогава там се прочита някакво изложение, което трябва да се изслуша. След като се прочете изложението, трябва да се изслушат също един-двама, които ще кажат нещо във връзка с това изложение. Естествено е, че това може да продължи до 1 или 2 часа. След два часа трябва да се стане и да се извърши обратното пътуване. Трябва пак да се пътува и то в първа класа. А след това, всеки от членовете на управителния съвет има пълното право да получи 60, 80 или 100 хиляди – същото беше по-рано и у нас – като обезщетение за неговия труд, защото човекът е изоставил работата си и трябва да му се плати за прекомерните усилия, положени от него.

Тези нелепости ги премахнахме у нас, защото те не бяха нищо друго, освен прикриване на печалбите и преди всичко, подкуп; имайте предвид, че членове на управителните съвети бяха предимно господа депутатите – същото беше по-рано и у нас.

Всичко това е отменено. *Сега никой народен представител не може да бъде член в управителен съвет*, макар и да не му се плаща нищо. Всякакво възнаграждение под каквато и да е форма, е изключено. Обаче, в другите страни не е като у нас.

Те казват: „именно, за това нашите държави са свещени за нас“. Да, съгласен съм с тях, защото им се плаща! Но дали тези държави са свещени и за техните народи, това е съвсем друг въпрос. Мисля, че не може сериозно да се поддържа, че е нещо добро, един да се мъчи и работи цяла година и за всичко това да получи някаква оскъдна заплата, а друг само защото е пътувал с експреса, да му се броят големи суми. Такова едно положение е недостойно и недопустимо.

Освен това, *ние, националсоциалистите, сме против всякакви компромиси*. Ако днес някой, със своя гениален ум, изнамери нещо значително и чрез умствения си труд ни принесе съществена полза, за такава ние сме щедри, защото това е работата. Такава личност принася полза на всички.

Не ще допуснем да се живее по готовански в нашата общност. Ще имаме грижата постепенно да направим това невъзможно.

Два свята

Виждате, че бих могъл да продължа примерите до безкрай. *Това са два свята, застанали един срещу друг.* Прави са противниците ни, когато казват: „С националсоциалистическия свят никога не можем да се примирим“. *Та как е възможно един умствено ограничен капиталист да заяви, че е съгласен с моите принципи:* по-скоро дявол ще влезе в черква и ще се причести, отколкото такъв един капиталист да възприеме мислите, които за нас са неопровержима истина; ние, скъпи другари, за себе си ние вече сме разрешили този проблем.

Златопритежание и златен еталон

Подхвърля ни се и нещо друго. Поддържа се, че ние сме се борили за запазване златния стандарт на цените. Разбирам ги много добре, защото златото е в тях. Някога и ние имахме злато, но те ни изнудиха и го ограбиха. Когато поех властта, не поради злоба се отдалечих от златото. И без това у нас нямаше никакво злато. За мен не беше никак трудно да осъществя разликата, защото: когато някой не притежава известна вещ, не е трудно да се раздели от нея. Ние нямашме нито злато, нито девизи – в продължение на 15 години ние бяхме непрекъснато изнудвани.

Не, скъпи мои другари, това не беше никакво нещастие за мен. Строежът на нашето стопанство е съвсем друг.

Новата мярка за стойността: нашият труд

Според нас, *златото не е никакъв ценен фактор, а само средство за угнетяване и властване над народите.* Единствената надежда, която имах, когато дойдох на власт и с която се крепях, беше: *трудолюбието и способността на германския народ и на германския работник, интелигентността на нашите изобретатели, на нашите инженери, техници, химици и пр. Градях бъдещето върху силата, която се съдържа в това наше стопанство.*

Бях изправен пред простия въпрос: трябва ли да загинем, защото нямаме злато; трябва ли да се придържаме към едно заблуждение, което ни съсипва? Аз застъпих другото разбиране: *ние нямаме злато, но имаме работна сила. Германската работна сила, това е нашето злато, нашият капитал: с този капитал аз ще смажа всяка друга сила в света.*

Вие трябва да живеете в жилища, които следва да се изградят – значи, работникът трябва да ги изгради. Материалът за тях, суровинният материал, трябва също да се създаде чрез работа. *Цялото наше стопанство аз изградих*

върху понятието „труд“. Ние разрешихме нашите проблеми, а чудното е, скъпи другари, че пропаднаха, именно, капиталистическите държави с техните златни валути.

В цял свят днес е невъзможно да се продадат английски лири. Ако замериш някого с английска лира, той се пази да не бъде ударен от нея, когато, напротив, нашата марка, макар че зад нея няма никакво злато, остана стабилна. Защо? Да, скъпи другари, *нашата марка няма златно покритие, но зад нея стоите вие и вашият труд!*

Много по-скъпо и по-вярно от златото

Вие ми помогнахте да запазим марката стабилна. Германската монета, без златно покритие, днес е много по-ценна, отколкото самото злато, защото тя представлява нашето безспирно производство. За това трябва да се благодари на германския селянин, който работи от сутрин до късна вечер; това е резултат, постигнат от германския работник, който отдаде всичките си сили. И като по чудо, целият проблем беше разрешен.

Ако аз, драги мои приятели, преди 7 или 8 години бях заявил: след 6 – 7 години проблемът ще бъде: не какво да правим с безработните, а от къде да намерим работници – повтарям, ако бях казал подобно нещо, такова изявление щеше много да ми навреди, защото всички щяха да си помислят: той е полудял; с него е невъзможно да се говори, а камо ли да го следваме. За него не бива да се гласува: той е фантазьор. Днес всичко това е действителност и у нас въпросът е само един: има ли работна сила?

Благословията на труда.

Всичко това, скъпи другари, е благословията на труда. *Само работата създава нова работа; парите не създават работа. Само трудът създава ценности,* с които се възнаграждават онези, които искат отново да работят. *Това, което създава един, дава предпоставката за живота на друг,* а с това и на неговото творчество.

И ако успеем да мобилизираме работната мощ на нашия народ до най-висша степен, тогава и на отделната личност ще се паднат повече блага в живота. Неоспорим факт е, че ние включихме в стопанския производителен процес седем милиона безработни; други шест милиона полубезработни направихме постоянни работници; стигнахме дори до извънредни работни часове – и всичко това платено в брой само с нашата райхсмарка, която, докато траеше мирът, запази своята стойност и чиято покупателна сила рაციонирахме едва сега – през войната – и то не, за да я обезценим, а защото трябваше да поставим части от

нашата индустрия в услуга на военното производство, за да можем с това успешно да поддържаме борбата за бъдещето на Германия.

Всичко това, драги мои сънародници, е един нов свят, който ние изграждаме, свят на общ труд, свят на задружни усилия, но също така и свят на общи грижи и задължения.

Не се зачудих, че в другите страни установяването на продоволствените дажби започна едва след два, три, пет, седем месеца, в известни случаи след година от започването на войната. Знайте, че това не стана случайно. Мнозина от вас, може би, останаха зачудени, че *купоните се появиха още в първия ден на войната*. Безспорно, скъпи другари, купонната система има две страни. Някой ще каже: нямаше ли да бъде по-разумно, ако за известни продукти се изоставеше тази система? Друг ще каже: какво значи това, само толкова и толкова грама кафе; така никой не получава достатъчно много; ако не бяха купоните, все някой щеше да получи повече! Съгласен съм, но именно това искахме да отстраним.

Не желяехме да допуснем, щото от най-важното за живота един да има повече, а друг – по-малко.

Има други предмети, например една ценна картина, която също така не всеки може да купи, макар и да има пари, поради простата причина, че нейният автор, да кажем Тициан, не е нарисувал толкова много картини. И без това, такива работи купуват малцина. Такива предмети може да се дадат всекиму, който е в състояние да ги заплати; той дава пари, които влизат в обращение. Но *когато се отнася до хранителни продукти, всеки трябва да има по равно*.

В другите страни се изчакваше. Там се питаха: трябва ли да се разпределя месото? Това беше първият тревожен сигнал, което значеше: ако имаш пари, пригответи се; купи си хладилник и скрий в него няколко килограма сланина. Или: трябва ли и кафето да се дава с купони? За случая, там имаха две различни мнения: трябва ли да се разпределя или не. В продължение на цял месец въпросът се разглежда във вестниците. Прононсираните егоисти – както това е в демокрациите – ще си кажат: значи, кафето ще се дава с купони; да си купя кафе, докато още има. Най-накрая, се въвежда дажба за кафе; но става тогава, когато вече няма никакво кафе. Това, именно, ние не искахме да допуснем.

Тази е причината, поради която през войната предварително въведохме тези ограничения, за да имат всички по равно. А ние не се шегуваме, когато някой дръзне да се противопостави на нашите наредби!

Сигурно е, обаче, драги мои сънародници, че обобщено всичко това, ние имаме една държава, която стопански и политически се ориентира по съвсем

друг начин, а не като западните демокрации. Безспорно е, че *в тази държава народът е, който определя своето съществуване, както и линиите на своето поведение*. Осъществи се в действителност, щото в тази държава, необятните народни маси да бъдат вградени в най-широк размер преди всичко в Партията, именно, в онази колосална организация, която започва отдолу и обгръща милиони хора, с нейните милиони служители, всички хора от народа и се гради постепенно нагоре.

За пръв път в нашата германска история се създаде държава, в която, *при завземането на всички длъжности, са отстранени всякакви обществени предразсъдъци* и то не само в гражданския живот. Лично аз съм най-добрият пример: не съм даже юрист, помислете си само, какво значи това! И въпреки всичко, аз водя.

Народен водач, произхожда от народа.

Ние постигнахме, щото в нашия обществен живот, *всички длъжности да бъдат заемани от лица, произлезли от народа* – ние имаме областни управители, които по-рано бяха земеделски работници, или прости шлосери. И не само това: прокарахме тези преобразования в държавата и там, където беше най-трудно – във войската.

Хиляди офицери, които по-рано бяха прости войници, днес напредват в службата си; и тук ние отстранихме всякакви препятствия.

Днес ние имаме генерали, които само преди 22 – 23 години бяха обикновени войници или подофицери, преодоляхме всички пречки от обществен характер.

Ние градим, преди всичко, живота на бъдещето. Известно ви е, че имаме безброй училища, като националполитическите възпитателни институти, училища Адолф Хитлер и пр. *В тези училища събираме даровити деца от широките народни маси, синове на работници и селяни, родителите, на които не могат да платят училищните такси, за да получат висше образование*. Те постъпват там постепенно, за да се изучат и след това да бъдат дадени в служба на държавата и Партията. *След време те ще заемат най-високите държавни постове*.

Не произхода, а способността е всичко.

С това дадохме всяка възможност за *изграждането на нашата държава, напълно отдолу нагоре*. Това е нашата цел, а също, скъпи другари, нека го призная – и нашата най-голяма радост в живота. Да се води борба за такъв идеал е нещо възвишено и толкова хубаво, че можем да кажем: Поставихме си една

приказна, фантастична цел. Във въображението си виждаме една държава, в която занаятът всяка длъжност ще се заема от най-способния, безразлично какъв е неговият произход. *Една държава, в която произходът е без значение, а всичко зависи от способността и трудолюбието. Това е нашият идеал*, за който работим и който застъпваме с целия си фанатизъм. За нас, заявявам ви откровено, това е нашето душевно блаженство – най-голямата радост, която може да ни бъде отсъдена на този свят.

Срещу този свят стои една друга картина, образът на друг свят. Идеалът на последния е вечната борба за пари, борба за капитал, борба за семейна собственост и борба за задоволяване егоизма на отделната личност; всичко друго е само средство към целта.

Това са двата свята, които днес са застанали един срещу друг.

Знам много добре, че ако в тази борба ние бъдем победени, това ще бъде не само краят на нашата социалистическа дейност за строителство, но въобще краят на германския народ. Без съсредоточаване на нашата сила, не е възможно да се изхранят всички тези хора. Днес за днес това е една маса от 120 до 130 милиона, от която само нашият германски народ е 85 милиона. Знаем това добре.

Вечната грижа за злато

Другият свят възразява: ако загубим борбата, нашата световна капиталистическа сграда ще рухне; събрахме златото, което сега стои струпано в зимниците ни и тогава то не ще има повече никаква стойност, защото, ако тези идеи се разпространят между народите – че народът е решаващият фактор, тогава? Значи, ние напразно сме купували нашето злато! Претенциите ни да владеем света не ще могат да бъдат поддържани повече. Народите ще отстранят финансовите династии и ще се предявят социални искания. И тогава ще последва крушението на света.

Разбирам добре и следните им изявления: Това ние искаме да възпрепятстваме и отстраним при всички възможни условия! – Защото те виждат, как става изграждането на нашия народ. Всичко това им е ясно. Само един пример: там е държава, която се управлява от един тънък слой богаташи; още от малки те пращат децата си в тяхното собствено училище, известния „Итън колеж“; в нашата страна това са училищата „Адолф Хитлер“ и националполитическите възпитателни институти.

Два свята! В единия случай това са децата на народа, а в другия – децата на паричната аристокрация и финансовите магнати. Там – само хора излезли

от „Итън колеж“, а у нас – само мъжете от народа, могат да изпълняват някаква роля в държавния живот.

Това са два свята. Признават, че единият от тях трябва да загине! Или единият, или другият.

Ако трябва ние да загинем, с нас ще загине и германският народ. Ако загине другият, убеден съм, че едва тогава народите ще успеят да се освободят, още повече че нашата борба не е отправена против отделния англичанин или французин. Против тях ние нямаме нищо.

В продължение на години заявявах, че това е моята цел във външната политика. От тях ние нищо не искаме. Абсолютно нищо.

Когато започнаха войната, те не можеха да кажат: ще воюваме, защото германците искаха това и това от нас, а напротив, те заявиха: ще водим война, защото германската система не ни подхожда, защото се страхуваме, че тази система ще обхване и нашия народ! Ето за какво те водят и сегашната война.

Искаха отново да хвърлят народа ни в епохата на Версай и в онова неопишуемо нещастие. Горчиво се лъжат!

Победа на напредъка

Щом като в тази война са поставени да се борят златото с труда, капиталът с народите и реакцията с напредъка на човечеството, то нека знаят, че трудът, народите и напредъкът ще спечелят победата. Също и цялата еврейска помощ нищо няма да им помогне.

Прозрях всичко това още преди години И какво исках аз от другия свят? Нищо освен правото за обединяването на германците и второ – да ни се върне онова, което ни беше отнето; нищо, което би представлявало загуба за другите народи. Колко пъти им протегнах ръка, веднага, след като поех властта! Нямах никакво желание за въоръжаване, защото, какво е въоръжаването? То поглъща голямо количество трудова сила! Именно, аз, който считам труда за най-решителния фактор, исках да използвам германската трудова сила за съвсем други цели. Вярвам, драги народни другари, по-рано да се е мълвяло между вас, че имам великолепни планове за моя народ.

Нашите цели на мира

Моята амбиция е да направя германския народ богат и да уредя германската земя. Желая да издигна стандарта на живота на отделния човек,

да се сдобием с най-високата и най-хубавата култура. Искам, щото театърът да бъде достъпен за целия народ, а не само за горните „десет хиляди“, както е това в Англия и въобще цялата германска култура да бъде в услуга на народа.

Това са колосални планове, които имахме и за чието осъществяване ми беше нужна работна сила. Въоръжаването ми отне работника. *Предложих ограничения на въоръженията, но те ми се присмяха.* Не чух нищо друго освен „не!“ Предложих ограничение на отделните въоръжения – отхвърлиха го. Предложих въздушното оръжие въобще да бъде отстранено при воденето на войната – отхвърлиха го. Предложих хвърлянето на бомби да бъде ограничено – и това отблъснаха. Отговориха: „Това е, именно, с което ще ви наложим нашия режим“.

Но нека се знае, че не съм аз човекът, който оставя работата по средата: щом като е нужно да се браня, тогава аз ще се браня с необуздан фанатизъм.

Когато видях, че голямото германско въоръжение застави Англия да мобилизира същите личности, които и по-рано предизвикаха Световната война, разбрах, че ние ще трябва да воюваме още веднъж, тъй като противниците ни не искаха мир. Едно е съвсем ясно: какъв съм бил преди Световната война? Една неизвестна и непозната личност. Какъв бях през войната? Непознат обикновен войник и няха никаква отговорност за Световната война. А кои са лицата, които днес ръководят Англия?

Старите призраци

Това са все същите, които и по-рано подбуждаха към война; същият Чърчил, който беше най-подлият подстрекател за война, умрелият недавна Чембърлейн, който и тогава, както и съвсем скоро, подклаждаше войната; и цялата тяхна компания, разбира се включително и народът, който вярва, че с йерихонски тръби ще може да победи народите: това са същите стари признаци, които сега отново оживяха.

Срещу тях въоръжих германският народ. А още и поради следното мое убеждение: Световната война прекарах като войник и много пъти преживях да бъда обстрелван от неприятеля, без да мога да му отвърна; преживях положението да бъда без муниции или да разполагам с недостатъчно количество от тях, и непрекъснато да бъда обстрелван. Цялата моя вяра в германския народ и неговото бъдеще аз си създадох тогава от познаването ми на германския войник – малкият обикновен мускетар. В моите очи той е бил винаги един голям герой.

Безспорно е, че и другите класи от народа направиха всичко възможно от тяхна страна. За онзи, който живееше у дома си в охолност и богатство, за него Германия изглеждаше много добре. Той можеше да се наслаждава на всичко:

култура, удобен живот и пр.; можеше да се радва на германското изкуство и на разни други блага; можеше да пътува из германската земя; можеше да разглежда германските градове. За него всичко беше хубаво. И че се е застъпвал за тогавашното положение, е лесно обяснимо.

Доверие към малкия мускетар

От другата страна стоеше малкият мускетар. Това беше незначителният пролетарий, който по-рано нямаше с какво да се изхрани, който винаги трепереше за своето съществуване и който въпреки всичко, цели четири години се бори в окопите като истински герой. В него имах доверие и в него потърсих отново опора. Когато другите се отчаяха от Германия, в погледа на малкия мускетар намерих отново вярата си в нашата родина. Аз знаех тогава: Германия няма да загине! Германия няма да загине, докато има такива синове.

Преживях също да видя, как тези борци, тези храбри войници, винаги биваха злепоставяни, защото другите можеха да ги унищожават със своето материално превъзходство. И тогава не съм мислил, че поне в лично отношение англичанинът може да ни превъзхожда.

Само някой умопобъркан може да твърди, че аз съм се чувствал по-долен от англичанина. Никога не съм се подценявал!

Проблемът за сравняването на германеца с англичанина, тогава въобще не е бил слаган за разглеждане. Англичаните тогава хленчеха из целия свят, докато най-после успяха да получат помощ.

Но този път аз бях решен да подготвя света и да разширя нашите позиции; и второ: вътрешно да бъдем така въоръжени, щото германският войник да не се чувства изоставен и на фронта да не бъде сам, предоставен на съдбата си, пред една подавяваща го сила.

Предложения след предложения

Най-после войната започна. И в този случай аз направих всичко, което беше възможно за един човек; стигнах дори до самоунижение, само и само да избегна войната. На англичаните правех едно след друго всевъзможни предложения. Убеждавах техните дипломати и ги заклевах да бъдат благоразумни. Не беше възможно нищо да се направи.

Те искаха войната и не се стараеха да го прикрият. От седем години Чърчил постоянно заявяваше: „Аз искам война“. Ето, сега я имат!

Съжалявах, че народите трябваше да се бият отново, същите народи, които аз исках да сближа и които, според мен, задружно можеха да създадат блага. Обаче целта на тези господа е: да премахнат национал-социалистическата държава, отново да раздробят германския народ на съставните му части и пр., каквито са в същност техните военни цели; този път те ще преживеят една изненада и вярвам, че за тях изненадата вече започна.

Между нас, драги мои народни другари, има мнозина стари бойци от Световната война, които знаят какво значи пространство и време. Мнозина от вас участваха в сраженията на изток и много названия на градове и места, за които сте чели през 1939 год., са още пресни в паметта ви. Вероятно мнозина от вас и то при лошо време и силна жега, са участвали тогава в безкрайните походи. Как мъчно се воюваше по онова време! Колко кръв трябваше да се пролее, за да се напредне само с няколко километра. А този път, скъпи сънародници, с каква мълниеносна атака изминахме същото разстояние!

– Само осемнадесет дни и държавата, която трябваше да ни избие пред самия Берлин, беше унищожена!

Кой изпусна автобуса?

След това дойде английското нападение в Норвегия. Англичаните, които всичко знаят, чух да казват, че ние сме били проспали зимата; а един голям държавник даже уверяваше света, че аз съм изпуснал автобуса. Но ние стигнахме тъкмо на време, за да се качим в автобуса при англичаните.

Там, където е стъпил германски войник...

Неочаквано ние се събудихме. За няколко дни си осигурихме позициите в Норвегия, чак до Керкенез. Нужно ли е да ви казвам, че където стъпи германски войник, там няма място за други ?

След това, те пожелаха да действат умно и бързо на запад, в Белгия и Холандия и работата стигна до смазването на онази офанзива, развитието на която мнозина от старите бойци наблюдаваха загрижено. Знам добре, какво си мислеха тогава повечето от тях. Те преживяха Световната война в борбите на западния фронт, както и всички сражения във Фландрия, Артоа и около Вердюн. И всички те си казваха: да, но сега там е линията Мажино! Как ще може да се превъзмогне, колко кръв ще се пролее, колко жертви ще се дадат и как бавно ще върви работата? Но само за шест седмици ние завършихме и тази борба.

Никоя сила в света!

Белгия, Холандия и Франция бяха смазани, бреговете на Ламанша – завзети; и там поставихме нашите батареи и нашите опорни бази. По този случай ще ви кажа, че без наше съгласие никоя сила в света не може да ни измести от тази област!

А сега, драги мои сънародници – за нашите жертви. За отделната личност те са тежки. Жената, която е загубила съпруга си, загубила е най-скъпото, което е имала. Същото е и за децата, останали без баща. Майка, която е жертвала чедото си, годеницата или любимата, която е останала сама, след като близките ѝ са заминали, за да не ги види повече през живота си – всичките те са дали скъпи жертви.

Най-големи успехи при най-малки жертви

Но ако пресметнем и сравним сегашните загуби съответно с жертвите, които дадохме през Световната война, ще се зачудите, че те са толкова малки. Помислете си само, че убити до сега няма даже приблизително, толкова колкото Германия даде през цялата война в 1870/71 год. против Франция³. С тези жертви разкъсахме обръча около Германия. Числото на ранените е също така крайно умерено и представлява само част от това, което очаквахме.

И за всичко това, драги муниционни работници, трябва да благодарим на *нашата великолепна войска, която е проникната от един нов дух, в който е включен и духът на нашата народна общност и която войска знае сега защо всъщност воюва.*

Трябва да благодарим за това на нашите войници, които извършиха невиджани подвизи. Германският войник, обаче, трябва да благодари на вас, на муниционните работници, които му дадохте оръжието за борба.

Защото едва сега за пръв път той влиза във война, без да мисли за оскъдица в муниции или да се страхува, че оръжието му е негодно. Нашето оръжие от всички видове и във всяко отношение беше по-добро.

Това е ваша заслуга! Това е резултатът от вашата майсторска способност, вашето прилежание, знание и преданост. Че милиони германски семейства запазиха стопаните си и за в бъдеще ще има кой да ги издържа, и че безброй бащи и майки се радват на синовете си, всичко това те трябва да благодарят на вас, драги муниционни работници!

³ След приключването на войната в Полша и Северна Франция.

Най-добри войници и най-добро въоръжение

Вие дадохте оръжието, с което те можаха да победят; оръжие, в което войниците са толкова уверени, че всички с гордост казват: „ние сме не само най-храбрите войници, но имаме и най-доброто въоръжение в целия свят; и то не само за сега – в бъдеще ще е още по-добро.“

Тази е разликата, в сравнение с положението през Световната война. Но не само това, а преди всичко фактът, че германският войник сега има достатъчно муниции. Може би, скъпи сънародници, след като войната свърши и се направи точна сметка, ще ми кажете: господине, вие сте били крайно разточителен, вие сте наредили фабрикуването на муниции, които са останали неизползвани! Всичко още стои.

Изстреляните бомби се възстановяват – човекът е незаменим

Да, драги сънародници, наредих да се произвеждат муниции, защото преживях Световната война и това, което настъпи тогава, не искам да се повтаря; и още, защото си мислех, че изстреляните гранати може да се попълнят, бомбите – да се заместят, но хората са незаменими.

Така че в сегашната война муниционен проблем изобщо не е имало; може би да е съществувал проблем с доставките. Когато борбата завърши, установихме, че за всички родове оръжия ние сме изразходвали едва само едномесечното наше производство на муниции.

Днес ние сме въоръжени, за да посрещнем всяка вероятност, а Англия може да прави, каквото иска.

През всяка от идните седмици ние ще и́ нанасяме все по-големи и по-големи удари, а ако пожелае да стъпи някъде на континента, ние сме готови веднага да я посрещнем и поздравим.

Знам, че ние нищо не пропуснахме, но дано и англичаните да не са забравили нищо.

Сега, за *въздушната война*: аз не я исках. Ние я приехме и ще я водим докрай. Тя не беше по волята ми и аз винаги бях против нея. През цялата война в Полша, не водихме такава война. Не исках да допусна нощни нападения, но от Лондон казаха: „Не правят това, защото германците не могат да летят нощем“.

Но сега сигурно са разбрали, дали сме в състояние да летим нощно време! Освен това, нощем летецът не може да се прицелва добре, а желанието ми беше

да се нападат само *важни военни обекти*, да се атакува само на фронта, да се воюва против *войници*, а не срещу жени и деца. Затова не го направихме.

Не го направихме и във Франция. Тогава не извършихме никакви нощни полети. При нападението над Париж бяха атакувани само муниционни съоръжения, а нашите летци са отлични мерачи; в това може да се убеди всеки, който ги е виждал. Но по онова време, *великият стратег Чърчил реши да започне неограничената въздушна война нощно време.*

Започна с Фрайбург в Брайзгау и продължи до днес. През цялото това време не са сполучили да унищожат *нищо един муниционен завод*. Не можаха дори да повредят, или да преустановят работата, нито в една единствена муниционна фабрика – защото, точно според английските сведения, там, където предполагали, че има фабрики, намирали прекрасни пейзажи, осветени от лунна светлина.

Направиха, обаче, много семейства, жени и деца нещастни. Любима цел за обстрелване на англичаните са нашите *болници*. Защо? Това не може да се разбере. На вас е добре известно, колко често са обстрелвали болниците в Берлин.

Е добре. Аз чаках един месец, вярвайки, че след приключването на войната във Франция, англичаните ще изоставят този начин на воюване. Очакванията ми не се оправдаха.

Безкрайно търпение

Чаках още един месец. Чаках още три месеца. Но щом като върху нас се хвърлят бомби, естествено е, че аз не мога да поема отговорността пред германския народ да допусна избиването на съотечествениците си, за да покровителствам чужденците; трябваше да приема и да вода и тази война. Тя се води сега с решителност, материали, средства и храброст, с каквито разполагаме.

Да се победи Германия е невъзможно

Когато настъпи часът на последния удар, тогава ще разчистим всички сметки с тях. На господата, обаче, ще кажа още от сега:

Времето за това ще определим ние! В това отношение аз съм предпазлив. Можехме още миналата есен да атакуваме на запад. Чаках най-хубаво време. И вярвам, че нашето чакане беше възнаградено.

Ние сме толкова сигурни в успеха на нашето оръжие, че можем да си позволим това. Германският народ е в състояние да изчака подходящото време.

Вярвам, че той ще ми бъде благодарен, че изчаквам удобния момент, а с това спестявам много излишни жертви.

Именно, това е в характера на националсоциалистическата държава, че тя, по време на война и когато не е крайно нужно, *пази и пести хората си* – защото това са нашите другари от народа.

От същите съображения, при войната в Полша ние се отказахме от известни операции, понеже бяхме напълно убедени, че една или две седмици по-късно, проблемът щеше да се разреши сам по себе си.

А често постигахме важни и големи резултати, без да сме жертвали дори един единствен човек. Същото беше на Запад; тази наша практика ще се запази и за в бъдеще. Нямам нужда от *„успехи за престиж“* и не ще воюваме за достолепие; ние ще се ръководим само от трезви, военни съображения. Ще вършим това, което е нужно, а всичко излишно ще изоставяме.

Що се отнася до всичко друго, нека се надяваме, че ще дойде часът, когато разумът ще победи и мирът ще настъпи. Обаче, светът трябва да знае, че да се победи Германия е невъзможно, нито военно, нито временно, нито стопански!

Каквото и да стане, нека се знае, че от тази война Германия ще излезе победителка.

Не съм аз човекът, който, веднъж започнал борбата, ще я остави недовършена и то в моя вреда. Доказах това с дейността си през моя досегашен живот и ще докажа повторно на господата, които познават живота ми само от писанията на емигрантите, че съм останал все същият.

Капитулация не познаваме

По времето, когато влязох в политическия живот, заявих на моите привърженици – това беше съвсем малка група от работници и войници:

В нашия и в моя речник, една дума не съществува: това е думата „капитулация“.

Не исках войната, но щом ми я налагат, аз ще я водя до последното издихание. А днес аз съм в състояние да я водя, защото знам, че зад мен е целият германски народ.

Днес аз съм блюстителят на неговия бъдещ живот и действам съгласно наложените изисквания. Можех да уредя собствения си живот много по-приятно и удобно. Боря се вече от двадесет години и не само, че не се отклоних, но поех извършването на всяка неотложна работа със съзнанието, че това трябва да се извърши за доброто на германския народ. В това отношение моят живот и моето здраве не играят никаква роля.

И зная, че, въодушевени, именно, от този дух, зад мене стоят до последния човек всички германски офицери и войници.

Всички онези глупци, които си въобразяват, че в това отношение може да се доведе до разцепление, съвсем забравиха, че Третият Райх съвсем не е това, което беше вторият.

Благодарност към работници и селяни

Също така обединен зад мен стои целият германски народ. Преди всичко трябва да поблагодаря на германския работник и на германския селянин. Те, двамата заедно, ми дадоха възможността да подготвя войната и да приготвя необходимото въоръжение за нейното провеждане. Само те двамата ми дават възможност да водя войната, безразлично колко дълго ще трае тя.

Също моята особена благодарност към германската жена, онези безброй жени, които през сегашното велико време трябва отчасти да извършват трудната работа на мъжете – на жените, които с любов и фанатизъм се отдадоха на новото си занятие и по този начин, в много места заместиха мъжете. Благодаря ви за личните жертви, които правите, както и за многобройните необходими ограничения, които понасяте. Благодаря ви също от името на всички онези, които днес представляват германския народ, както и от страна на тези, които в бъдеще ще съставят нашия народ.

Нашата борба не е само за настоящето, а преди всичко и на първо място – борба за бъдещето. Заявих изрично на 3 септември 1939 год., че времето не може да ни съкруши; никакви стопански затруднения не ще бъдат в състояние някога да ни сломят и още по-малко е възможно да бъдем победени чрез оръжие. Това е невъзможно. Осъществяването на успеха е гарантирано от поведението на германския народ.

Осъществяването на моите твърдения ще донесе в бъдеще богата награда за германския народ. Когато завършим благополучно войната, нека се знае, че тя не е била спечелена от неколцина индустриалци и милионери, или от няколко капиталисти, благородници и граждани.

„Аз съм вашият поръчител“

Драги работници, в мене трябва да виждате вашия поръчител. Излязъл съм от народа и през целия си живот се борих за германския народ; и когато завърши сегашната борба, която е най-тежката през моя живот, тя ще намери заключението си в нова работа, която ще се поеме за благо на германския народ.

В това отношение ние си поставихме големи планове, насочени единствено към най-високото издигане на германската народна държава и към нейното непрекъснато усъвършенстване; германският народ ще бъде непрекъснато въвеждан във великата история на неговото съществуване и същевременно ще му се доставя всичко онова, което прави живота ценен.

Решени сме да премахнем постепенно всички пречки, които спъват отделната личност в развитието на нейните способности и в заемане мястото, което ѝ се полага.

Ние сме твърдо решени да изградим една социална държава, която да бъде и остане образец във всички области на живота. В нея ние съзираме крайната победа. Защото видяхме какво стана при другите. Привидно, преди двадесет години, те спечелиха победата. Какво даде тази победа? Нищо друго, освен скръб и мизерия, а крайният резултат – безработица. Водиха войната за тяхната проклетата плутокрация, за няколко финансови династии, които владеят техния паричен пазар и най-накрая, за няколкостотин личности, които управляват същите онези народи. Всичко това е една добра поука за нас.

След приключването на войната, в Германия трябва да започне едно голямо творчество: през германските земи ще прокънти викът „Събуди се!“ Тогава германският народ ще престане да доставя топове и ще започне работата на мира и на новото строителство за милионните маси!

Тогава ще покажем в действителност на света, какво значи господар и кой е господар: капиталът или трудът.

И тогава от този труд ще израсне онзи велик Райх, за който мечтаеше един голям наш поет. Ще се създаде, именно, онази Германия, към която всеки неин син ще бъде привързан с фанатична любов, защото тя ще бъде истинско отечество и за най-бедния, защото ще разкрие живота и за него.

Подмятаха ми понякога: това са фантазии за бъдещето, празни надежди!

Скъпи сънародници, когато през 1919 година, като неизвестен и непознат войник, тръгнах по моя път, аз поставих пред себе си, с най-голяма фантазия, най-големите планове на бъдещето. И те се сбъднаха!

Преминахме най-трудното

Това, което днес представя моят план и което си поставям за цел, не е нищо в сравнение с извършеното досега и с постигнатите успехи, които стоят зад нас. То ще бъде сигурно и по-скоро осъществено, отколкото онова, което трябваше да постигнем до днес. Защото пътят от неизвестния и непознатия войник до Водач на германската нация беше много по-труден, отколкото ще бъде пътят на Водача на германската нация до *създател на бъдещия мир*.

Трябваше петнадесет години да се боря и домогвам за вашето доверие. Днес, благодарение на вашето доверие, аз се боря само за Германия.

И след това ще дойде времето, когато ние заедно, задружно ще се борим за великия Райх, който ще бъде *Райх на мира, труда, благоденствието и културата*, която ние искаме да издигнем и която ще издигнем.

Благодаря ви!

ВТОРИЯТ ТОМ ЩЕ СЪДЪРЖА:

V. Идеология на националното изкуство

Изродено космополитично и здраво национално изкуство – 1937

VI. Демокрациите против национал-социалистическа Германия

Хитлер говори на народите в света – 14 окт. 1933

Принципите на вътрешната и външната политика на Третия Райх – 30 януари 1937

Фюрерът отговаря на Рузвелт – 28 април 1939

Опитът за измама се повтаря – 30 януари 1940

Подпалвачите на световната война – 30 януари 1941

Отговорността на Рузвелт за войната – 11 декември 1941

VII. Борба за нова Европа

Фюрерът приема наложената му война – 1 септември 1939

След пълното сразяване на Полша – 6 окт. 1939 Краят на западноевропейските демокрации – 19 юли 1940

Премахването на историческите и национални неправди на Балканите – 4 май 1941

Кръстоносен поход за спасяването на Европа – Прокламацията от 22 юни 1941

Новогодишното послание на Фюрера към народа и войската – 31 декември 1941

Болшеvizмът ще бъде сразен – 15 март 1942

Сразяването на болшеvizма и неговите съюзници ще омиротвори Европа – 26 април 1942

Следва съдържанието на немски език

I INHALTVERZEICHNIS

Adolf Hitler, ideologische Biographie von Prof. Dr. L. Wladikin

I. Der Sinn des Kampfes

Die Beschuldigung der Reaktion, Schlußwort vor dem Münchener Volksgericht, am 27. III. 1924.

Die ersten Schritte der neuen Regierung, Rede am 1. II. 1933

Zur Verwirklichung des Parteiprogramms, Rede am 23. III. 1933

II. Aufbau der Volksgemeinschaft

Die Organisationsaufgaben der neuen Regierung, am 2. IX. 1933

Die Grundlagen des Rassismus und der Kultur, am 2. IX. 1933

Die politische Leitung des Volkes, am 2. IX. 1933

Wesen, Bedeutung und Einrichtung der Nation, am 16. IX. 1935

Der Führer spricht an die deutschen Frauen, am 8. IX. 1934

Der Führer spricht an die deutsche Jugend, am 14. IX. 1934

Die Bilanz der 21-jährigen Bewegung, am 24. II. 1941

III. Führer Volk und Heer

Der Führer an die Soldaten des Dritten Reiches, am 14. IX. 1936

Der Führer an das Volk bei der Eröffnung des Kriegswinterhilfswerks 1939/40

IV. Die Arbeit und die Wirtschaft im neuen Staat

Die neuen Grundlagen der nationalen Arbeit, am 10. V. 1933

Verbesserung der sozialen Lage des deutschen Bauerntums, am 1. X. 1934

Ideologie des Arbeitsdienstes, am 10. IX. 1936

Führer und Arbeiter – auf der Front der Neuen Ordnung, am 10. XII. 1940

ES FOLGT IN BAND II:

V. Ideologie der nationalen Kunst

Entartete kosmopolitische und gesunde nationale Kunst, an der Kulturtagung des Reichsparteitages 1937

VI. Die Demokratien gegen den National-sozialismus

Der Führer spricht an die Nationen der Welt, am 14. X. 1933

Die Grundsätze der inneren Politik des Dritten Reiches, am 30. I. 1937

Der Führer antwortet Roosevelt, am 28. IV. 1939

Der Versuch Deutschland und Europa zu betrügen wiederholt sich, am 30. I. 1940

Die Urheber des Weltkrieges, am 30. I. 1941

Die Verantwortung Roosevelt am Krieg, am 11. XII. 1941

VII. Kampf um das Neue Europa

Der Führer nimmt den ihm aufgezwungenen Krieg auf, am 1. IX. 1939

Nach der Niederschlagung Polens, 6. X. 1939

Das Ende der westeuropäischen Demokratien, am 19. VII. 1940

Wiedergutmachung des Unrechts auf dem Balkan, am 4. V. 1941

Kreuzzug zur Europas Rettung, Proklamation vom 22. VI. 1941

Neujahrs-Botschaft des Führers an Volk und Heer, am 31. XII. 1941

Der Bolschewismus wird vernichtet werden, am 15. III. 1942

Die Niederschlagung des Bolschewismus und seiner Verbündeten wird Europa beruhigen, am 26. IV. 1942